

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

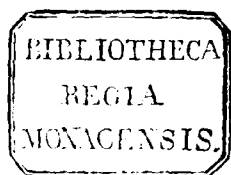
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

B I P O N T I . . .
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACENSIS.

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερβύες τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

1 EIKONEΣ) Vid. Schol. 1 ΥΠ. ΕΙΚ.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. **N**UMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI,

A

πάσχεις ὥστε θᾶττον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεσθάναι αὐτοῖς κεχηνότες, καὶ ἐπιδακρύοντά γε παλλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λίθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἰδοίμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμὲν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπιδῆς εἰς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνηκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἰδοίς· εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἐστὶ μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γὰρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σιδήρον.

1 Σίπυλον) *Ορος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποιήται. V.

sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum locum moveat; quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & faepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidbis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alia eam specula adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὅς δε-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινῆσαι δόξῃ, παρὰ
τοσούτον ἀμείνων φανέϊται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γέ, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τούνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν
θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπὶ παρῆλθε.
Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστόν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentofam pulchritudinem effin-
gere; fed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transfiret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnaenses*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur,

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκείνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΤΚ. Ὅρῳς ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἴ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινος ἐκείνων τεχνιτῶν παρακάλεσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπὸλλῆς) Ζωγράφον ἐνόνματα παλαιῶν καὶ σημάτων. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenam esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculofus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturum videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingat,

I M A G I N E S. ς

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκαινό σοι πρό
τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ραδίως, ἥνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαι
τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Παλύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ
κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας,
οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλμα-
τος, καὶ λαθὼν ὑπαλειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυ-
νατὸν, ἀγάλματι· τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ
δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant ti-
bi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi re-
spondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe
Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis
pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-
ves, amore aliquem captum statuæ, clam cum relictus es-
set in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero
(hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

πρὶν αὖτις, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ραθυμότατος ᾦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαι σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ ἐκείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τοῦνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε οὐκ ἐτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσει. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς αἰὼν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Vesperem* vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus; si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae verò opera, quod maxime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [*Minervam*], cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, fodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαιρέτων
παρ' ἐκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ἔγνοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε
παράδοντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμιν αὐτῷ
μετακοσμεῖν, καὶ συντιθεῖναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν ἐν-
ρυθμώτατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγῆς ἐκεί-
νο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐβέλω
γὰρ εἶδέναι ὃ, τι καὶ χηρήσεται αὐταῖς, ἥ ὅπως ἐκ τοσού-
των μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6
εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν
κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυ-
μνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέ-
σων, ὁφρῶν τε τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ
ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentaram tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis
eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati
tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas or-
nare, & componere, & concinnare, quam commodissime
possit, servata simul commiscendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim vide-
re, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis
componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, ima-
ginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens;
reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habe-
bit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad
amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν' τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήφεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἐτι. καὶ στόματος ἀρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἣ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνιδῷ ἐκείνην μάλοισα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρῆσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensii. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sofandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sofandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέλοιπας τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ
συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δοξεῖ
ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶς, καὶ τὸ ἐκάστω
πρέπον ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἐτι ἡμῖν προσ-
δεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισταίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέ-
σαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφεάς, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐ-
καιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

*Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime,
si accuratissima ratione perficiatur?*

*Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudi-
nis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?*

*Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pau-
ca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei con-
decencia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba au-
tem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflore-
scere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum
est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an
advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive alli-
nendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille,
& Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor co-
mae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-*

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁ Φρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ
 ἐιρευνῆδες, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς
 Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτό-
 τατον ἐξεργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρή, διη-
 νεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
 δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευ-
 κόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ
 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφέων
 Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδεδυμέ-
 βα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὰ χρῶμα ἐκείνος
 ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα περὶ περιγμένῳ,
 τοῖονδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπι-
 λήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς
 ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὅμηρος
 ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως
 τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ
 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis,
 qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem
 vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta
 sint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum cor-
 pus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne ni-
 mis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia,
 qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum
 Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus.
 Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori
 ea comparans leniter *purpurascenti*, tale sit universum. Idem
 vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspi-
 cuam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui su-
 percilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus,
 & *candidis* *lucertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri simi-
 lem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista quā-

Βρισεύς. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραΰων καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανήϊ τούτοις,
ἢ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅποσαι χάριτες,
καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμησάσθαι
δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεοπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῆε, Σῆς, καὶ
διῷπτερες ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουσαν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον· καὶ ἐάκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ῥῆ ἀνεγνώκεναι. μετὰξὺ δὲ προϊούσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινι, οὐκ οἶδ' ὅ, τί· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξέφη· πῶς ἂν ἐποίμι σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ἔ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
ρους; εἶπεν κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπινοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a love revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
litus. Sed quid facientem vidiſti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debaturque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad so-

κεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῶ τῶν χειλέων ἐρυθρή-
ματι. ὑπέφαινοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῶ τοῦ Ὀμήρου ἐλέ-
φαντι τῶ πριστῶ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν,
οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλ-
λά τις πάντων ἰσχυρία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος
ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα
καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαικός.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνήμι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινὰ
καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας,
καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ
ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συν-
οῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τούνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labio-
rum. Inter illa enim nitebant, *scilicet* apud Homerum *ebori*
similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes,
aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium
aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iun-
cti: in universum autem magnum quoddam miraculum spe-
ctaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mul-
lierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti au-
tem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam
quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissi-
mam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabi-
le. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

νη τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφώντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὁπότεν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῳ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμοῦσαν ἀπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀξέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶ τινι ἄμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέρον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ
εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐν-
τελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅποταν ἐς τὸ αὐτὸ
συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει
πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ'
ἄλλα αἰσχυρυνύσας τὸ κάλλος, ὥς καὶ μόνον φθεγγά-
μένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεισθαι, ἐλεγχό-
μενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἄξίαν συνὸν πονηρᾶ
τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὁμοιαί μοι δο-
κοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κακεῖ γάρ, αὐτὸς μὲν ὁ
νεὺς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέ-
σιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηκόσμενος· ἐν-
δον δὲ ἦν ζῆτης τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἰβίς, ἢ τρά-
γος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνεστίν. οὐ τεί-
νον ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις
κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irra-
tionale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae
corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa
est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus &
forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum
forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine for-
mam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, &
marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
tem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur
mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque
ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibus-
que pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. In-
tus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut
hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non
ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamen-
tis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἀλλ' οἷς προῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποιοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἀμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ Λώϊον, δύνασαι
γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον,
ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστά-
ταις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ
τὰ ἀόδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν
καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐ-
δὲ γραφῆων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς
ἐκείνων κανόνας ἀπευθύναι τὸ ἀγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ
γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλυώττης, περὶ αὐτῆς μάλ-

ἢ Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῷ αὐτῷ περὶ μίμης. ἴσως
δὲ περιμιμῶδες. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & hu-
manitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa,
ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quan-
dam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia mo-
do parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis.
Neque enim simile est id laudare, quod in omnium ocu-
los incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone de-
clarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere
ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus,
sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum,
& ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat!
Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἀν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόπος τοῦ Φβέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτός, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μῆπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ προση-
 νής, καὶ πράως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὡς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βροήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἔχνη τῶν λόγων μελι-
 χρά ἅττα, καὶ πειθοὺς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἁδῇ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιζι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουςα
 γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχεὰ τὴν Φω-
 14 νὴν ἀφίησιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγω-

14 Κἀν τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν κενὴν λέγει ἢ φιλομήλην· εἴτου ἀν-
 Πρίκην, ἥτοι τὴν ἀνδύνα. V. Πρό- δότα καὶ χελιδότα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, *Homerus*
 dixisset. *Omnis* autem *tonus vocis*, ut qui *mollissimus*, ne-
 que *gravis*, qui cum *virili* conveniat, neque *tenuis* omni-
 no, qui & *nimis muliebris* sit, & *omnino fractus*; sed qua-
 lis fuerit *pueri nondum pubescentis*, *suavis*, & *blandus*, &
placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum *desiit*,
resonent adhuc verba, & *reliquiae quaedam intus maneant*,
circumsonetque aures velut echo quaedam, *producens au-*
ditum, & *vestigia verborum mellita quaedam*, atque *per-*
suasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam *pul-*
chrum illud canit, & *maxime ad citharam*, tum enim ve-
 ro *tacere propter ea decet halcyones*, & *cicadas*, & *cycnos*:
imperita enim cantus, ad *illam si comparentur, istaec omnia*.
 Et si *Pandionis filiam* nomines, *ignara etiam illa*, & *Iudis*,
 etsi *multipliciter sonoram vocem emittat*. *Orpheus autem*

γυτάτοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπο-
καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε
ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρas, παρεστήκεισαν
σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέ-
στατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ρυθμοῦ,
ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θεοσεὶ διαμετρηθῆσθαι τὸ
ᾄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχροεῖν τῇ
γλῶττι τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ
τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ
Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαिरῶνα μεταξὺ βοι-
κολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὃ
Λυκῖνε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, σὺκέτι τὸ τῶν Γορ-
γόνων μόνον ἔση πεπονθώς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γεγόμενος,
ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. παρεστήξῃ
γὰρ, εὖ οἶᾷ ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπι-
λαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφῇ. V. γτι, ὃς τὰς Θύλας ἔκτισε τὰς Βοι-
ας τὸν Κιθαिरῶνα) Ἀμφίονα λέ- τίας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus va-
lebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirem, relictis citharis adstarent silentio audien-
tes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne
quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestitiva ac
positione dimensum habere cantum, & consonare citha-
ram, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, &
faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, un-
de haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cirhaero-
nem inter boum curam meditati citharam? Iraque si quan-
do, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam il-
lud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de
Sirenibus narratur, intelliges. Aditabis enim, bene novi,
delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἡ Μελπομένης, ἡ Καλλιόπης αὐτῆς
 παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ᾧδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Οἴμι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτε
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἔχρην, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾧδῆς εἰκὼν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediarur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
 διέγνωκα, ἦτον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν,
 κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
 αὐτὸ αὐτῷ ἀναμειλλόμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
 χῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
 τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λώιον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν
 μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο
 ποιήσας, μᾶλλον χάρισαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
 σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετήτα,
 φέρε καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
 πολύμορφον, ὡς μὴδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
 πλαστικῆς, καὶ δὴ γεγράφω πάντα συλληθὼν τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis com-
 positam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam
propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, &
 multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum
 ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine
 sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum
 imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum pro-
 mittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditu-
 rus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me
 gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium
 principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim,
 quae meditatione constant; age, hanc quoque iam consti-
 tuamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac
 parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμῶ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιητὰι μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξεννόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιεῖς τις Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτὴ γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΤΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 (Ἐν τι ἐκάστη) Καὶ γὰρ τὰς Εὐτίρην αὐλῶν, Μελπομένη τραγῳδίας, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἑρμῶ καὶ Ἀπόλλωνος ἱστορίας, καὶ Πολύμνιαν ὁρχησίας, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Κλειῶν μὲν ἱστορίας, καὶ εὐρετικῶν εἶναι φασί, Θάλειαν κυμαδίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecunque enim vel poëtae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Palcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνείσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δέησει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδείγματων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλό-
 ται τοὶ τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραπον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ Φαῦλον
 συνείσεως παράδειγμα προθέμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ οὐζύτητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάλμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐκ μικρῶ πινακίῳ ἐγγέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίне, οὐκ ἰσομαγέδεις εἶναι Φημι τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto
 Aspasiā, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὐτὴ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
 18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανὴ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὴ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν ἡ Σαπφὴ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκίνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΤΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὔσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος, ὧς ἑταῖρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμφανίζει τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές.

8 Ἡ Σαπφὴ δὲ ὅσον εἰς σά- ἄλλοι δ' ἀνδρῶν, ἀμέφοις τοῖς πτίλοις
 μα εἰδυχθιστάτη Σαπφὴ μικρὰ τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σάματι περιιλημένη.
 καὶ μέλαινα ὁρμμένη. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbica poetria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εικάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς 20 σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σῶφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἐγράψεν) ἢ καὶ, ἢ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ ταύτην, ὦ Παλυστράτε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαίνων.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίωνων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μῆτε τύπον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μῆτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρῆναι, π

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ex-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσπεδέου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδύς τοῖς προσμιλοῦσιν, ὅσω καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὅμως γενόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς
ἐπὶ σοὶ τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὥφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἣν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὄρᾳ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον παταῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιούτων ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι,

6 Οὐδὲν τραγικόν) Οὐ προ- νοῦν, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθεὺς
ποιτὸν ἢ μὲθ' ὑποκρίσεως γινόμε- γνάμης κατορθοῦμενον. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prelationibus salutationibusque
praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invidet, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericae illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ αἰάντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιούρυντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλῇ εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρονῶς διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τοῦ καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερά, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνῶσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἶποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀστροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφάριζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, Φησὶν Ὀμηρος, οὐτ' αὖ Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθὴ Φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμί-
ξαντες ἡδὴ τὰς εἰκόνας, ἣν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώ-
ματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ
ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in univ-
sum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἴσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ι ΠΟΛ. ΕΓΩ' σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνέειδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὥς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἡκίστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

Ι ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναικᾶ δι' Ὁμήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπιγράφει. V. (In Cod. M. additur: πρὸς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς αὐτὸν ἡθικοῖς αὐτοῦ μίμνεται.) In altero vero Vossiano in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schol. Καλλοὺς γυναικὸς ἀπαρμιλλοῦ πλάσις. πρὸς τοὺς θειοῦ ἀντισυγκρίνας τύπους, ἡκούσε κακῶς ὡς ἀπὸ τοῦ συγκρίτας. Ἀιτιολογίαι πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, διεικνύς συνεισφέρει ταλικάυτας συγκρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὅτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2 ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἄλλοτριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὔσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθειῇ. οἰοῦνται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφας, καὶ αὐτοὶ ἀνιβήτειν αὐδῆς, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τιτι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπίθειῃ τις φέρων, ὃ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φροναίη, καὶ ταῦτα περμαίρετῷ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res irrisiōni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut iuvenescent denuo, velut sperabat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

όντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὢν ὃ' οἷα κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἰ τις ὑποδησάμενος κοδόρους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὄλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
 4 τοιαύτου τινός. Ἐφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέσθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγεῖρά δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκείνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρβιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὖξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστείνειν τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἥδοιτο ἐπαινομένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine*,

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῶν τοῦ 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνους τοὺς μὴδὲ ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαινοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατάσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, αἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξις τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνήσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῶ, τὸ

μὴ γὰρ πλείστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ἰτα-
ρίστρυχοι μὴ ἐπὶ αὐτῶν, πλεκα-
μοὶ δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσεμίας αἱ ρα-
βδίται. V.

*quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Se-
leuci. Poëtiſ enim certamen propoſuiſſe de talento, quiſ
melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pau-
ciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic
affectum caput haberet, ſcirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidiſſe; audiebat execrabiſes poëtaſ, cum hya-
cinthinos illius crineſ dicerent, & plexuſ quorſdam infle-
cterent cincinnorum, & apuđ eos, qui neque eſſent omni-
no, compararent. Hoſ itaque deridebat omneſ, qui prae-
berent ſe adulatoribuſ: adiungebatque, non in laudibuſ ſo-
lum, verum etiam in picturiſ ſimiliter, demulceri multoſ
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictoreſ illiſ*

ἀνὰ πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀΦελεῖν τι τῆς ρι-
νός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι αὐ-
τὸς ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐ-
τοὺς ἄλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτῆς
7 εἰκνίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
λα ἐπαινῶσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τοῦτο οὐ φέ-
ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἦραι καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας.
ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρώ-
πινην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκείνα ἡξίουں,
ταῖς ἡρώϊαις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὐ-
καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως
καὶ ψοφοδέω̃ς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
πειαν εἶναι δοξῶ, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
τοι Νηρείσιν ἐκείνῃ ἀντεξετάζετο, Ἦραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀπὸ τοῦ
παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιόπειαν) Τὴν Κη-
φίως λέγει γαμετὴν. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse au-
tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
nasō, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
xit, Religiose admodum & metulose adversum Deos ani-
mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum simile
sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen
solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

ἔτιν ἔσειβεν. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σὲ ὑπεμίμησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφη
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σὲ μηδὲ ἀξυνετωτέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχυομένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμψαστον καὶ οὐτεὶν
 καὶ ἔχιρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 pariat: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσιν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν,
οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
αὐτὸν ἠγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὅρος
οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶνέει δὲ
τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μεί-
ζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν
αἰεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώ-
10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ
μὲν πλάσμα σου ἐπαινέειν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων,
μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλι-
κούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
κά γε οὔσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ
προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis,
duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum pro-
missum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quie-
scere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec mon-
tem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenua-
ret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eam-
que maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eo-
rum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque
enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo hono-
rem despiciere. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem au-
tem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemo-
dum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit
mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque pri-
migenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ, φησιν, ἐμ-
περιπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ κεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.
Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθες, ὑμεῖς οἱ 11
ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
ἀκριβεστέραν γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ-
κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
νέ, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ
τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάν-
γι αὐτὰ ἐδυσχέρανε, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἕλεως εἶναι αὐτῇ,
καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρῆ

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὴ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν
μία ἐπὶ τῶν ὑπερτίειν ἀξιούντων φιλοῦσιν οἱ αὐχματῆται. V.

tutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne supplantet
me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
sit, vos viri nostis) neque Olympiae licere victoribus ma-
iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac
nostram deinde imaginem Hellanodicae deiciant. Haec illa.
Tu vero vide, Lycine, ut retrahes librum, & talia aufe-
ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
tulerit, & cohorruerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum faten-

- τάληθές εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκω περὶ αὐτῶν καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμεν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκωμεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.
- 13 τα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραβέσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrudere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερاناτεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὴ ἐπεγεῖρή αὐτόν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεί αὐτόν. ὡταύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνθρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζη, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοντο τις τὸν λόγον, ἥτοκα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἅγαν τοῦτο καὶ ἐπί- 14
Φθονον ἀΦαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σου τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ράδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν
πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τῶς Φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαῖνοις ἀναπέφη-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exfiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῆς, εἰ μεταρῦθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἤτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλήν δῆμου τοσούτου, ἀλλ' αἰὲ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ εἶος, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

- 15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ἂν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem prorulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
διαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δέ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θέοντα κρατεῖν ὥστε οὐδέν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐβέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράψω; ἢ δώστέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὥς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δέ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἔτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 (Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στράσιχρον λέγει. G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesen-
te ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuisistis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
stris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκεῖνης παρουσίας ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινόν ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκεῖνης πρὸς μὲ γεγενῆσθαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὥς οὐ Καῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχείων εἰπεῖν, ὥς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκεῖνης παρουσίας λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuæ apud illam adforem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa præsente habē orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρισι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχισθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὄρας, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὄραν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναί, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καὶ, ἡ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὄρας, καὶ προσηνής· ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάληα, ὡς 17. Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὄρω ὅτι τηλικούτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὡς εἶρηκα

adeſt, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipſa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀρι-
 στοὶ ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντός ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἰδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μὴδὲν ὑπερπετές, μὴδὲ τύφου μεστόν ἐνε-
 ποιήσῃ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exces-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermisi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verricem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praefens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστάσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰθεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογέנוους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς ἐρομένου τινος, ὅπως ἂν τις ἐνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσεις· φαῖν γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις ἐροίτο με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἔξα- 18 γώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi convenient, dicere, id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemferit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae Veneri, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς αὗτος ὁ λόγος, ἀνεύθυνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφεάς. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρειντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρή τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὐεῖκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέεστερον ποιῇται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν τε, προσβιβάξῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

νῶν ἔποι αλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἀρά-
στοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις, ἀλλὰ
μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω
μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαινοῦ
ἀποτελεῖται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι εἰσκένας λέγεται, καὶ
μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη
ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κινὸς ἐντελής
ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ
Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινεῖσαι
θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναι-
κὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ
ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαινοῦ; ὅπου γε εἰ καὶ εἰς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀ-
μείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαι-
νον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον,
οὐδὲ Πολυδεύκης βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ
ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος;
ὅρῳ ὅποίους αὐτὸν θεοὺς εἵκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut felle;
numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno
opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est
laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine
& robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum domi-*
torem vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Ca-
rysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, for-
torem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum
illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno il-
lum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad
laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? *Ne-*
que Pollucis vim, dicens, *protensuram adversarias illi manus*,
neque ferreum Alcmenae natum. Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβῶντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἀμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ αἰκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, 20 τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praefidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulți sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορῶτε-
ρον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναι
τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διο-
μόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι
τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι
τοῦ Λυγκέως, ἥπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ
ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ'
ἂν ψεύσαστό τι, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων,
τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ με-
γάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε,
καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινεῖσαι θέλων, φύ-
σι κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον
ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἀρίστα κατε-
σκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὁξυγκώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξυγκός. V.

dando cenfet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut
neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur,
& Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxi-
me iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium au-
dire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lyn-
ceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At al-
ter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem
is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae pla-
ne non adfunt; sed quae natura illi bona insunt, etiamsi
non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maio-
ra. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem in-
ter ea, quae novimus, animalia; & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equo-
rum: &, si domum laudet pulchram & optime aedifica-
tam, dicat:

Ζηνός που τοιγὰδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

- ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύβης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακειάν καταναλωμένων, ἐπὶνὲς ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
- 21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου αὐτῶν γνῶρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρωῖνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακειᾶς καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγματα, ὥς μὴ πάντα ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνης, καὶ παραμετρήῃ τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat; si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetæ Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus confumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium, quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere student, quæ adfunt: verum etiam illa re non parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis sunt adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque

Φέρε οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοῖς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τινα ἄμωρτον οὖσαν ἔζη τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω' ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἐπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δέ, ἥδη γὰρ με
 προάξεται τάληθες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἰ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναίαν ὑπείληθας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his,
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor fane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum* me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effictum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾗ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὃ, τι
 μάλιστα σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἔμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὀμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύοντά μοι
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐῶραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκείνο δοκεῖ, ὁπότεν περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χροσῇ Ἀφρο-
 δίτη ἱκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν,
 ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται·
 Εἶπε δ' ἄρα (Φησί) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic satur, inquit, lacrimans per sanctis femina Divis.

ἔπεται οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορί-
πτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαί-
νῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσούτος αἰὼν δέδωκεν,
οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μα-
στιῖζαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπι-
σημνήμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν.
εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐΦεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ
ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ
δ', ὡς μὴ τὸ κάλλος εἶπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα,
οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν,
καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι
ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς 25
Φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰ-
κόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, Φησι, καὶ κε-
φαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην,
στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστιῖζαι) Ὁμηρομά- σας καὶ ἀθετίσας πολλὰ τῶν Ὀμή-
στις ὁ Ζητιότοτος ἐπεκλήθη, ὀβελί- ρου εἶπαι. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis
librum, an das illi, ut libertate in laudando uratur? Ve-
rum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit,
nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui
flagellis caedere statuum ipsius ausus est, neque qui obelis
adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic
licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Ve-
neri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam,
quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum
mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod
Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone
vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagi-
nes proportionem quadam dispensarit, *qui oculis quidem & ca-
pite similem cum dicat Iovi, quod ad balneum autem Marti, ac
pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων Θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρο-
τολογῶ Ἄρει, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω,
Θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, Θεοείκελον πολ-
λάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυ-
ναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐ-
τοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷῳ δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς Θεοῖς ἀπεικάζει,
ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπέικα-
σε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά
ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὥς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ
μὴ ταῖς Θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἢ καὶ κείνας
ἐξαηλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. οὐ-
τω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν
ἐστίν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς Θεὰς αὐτὰς οὐκ ὥκνησεν
ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti *simi-*
lem ait esse, & alium alii: *Dei specie Phrygem Priami, Dei*
similem saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla mu-
liebria. Audis enim fane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipfos homines Diis facit similes, sed
Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infe-
ctam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc gene-
re, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exor-
netur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque
audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum
& similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus
Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὄφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἶκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτῃν ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἰ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαί-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι
 προσαγορευόμενοι; Λητῶ δέ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβῃ ἀπεργά-
 σασθαι. εἰ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακείσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύδυ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 ciliis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermæi cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagoræ Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitio-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tuum
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐβύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνῶνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνονται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἀριστὸν τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἀνθρώπον εἰκόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατόν ἔτι, ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἶρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυρόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἥδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἴτ' αἰ μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρὰ δέδωκα, νῦν μὲν ἐκ πεδῶν ἀποστήσομαι· ἀπόταν δὲ

4 Ὁ ἀριστὸν τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa definam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibilis a spectatoribus.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum; tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξари; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὲν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποβανούσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **A**IN' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεῖα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοδύεους ἐποίησασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε Σκύβαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὥς τῇ Ἀρτέμιδι καταδύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῖντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακλέοντε. V.

his propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio eiectiones, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῶν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταῖρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χάρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἶπερ τι ἄλλο, ὧ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὔτου πάσαι οὐ θεοὺς εἶναι διακαίωσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς παλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabit, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offerriſis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtiſ contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσούτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάρακτας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργούς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ διαφεύζονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum essent; magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum susceperere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum essent, viriliter adeo in ea re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mnes. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειότερους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμποροὺς, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ εὖτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίστασιν. οὐς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

- 5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπεε καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε οὐσί· καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectioremque, multos ego tibi diviniore illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumnus domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ταί, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ζέ-
 τοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύναι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
 ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦ-
 μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινεῦντες
 δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιεῦμεθα.
 ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
 ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ
 ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
 ται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
 νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
 Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
 γράφαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον
 τοῦτο μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
 εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
 διαμνημονεύσαι. θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
 runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
 quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invidē-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
 vero quae secere laudamus, nostrates, quantum ad res
 gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
 laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
 modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
 venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
 quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
 teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
 steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
 nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
 vii memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶς τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέκνυνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμᾶς γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύβαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματαῖαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅποσῃ ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύβας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in confesso etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes incendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδέν τιβέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον, καὶ τὴν ἐκ' ἐκείνου φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤηθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς Φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ἔπως εἰδῆς, οὐδὲν Σκύβαι Φιλίας μεῖζον οἶονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύβης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι Φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδὲν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praecripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adverforum illius venire: quem-

ὄνειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Οἰλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Οἰλίας διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκουσ καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Οἰλίοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. Ὡ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύβαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήβεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤθῃην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere videntur, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteio, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

πιστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύβαις· ἅτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνέιναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἅ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὀσιώτεροι ὄσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθεῖν πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύβαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθῆ-
δονα μου ἀκούσης, ἣν εἶπα τι ὧν κατανόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἅμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

disse coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis semper versari illos arbitrabar, & ira, & exandescencia; amicitiam vero neque inter coniunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iustiores adversum parentes Graecis, & religiosiores sumus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & maiorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum dixerō, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτήν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς χρεαῖς προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅπότεν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχουσιν τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν τοῦ Φίλος δεηθεὶς τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ οὐείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκείναι τραγωδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἰοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσούτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιούς Φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν ἐπὶ κατὰ
 γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους
 μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ
 Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησίως καὶ Πειρίβου, καὶ
 τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις
 βαψωδῶντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν
 καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγητάμενοι,
 ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ ὁπότερος
 ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φί-
 λους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακη-
 ρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος·
 ὡς ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς,
 ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν
 ἔστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦ-
 τα Ἑλληνας, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annu-
 rare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos
 eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achilles & Pa-
 trocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque so-
 dalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed pau-
 cos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt,
 promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythi-
 ca, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores pro-
 duxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam
 ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine.
 Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna
 superatus dextram praecidendam praeberere, quae Scythicae
 gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari,
 idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Μνησ. Est quidem, Toxari, opus minime contemnibile,

ἀνδρὶ οἷώ τοι, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχῃς
καὶ τέτληγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν
ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδούς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν
ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ
δυσὶν μὲν ἐκείνοις ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὑπό-
σους οἳ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γρα-
φαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας· Ἑλ-
ληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις
ἐρήμην ὑπὸ σοῦ αἰλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δε-
ξιᾶν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι κα-
λόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλι-
κῶν τούτων πράξεων, ἢ ὑπόσω ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν,
τοσούτῳ εὐπορώτερος δοξείεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐ-
τῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαί-
νοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire,
qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Ve-
rumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens
omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fue-
rit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot
fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo
ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos
vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a
te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos,
sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri no-
bis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures
quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur in-
struētor?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multi-
tudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores:
& si penetrabiliiores tuae narrationes tanquam tela meis, aequi-

τέρα δηλονότι ἐργάσσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅπως αἱ ἱκαναὶ πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἑλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσεας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστῶ τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅπου οἶόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθανόμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγωδῶν. καὶ πρῶτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot fatis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato-arbitraris. Quis vero ubi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσθαι, αἰοῖδιν ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς εἰδείξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτη ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νέοπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλείστον ὅσον ἀποδέοντας. τίως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν καλῶν· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομνηστικὸν αἰεὶ τῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

clis & Diniæ amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendis, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniæ autem, Lysionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nibilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

τάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κά-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λαμβάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρῶν αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημόνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανούς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσιφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῇ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμέρανται, καὶ μὴλὰ τινα ἀποδοδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τούτῳ γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰαμένοις, ἄχρις ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος ἀεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθύς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Iraque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi *aliquando* sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 ctis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae se-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiamsi parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μή ποί ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τάλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τίνα βούλει τῶν ἐταίρων ἐπισπάσασθαι ἐραστὴν καὶ ἀμύβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτείνειν, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητα ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστα κατὰ τῶν ἐραστῶν.

- 14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωθῶντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12 Ἐκτραχηλίσασα) Τὸ ἐπὶ τῇ συνωθειᾷ παίζοντα ἐκείρασαι. V.

16 Ἐκ τῶν ὀνύχων) Ὡς ἐπὶ ἄγγρας ἰσχυροῦς ἢ ἀειτῶν μετελάει τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes, Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nata intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex ua-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέισθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 που συνεχρήθη πολλὰ ἰκετευθεῖς. καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶσον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρίστει, καὶ που καὶ ἄσαι, καὶ καθαρίσαι οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus cum ea congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & inter sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄβλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκῆπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τούτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳ λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὀρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὸννομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδετο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐβελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Ἔτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιπούσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum, nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuum (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tandem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & collarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & ferreae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχούσων ἐβήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνος γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεισαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδὸτα ὡς ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολακάς αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῆς γε-

de cum iam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὖτις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ
 μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀΐκετο, καὶ εἰ κόλα-
 κες συνέβειν, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἤξειν παρ' αὐτὴν, καὶ
 ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ
 τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε
 καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγε-
 ται, ἐπαναστάς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀπο-
 κλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ
 καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν спа-
 σάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλη-
 σίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημό-
 νακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρικλείαν,
 οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλά-
 κης, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημόνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέ-
 ται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & re-
 prehensio, quod diu non venisset: adulatores etiam con-
 currere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Di-
 niam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se
 ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, &
 intus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere il-
 lud senserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim
 dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam
 aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella,
 stricisque velut in adulterum gladio. At ille, videns quan-
 tis in malis esset, correpto vestis quodam prope iacente,
 tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum
 Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestis saepius,
 & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti ad-
 huc adstiterant inopinata re percussu, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ Ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπέξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παῖσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονεύκεναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἀρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῶ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμψεν ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον ἡσσαν τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς αἰὲ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεσιῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέχεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid brevius esse aliquid.* Iuvenal. G. *vibus Gyaris & carcere dignum, Si ibid. φεύγειν) Exfulare.* G.

illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsumt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδούς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφύρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκ ἔτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, ἀισχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνάμωτος ἂν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσθαι πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἄκουε τούτων καὶ ἄλλον, ὦ Τοῦξαρ, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδιέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

³ Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὡς τὸ πορφυρεῖν αἰθερ. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λας ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθῆναζε περὶ δύσιν Πληιάδος, συλλογιμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον
 αὐτοῦ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδάκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεύσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ρόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarenfis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 arinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

- Δάμωνα, ἐμείν' ἐγκεκυφῶτα εἰς τὴν θάλασσαν· εἴτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίότερον εἰς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπιοεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄβλιον, ὥς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι τείν' εὐθύς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.
- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (Φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπύσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε πειῆσαι, Φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινὰς, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιτο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare; & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

Θεῶν, ἣν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπίδειξαίτο εὐνοίας
 βεβαιότεραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπρόσντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου,
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς,
 καὶ συνιέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγεννῇ σοι καὶ τοῦτον
 Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμεν.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλαιο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἔγωγε
 οὐ μετρίως δεδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμῃ φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-
 4 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύψεις αὐξητικὰ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmitus benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsus noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intuiere mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, as-
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi. Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός
 τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
 ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθαράν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ
 ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον, Φελλοῖς τισὶ περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυ-
 τοὺς, καὶ ἀπονήχσθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβά-
 θραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑώ, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσνεχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύβῳ. Μετὰ δὲ ταύτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν
 εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ
 Χαριξείῳ τῷ Σικωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὔσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέβησκε, διαθήκας ἀπέ-
 λιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ
 τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι,
 καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμυλλωμένων· ἐγγέγραπτο
 γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, ex-
 dere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos,
 quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthy-
 dicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra inci-
 dissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie au-
 tem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad il-
 lum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos,
 ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixe-
 no Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis
 forte ridiculum; Tibi vero nescio an tale videatur, viro
 bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαρίζειν δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅπόσῃν ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτης, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσων τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πείαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐπιούντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίζεινος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουςιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσιν ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διατρώντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίζεινος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιοῦς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα
ἢ τοσούτου) Ἀρτί τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. V.

Artaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poteris. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidas, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quantam, inquiebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γὰρ
αὐτῶν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἤξιώσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξари, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδούς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὁ εἶχε περὶ τοὺς
Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν·
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodiro
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quantum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἴτα ἐπὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὃ δείξας
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτι γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀΦηρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς
 ἀποφθνήσκοντος γινώμεν παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πλεσιότητα. G. Corrupte. Forfan,
 3 παρ' αὐτὸν πλεσιώτατα.

stus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appro-
 pinquare nolles, terri culamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis *senatoribus* ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡρία θυγάτηρ αὐτῆ, ἐπίγαμος ἦδη, καὶ ὀκτωκαιδέκεις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γὰρ πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων βραδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακισδαίμονα οὔσαν τὴν οὔσιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόβειν ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξῶν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινὰ τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menecrates*, *nec enim necessaria tibi deerunt*, & *filia tua dignum suo genere sponsum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum aliqui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαι· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ ἑκοστί. τοῦ δὲ ἀπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω μακίην, ὡς περιῦδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχυρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπήει εἰς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου συνέστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷ περι- 26
αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμννομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχυρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Μενεκρατήν· οὐδὲ αἶται χεῖρα πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἡμέψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & virginem. Illo vero dicente, Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec ulla ego infaniam, ut videre te possem, invenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paulo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur fimilis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragius sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc iam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶν γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἱστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλαυνότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέθος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖρι· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὀραῖς, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν' Ἰσχυρῶν γενομένων· εἴγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεθήβῳ, συὴν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo olivæ redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, attisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem remisit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, æta a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio prætermisso. Cum navigasset enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienfi, suo a pueris inde sodali & æquali, ibi una vivebat atque instruebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέετο. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θείαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύταις, ὑψηλάς οὖσας, μὴ παρ-
 ἔχεται σκιά τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θείας μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἕκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασσαν, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28
 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συν-
 μιῇ τε αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀνουβείδισιν, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυ-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέβητο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπε-

sectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphi-
 lus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius
 peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memno-
 nem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non
 praebere; Memnonem autem ad orientem solem exclama-
 re. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum,
 ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem
 navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deter-
 ruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxi-
 me generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus no-
 mine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita,
 ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo,
 phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque,
 & canino capite sigilla Dei argentea, aliaque id genus, de-
 ponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

πάντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 φερων ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε σὺν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφελος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκρωόμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεὶς ἐβόηθει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάθησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄβλιος Ἀντίφελος πολὺν ἤδη χρόνον, ἀπάν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ὥτεο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφιστάς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, duſtique in hoſpiti-
 um Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaf-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo compotationem aut coenam obiiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, convalſatis, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam fatiſ
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὥς οὐδὲν τοιοῦτον εἵργασται, ἀναίσχυντος
 εἶδκει, καὶ πολὺ πλεον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαρῶν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακαλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα εἶδε ὅλον καταδεδεσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσουμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἑσπενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν διαίταν. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σίτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον ὁρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maiorque eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdiu enim numella sufficiebar, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισθὲς
τὴν θύραν ἐκάβευδε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευ-
σάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκετεύσας· καὶ
παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ
τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ'
ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους
νεκροὺς, ἥδη ἐκείνων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατά-
ξεσι. καὶ εἰ γέ μὴ τοῦνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινο-
μένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσούτον ἡλ-
λακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὥς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνε-
βόησε, καὶ προσίοντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπ-
αγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημέ-
νην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν
ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ θέρᾳ. χρόνῳ δὲ ἀνα-
λαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ
σαφῶς ἕκαστα ὥς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu
ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane au-
tem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus er-
go diu requirit, Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix
poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut so-
lent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium,
diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis il-
lis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret,
& illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam
squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo
quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo cor-
repti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pa-
riter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singu-
la, uui se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ρεῖν τε παρακελεύεται καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν
 ἡμῖς αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν,
 ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
 νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν
 τῷ λιμένι ἐμποροῖς, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
 ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ-
 ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
 βαστὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
 πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
 καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
 νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
 δεσμοτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
 ὑπεβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
 διήγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφίλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
 te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque,
 quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
 cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
 sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
 portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
 pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab
 opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
 sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
 cum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo
 eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
 ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
 quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
 re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem
 lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς
 ἐδόκει, Φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρήμι
 τις ἐς τὸ οἶκμα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ
 ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρῆναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κε-
 κοινητικῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἀνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέναι)
 εὐθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδῆσει, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶεν
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιόνδε τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut purabatur: & custodia
 accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carce-
 rem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia con-
 ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens
 ipse se desert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae
 socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carce-
 rem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum
 supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Anti-
 philum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel ma-
 xime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur:
 qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans,
 curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affli-
 geretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Ali-
 quamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori il-
 lorum infelicitati finem imposuit. Vinctorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσποτῶν προσ-
 λαβὼν, ἀποπρίει τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεγτο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἄβροοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἐνθά
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήθθησαν
 οἱ πολλοί· ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπτόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστείλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δοξέουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαινῶ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, dissecat catenam, qua deinceps vin-
 di erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praesens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδέν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ καλᾷ, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δέχοντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

- 34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσούτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστός ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξари, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὥς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξέλθοι πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos*

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ,
 καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυ-
 τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
 τέρους ἀθήσιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν σὺν τούτους ὀλίγους 35
 ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
 σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
 πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
 δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκυθίας, ἀλλὰ
 πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
 τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
 λά χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἀν' πάθοις,
 Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινε-
 σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
 θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
 hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
 plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
 rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
 multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
 nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
 partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
 multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
 tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
 tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
 plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
 malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad
 orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
 tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερβέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελέλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικόν ἐγήμεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγῆσομαι Φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἢ εἰδῆς ὡς παιδία τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάβοις, εἰ ἀγαθός

cupiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per Iovem, si quis vincendum se praebeat, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus; ut nec per serenum discas, bonumne sit gubernator;

ἡ κυβερνήτης ἐστὶ· χειμῶνος γὰρ διήσει σοὶ πρὸς τὴν
 διάγνωσιν· παρ' ἡμῶν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπι-
 λαίνομεν ἄλλοις, ἢ ὑπαχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπε-
 σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ
 φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέ-
 μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἅμαχον καὶ δυσ-
 πολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρώτερον δὲ σοὶ εἰπεῖν βού- 37
 λομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν
 πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφθβός τις, ἢ γείτων
 ᾗ· ἀλλ' ἐπειδὴν τινὰ ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγά-
 λα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύ-
 δομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ
 τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ
 πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φι-
 λίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δοξῶμεν εἶναι. καὶ περὶ δὲ προκρι-
 θεῖς τις ἤδη Φίλος ᾗ, συνῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὄρκος
 ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est.
 Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios,
 aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concur-
 sione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime ami-
 cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
 mus amicitias, solum hoc telum invictum & vix supera-
 bile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione fa-
 ciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si
 quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si
 quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis
 aptum; ad hunc festinamus omnes, &, quod vos in nuptiis,
 hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cense-
 mus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne exci-
 damus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis prae-
 latus alii, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποδανείσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιούμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσ-
 38 λέναι· ὥς ὅστις ἂν πολύφίλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῶν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναίξιν. καὶ οἰόμεθα οὐκ ἐδ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδά-
 μιδος πρῶν γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦ-
 μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διαμο-
 λογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἔρῳ περὶ τῶν Φί-
 λων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo.—Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὃ Ἄνεμος καὶ ὃ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὅποτεν σὺν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, τὰῦτα ὀμνύομεν, ὥς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὃ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστόν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅρᾳς, τοῦτο ὥς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἄλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, παίησω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicuram, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praebet, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiosè illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θαρρῶν, τέ γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίους μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντα. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηζάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ εἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὀχθὰς τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαίνετο, καὶ τὰ αἰχμηλάωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηναὺς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur, dicito: quasi nec interfum tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

Tox. Quartus dies procefferat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invasionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transfuaret, ubi nobis dimidiis exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλισκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώνει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμί-
 μνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ αἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντή-
 στοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἶπη, οὐκέτι
 φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκον-
 τα. καὶ ὅτ' ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπήτει τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ με-
 γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
 ταίτε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectori-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sau-
 romatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confos-
 furi. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit,
 ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
 vere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si

λαβὼν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμης ὅ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καὶ περὶ ἧ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπαινέει, ἐπεριδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμε-
 41 νοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γενόμενον παρεμβήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῶν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆται τότε ὑπέρεσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

*vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocunque tibi col-
 libueris, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te
 retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes,
 data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vel-
 let accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos prae-
 bet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizoce reedit illo innixus; & simul
 transnantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas
 omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent
 maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum
 etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterrui-
 t, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi
 essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima
 nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustis,*

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κἀνήνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσία μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὡς ἐπανάηκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἰπευφημοῦντες οἱ
 Σκυθαί, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώβατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότημον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoees ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius confobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant

πλακῆς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ-
 ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς
 δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν
 πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνον
 ἡμιθνήτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμ-
 πλακῆς ἀπέκτεινε καὶ κείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν
 τοσούτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ
 στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθαύθα-
 μεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν
 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι
 διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ
 Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
 ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος
 ἐν Βοσπόρῳ, ὅπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν αἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius
 invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quo-
 que a tergo irrumpit in bestiam, eamque detrahit, in se dum
 irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos,
 & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morsui tentans:
 donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan,
 eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille
 iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore per-
 cussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus
 illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno ami-
 corum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enar-
 rabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Ar-
 sacomae. Arsacomae hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad
 eum esset tributum causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανὸι αἰεὶ Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερ-
 ἡμεροὶ ἐγγεγένητο. ἐν τῷ δεῖπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν Φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἥδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δὲ ἔστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δεῖπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες
 ἀξιόσφι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δεῖπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσ-
 αγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνῆν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπεῖσθαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπὲρμυροι Ὑπὲρμυροι, ἐπὶ πάσις παραπροβομίαις λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum
 debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam
 & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger
 esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat:
 iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio il-
 lum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in
 coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in af-
 finitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coe-
 na proci adessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae prin-
 cept, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque,
 cum se indicavit, nimirum nuptiarum se causa venisse, coe-
 nare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis
 poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae
 profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμειος ἔχοι. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τούτο εἰς τὸν Θεόν.) πίων δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιότερῳ τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὔδ' ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκρίβεις τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens sit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petiissent puellam, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? hae enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
nique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdux-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλους. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδ', μηνύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δοξᾶς. καίτοι,
 ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῶ τὸν πλοῦτον, ὅποσος ἐστὶ
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐ-
 νοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπεραγῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντες, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλῳ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε φιάλας ἐλέγτο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καθέκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδίκη-

Eturus sponfam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 tias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemtu habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponfam, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori auctem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάστω ὑμῶν τῆς ἀτιμίας,
 εἶγε οὕτω βιοῦμεν, ὥς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἰς ἀν-
 θρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαί-
 ροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς
 οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώ-
 μεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισ-
 χοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκά-
 νορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γι-
 νέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς
 γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν)
 ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὀ-
 πλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην.
 ῥᾶστα δ' αὖ πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς
 ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ
 καβέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν
 ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

*tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vi-
 vimus, ut, a quo tempore coimus, unus simus, doleamus iis-
 dem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Loncha-
 tes, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista
 tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens
 consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem
 polliceor Arfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem
 oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, per-
 git, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec &
 bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos &
 reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi
 conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos ha-
 beamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Pla-
 cuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-*

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκεῖων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδίκηθεῖς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἰδὼν καθ' αὐτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὦν, βούν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χάματ' αὐτὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὴν χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκλῶνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσκίοντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχρεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὅπόσους ἀν δύνῃται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsfcomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem insidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratum humi pellem insidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositum vero carniū bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀθροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμειναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡρώισθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δὲ, καὶ πεζοί, 49 συναμφοτέροι δισμύριοι. Ὁ δὲ Λογχαῆς ἀγνωσούμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιασθε ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὐ Θασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo occupatus erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, venire se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus, Scythae, inquit, communia illa & quotidiana possulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneat: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucris causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse it-

εἶναι καλᾶζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὅς ἐπρέσβευε πρῶτην παρὰ
 σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ἐλάχιστος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀβροῖζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ ἔμοι δε ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀπεινῶν τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπιοχούμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδὲς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem infidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 sacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiorum. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius asserens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI. H

λως ὑπέπτησεν αἰετοὺς Σκύβας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὀ-
 μοσον, ἔφη, ἢ μὴν Φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρ-
 νήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατεί-
 νας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σὺγε ἐνταῦθα,
 εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῇται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμο-
 τοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄρεος ταῦτ' εἰσελθόντες,
 ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μη-
 δεῖς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προ-
 βύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβε-
 βλημένος. Εἰσῴωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστη-
 τε ὅτι πορρωτάτῳ μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τι-
 να μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφό-
 ροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν
 τῇ ἐτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παῖε παρὰ τὸν μα-
 στὸν· εἶτα ἀποτεμών τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι
 ἔχων, ἔξῃ, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῶ, καὶ διὰ
 ταχέων ἤξιν λέγων, ὥς ὅτ' ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lon-
 chates vero, iura, inquit, servaturum te patra, neque negatu-
 rum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum
 manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte vi-
 dentium suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum
 ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid
 enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me cae-
 dat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex
 ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam,
 quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intraissent,
 recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu
 os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, rum
 caput abscissum regens chlamyde exit, inter exeundum vel-
 ut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si
 ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κα-
ταλειοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν
Σκυθίαν. διώξας δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοη-
σάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν,
ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ
Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ
Μακίτης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενό-
μενα, ἦκεν εἰς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας
αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κα-
λεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλαμβάνε τὴν ἀρχήν.
τετραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ
κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω
προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευ-
κάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί-
ταύτῃ συγγενὴς μητροθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὖσαν τὴν Μά-
στειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo consensu Scy-
thiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum
quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bospora-
nis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. At-
que ista quidem Loncharces fecit, implevitque promissum
tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa
via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes,
&, annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te,
Adymache, genus regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem
praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium:
puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bospo-
ranorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego
vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri ge-
neris Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανία, παρακλινομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῶδειν ἐς Εὐβίοντον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφός ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ἡμόσκειος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅσπον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἰδοὺ Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὲς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἑτοιμὸς ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλης, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

bus venio, qui sunt in Alanis, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosphorum, nec patiari transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythia comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosphorum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosphorum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρβένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νῦξ κατέλαβεν, ἀναβήμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβεραιπέυκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππεά ἐπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστάς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ὁμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοῖόν

*mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustrō ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque infilisset, non iam iuxta Maeonin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregīt. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stetit, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arfacomae, *Habe tibi, inquit, a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihī eorum nomine, quae feci, agis,**

δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐβέραπευσε, καὶ Φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιούμεν, εἰ πάλοι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστόν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος δὲ τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς εἰσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεῖ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισχυρίους· ἀναμίσξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, & quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma. Adymachus vero, auditis insidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis vices millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεύσι συναβροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαθέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἠττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Οὐγὴ. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖς, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφρόνως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περισχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adymachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio milirantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, imperum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam pertumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς
τὸν ὦμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδᾳ διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλως μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ρόδιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτῆσάμενος τοὺς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμα. πεισόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπικύσσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *salari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arsfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublatο clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dif-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανὸν μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες
δὲ ὁμήρους δάσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανὸν δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέσθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτῃ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανεύοντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἔλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὗς ὤμο-
σας εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δοξεῖεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὄρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέφεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπῶν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passus sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Loncha-
ti, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesticpe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφ' ἑτοίς χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω
τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν
Βόσπορον ἀπίων, εἴτ' ἐπανίων, πάνυ μου κατεχρήσω
τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σι-
σίννης τούνομα, ὑπηρέτησεν ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπήειν οἴ-
κοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα
εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ
Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέ-
χουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς
ὢν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκε-
ψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασκευασάμενοι,
ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι ἐν τοσούτῳ δὲ
κλῶπές τινες ἀνασπασάντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅ-
παντα, ὡς μὴδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

usus fermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Ma-
chlyanemque percurrans, & abiens in Bosporum rediens-
que deinde, meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori,
ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare no-
biscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisin-
nes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profici-
scerem Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin
navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigan-
tibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur
me Sifinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverso-
rio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud trans-
latis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero
fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tan-
tum relinquere, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγόνος
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξαμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεικούς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινάς, καὶ τάλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράξομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καί μοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ
δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμβεῖτο, καὶ ἰκέ-
τευε μὴδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῶν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτιστάμενος. ἑωθέν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομ-
πὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habuera-
mus reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adacto in lanus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisinnus consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐβρώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γὰρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἰωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀφιεμένα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθῃ νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.
 Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad
 me, & *Ne amplius, inquit, pauperem te, Foxari, dicito. Tertio
 enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre in-
 teriecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectacu-
 lo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut
 ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum,
 ducit in theatrum. Iamque spectamus affidentes, primo be-
 stias iaculis confici, & exagitari canibus, & in victos
 quosdam homines, maleficos, ut coniiciebamus, immitti.
 Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iu-
 venem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare
 vellet, progrediretur in medium, pugnae pretium acce-
 pturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnus, ac cum
 defiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ὄπλα ἦται. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμὸν
 φέρων, ἐνεχείρισεν· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἦν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὄπλα, τὰ μὲν ἄλλα 6α
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέβηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστάς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύνην, ὥστε αἷμα ἔρει πολύ· ἐγὼ δὲ προστεθνήκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάρηναν καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάβριζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δέειν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνίστησα καὶ παρεμβυσάμην. ἐπὶ δὲ ἀφείτο ἤδη νει-
 κηκῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, Si quidem, inquit, vicerō, Toxari, si-
 mul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepul-
 to ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non im-
 posuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense succisus poplitem, san-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussus illius pectus transfodigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δέ ἐστιν ὁ
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὥς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρ-
 61 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἤκε ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέ-
 τρατο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ ἐστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθ-
 ευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sisinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια κλαυθμυρίζοντα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἐταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔσθη διεκπαΐσας, καὶ ὁ μὲν πῶς τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφείσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καί κεινὴ ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι βῆδον, καὶ ἀδελφὸν εἰ ἀγαθὸν ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροιμι ἄλλον ἐν πολλῶ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πεῖράν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρισχημένος. Εἰ. 62

2 Διασεγρόμετος) Ἀπὸ τοῦ διασεγρόμετος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiuustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ἐπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμηῆσθαι δεοί. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷσθαι ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι δισαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἴπωμεν Φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἦττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἅμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄλλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromtis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
sessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra pacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρύονην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνθρώπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξари, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντας. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
 πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigriturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεραπέων ἠκολούθει εἰς. ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιοντες ἐς Ἵπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκείθεν ὄντες καὶ ἀλλῶν ἐκινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ γὰρ ἤρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ Ἵπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοῦν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπῃ τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν θεραπέαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homine. Equus unus me & farcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope iam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, noscentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum differeret. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitat, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ὤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ὥχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρείως σοφιστοῦ. Μισῶν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὥχετο εἰς αὐτὴν· καὶ ποτε ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰς αὐτὸν ἀσπάζομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχεν δὲ ἐν ἀρχῇ δειπνοῦ ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt: ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit, quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clausaque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum si-

πει παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαίστρα, ὅς τῳ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς λαβού-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ἄδῶν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῳ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ
παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπῆειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριβιδίων
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβούσα ἑσσω,
καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴ-
σω εὐθύς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχός με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
οὐ σφόδρα λιτὸν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτὸν) Εὐτελής. V.

*denter suos ad me mittit fodales. Vides autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
forem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
meo fodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinu-
lam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.
Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pul-
cherriimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
posito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiimus,
dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
lara deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus.
Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.*

ἐδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν, τῇ δ' ὑστεραία ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 εἶσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, εἰκα δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκηΐσις ἐπεθυμοῦν δε σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἀνθρώπων, ἢ
 λιθεύμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δοὺς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναῖκά τινα ὥρῳ προσιού-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς οδοῦ συμβα-
 λειν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συγχροί, καὶ χρυ-
 σίον περιπτόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῦν με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 Σκηΐσις) Πρόφασις. V.

Post coenam compositatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compositationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, &, an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Abeo*, inquam, *Larissam*: puto autem hic me mansurum
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volentem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumceo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu
licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Alroos*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλῳ ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὗς ἔτεκεν αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατὰ γομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μητερ, τοῦτο εἴπης· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ μετῆς χειρὸς λαβομένη, ἀγχι πορρωτέρῳ καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινῇ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἄγχι ἀπαιτήρ) Γραι. πορρωτέρ. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Magna enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios auctem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναῖκί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὡς δὲ ποτὲ ἀφείβην, ἀπήειν οἶκαδ', λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 της τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐράς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαιίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἴστασο· καὶ πὶ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 6 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ραδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἶκαδ'. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαιίστρα τῇ ἰστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῶν εὐτρεπί-
 6 ζευσα. Καί γ' εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαιίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χυτρᾷ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo curet
 magno opere. At ego, audito, domi mihi sedere, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitis & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπι-
 κι:εῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνιβαίψατο. ἡ δὲ, σφό-
 δρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύ-
 γοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἵ γε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέ-
 λοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐ-
 τοῦ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μαι παρ-
 εδρεύεις, θεραπεύσαι δὲ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὔδ' εἰ θεὸς ἰα-
 τρὸς, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παρα-
 δοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ
 τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὔδ' ἐλ-
 θοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
 ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομαγείρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα
 φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα του-
 το καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγὼγε καὶ σφάττειν,
 καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων
 αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς,
 ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγύς

3 Ἰταμὸν) Ἀναίδης, σκληρὸν, ἀμὲν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴσθη ἰμῶν.
 τοῦτο γὰρ καὶ ἀναίδης. V.

*stra, cum ollula ista nates circumtorques, & stectis? Etiam nobis
 lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contige-
 rit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista
 fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut
 multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vul-
 nus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam
 te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quæ
 aduffero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum,
 tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis
 te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? ve-
 ram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro,
 sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iu-
 gulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera,
 & cor adeo aggredior. Resto sane, inquam, istuc dicis. Nam me*

ὄντας, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰμα ῥίψασα,
 Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντας. ὥστε πρὸς Θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδέαις Θεραπείαις· καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτῇ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμέ, καὶ καθευδῇ. Κάπειδ' ἂν Δίκετό
 ποτε ὁ Ἴππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχρὸς ἡμῶν ὁμιλοῦντων. εἴτα ὕπνου καταψευδάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἐνθα ὤκουν. πάντα δὲ
 τὰ ἐνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδί ἕξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτῇ τῆς Παλαιστρας παρα-

*quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
 fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
 meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
 coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
 per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
 vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
 lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
 fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
 cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
 mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
 furgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
 erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
 culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
 rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-*

σκευή. τῶν δὲ στραμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λευμένα, τὰ δὲ στεφανοῖς συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν θέσποιναν, σπουδῇ παύ' ἐμὲ ἤκει. καὶ ἦν εὐθροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφηβοῖς γοργός, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἑμάθης ποτε. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὥς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιῶν πᾶν τὸ κελεύο-

11 Γοργός) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem invenissem, compotorem iam meum exspectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praefidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obe-*

μενον. Ἄλλ' ἐπιτάττει, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσασμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σταῖσα ὅλη γυμνὴ ἔν-
 θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡς μεираκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεί-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὁσφύς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνῶδαι εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτει ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβας, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. Καί γ' ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔλῃξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιίστραν, ἅμα ἐπιγε-

*diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam,
 & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adstant imperare
 hinc incepit, Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento
 unxeris, adversarium complectere. Femur stringens utrumque supe-
 riorem reclinat: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque
 distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insi-
 stens, illi inhaere; ac subiiciens, feri, iamque vulneratum sode iam
 undique, donec defatigaris: robusti sint etiam lumbi: tum extrattum
 telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad
 parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris,
 tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, &
 tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre.
 Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecu-
 tus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-*

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δέ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαισματα ὑποβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, ὧς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἐτι πλείω λάβης, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' εἰπούσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τιναζάς ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάδυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δέ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάσθημα. ἐὰν δὲ χαλᾷται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάβης, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ ὅη

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρίας. V.

13 Ἄμμα) Δόγμα. V.

que ridens dico Palaestrae, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiciās: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, luctatine scias, & geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protulde intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc uere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer alius, & impulsus occulia: & cave, ne celerius imperato re-

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐβίς τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφεσ αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστί σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἥδη μέγα ἀναγγελῶν, Ἐβέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀλίγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστάσα, καὶ κάθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χεῖρὸς, παράψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους.

II περιλαβοῦσα ἥδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶνας ἔστε Φανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφὴ ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιτελήσμεν. καὶ ποτε ἐπὶ νῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἐνέκα ἤθλουν, καὶ Φημί πρὸς αὐτὴν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θείας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι

γ Πάραψαι) Γραι. παρακύψαι. G.

trahas : sed multum incurvans illum, subtrahere ; ac infra rursus irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare : tu vero obedi, surge, & affide, deinde manu praebens, trahe ceterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus, & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem : tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino oblivisceretur. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias facientem aut transformantem se heram tuam : olim enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosci, ipsa fac

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὕψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπειρίως τῆς-
 δὲ τῆς τέχνης ἔχειν· τούτο δὲ οὐ παρ' ἐτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λά παρὰ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμαντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβούσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαιόστρα,
 Παύσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ὥδ' δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δέ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τὴνδὲ τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τὰ ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψῃ, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαί-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*praeestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitum huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη· καὶ περὶ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυμένην, εἴτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόονδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν· εἴτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ οὐφews αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥιν κερατίνη καὶ

11 Ἀδρὸν) Πολύ, μέγα, θαυμάσιον, πλούσιον. V.

sumpta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palaestra*, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & natus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτὴν ἐπτερωμένην, κρώσασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχето πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐδ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐδ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπέισθην
 ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστρας πτερᾶ-
 σαι καὶ με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου εἶ-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὀπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennarum se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὅπλας, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιῶ-
 14 μὴν αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὅνος ἀντὶ ὄρνιθος γεγόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἤμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου Θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρνιθου δὲ δραμοῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palæstra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, Misera ego, inquit, magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas afferam, quibus come-

πὲ καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἁμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην
 ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἰππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παριόντα, δέξαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινῶς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἑτοιμοὶ ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πρῶτον ποὶ τῆς Φάτης ὑποχω-
 ρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὃ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνεόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ρεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἤδη νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραΰνουσα. Γραι. καταψηλαψήσασα. V.

ſis ſanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἔγεγόνει, ἀνθρώπον δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἀνθρώπος ταύτῃ παρήει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἴτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις
 τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 την, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικα-
 ἔδησαν ἡμῖν καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύ-
 λοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ Φεύ-
 γειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέ-
 τραις ὀξεύαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξον κα-

fornus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 servo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & supellestitem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes *me*, & alterum asinum,
 & equum, clientellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunsos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεινῶν, καὶ εὐθύς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε αἰεὶ ζύλω. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὃ Καῖσαρ, ἀναβοῇσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφώνωτάτον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὄγκηθμῳ. μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγκων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς 17 ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπέιχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν εἰς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ παρέβηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον κριθί-

12 Ἐπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀν- ὅν ἢ τῇ αὐλῇ ποιοῦνται αὐλῇ ὡς
θρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλῆς ἢ οἰκία ἢ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque faepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum O quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulfabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo, me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam confumeremus in prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo illos iubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πάποτε κριβὰς ὤμας ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ρόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὤμῶν λαχάνων ἐμπλησθισόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ρόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμενην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ραφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὤμα ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ρόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ρόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ρόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄν· τοῦτο παντὶ, καὶ ἱππῶ. **18** σὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκαι αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiiiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere esurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comefis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτῃ λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ἄτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμωτέρους, καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὃ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπίοντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπᾶσονται με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπήειν, καὶ εἴσειμι αὐθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιΦερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρῦτα 19

tum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuisse concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret, me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos esse: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείθεν τότε οὕτως ἐξελαύνμεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη,
 παῖόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένους, ἐγὼν αὐτοῦ καταπτεσεῖν, καὶ
 μὴδ' αὖν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλευματος· ᾗθ' ἦν γὰρ ὅτι πάντως ἠττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κείσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνέις τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄβλιον ἐκέλευον. ὥς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὥς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἁλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην ποιοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divi-
 suos inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὧν νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄβλιον κοινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ἕίῳι ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20 δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐνθά καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέθηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζετο, καὶ οὐκ ἀπασκευάζεις ἄρι-
ς Σπαίροντα) Ἐκπίοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, sarcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortemprehendentes, succisis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consilio-
 rum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοί, οἶνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι ἐνθεν, καὶ κα-
 21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινωνοῦν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριβάς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκείνος μὲν σπουδῇ τὰς κριβάς κατέπινε, δεδιώς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιούσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὕστεραία καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ

Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collaudata anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporalis isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt multi, supellestilem afferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mundum muliebre, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custo-

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔσπενον ἑμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22 ρον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην καὶ καταβέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θάρρειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμΦαγεῖν τι ἠέλεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ καλῇ παρθένω. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκεπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτίων. V.

diae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed solum virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, & intus manere anum, puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adsians ad praelepe, cum pulchra illa virgine plorarem: Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
 τη παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ
 οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μὲ καὶ
 τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
 στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
 ρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαϊόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
 σειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
 ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ
 δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρύψαν. ἔπειτα
 ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ
 ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραν ὀξεῖαν,
 καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ
 χλωεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
 τον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians,
 peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
 ferret divitias. Hi, ut erant, consurgere, armare se, me au-
 tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
 lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
 ter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
 autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
 irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
 terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
 ponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
 sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
 sti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga
 vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
 incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquit, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum,*

μνοῦ οἰωνόν οὐκ ἀγαθόν· ναί· Φασί, ρίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με σόβος ἀναίσθητον τῆς οὐνῆς ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰςω, ἐνθα 23
 κατελύομεν, τὰ μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὐ κατέβηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπνεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄβλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ' ἄγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς εἰσόμεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἄβλιε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπίοντες, Φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deliciamus illum piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, farcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reliquas farcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, inquit illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Mifelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παράῳζενεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξίαν, ἀπῆεν ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἑτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἶχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραΐας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονηομένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτήν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, "Ἦν με, ἔφη, κομίσης πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀΦήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' "

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egresfus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videntisque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Infilit enim in me, infidentisque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga fervarent: ad me vero, si me, inquit, o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ Φευζόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔξεν τοῦ τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24 πλῆ οἶδος, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθύς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ ἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καὶ μὲ ἀποστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ πο-
 ὁδος καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χολὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

II Σαρδόνιον γελῶντες) Σαρδὼν ἵππος περὶ τὰς Ἑρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελήνοις, ὅν οἱ γενόμενοι σπασμῷ κατεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτω τελευτῶσι. Τιμαίος δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἑτα γεγονότας γοῦν αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γι-

λῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχαιεῖς κρημνούς καταθεύοντες, ὅθιν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θύοντες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παιδῶν ἀφροδυνίαν ἀνθρώπων τελευτῶν, ὅθιν ἡ παροιμία. V.

medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,prehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes,prehendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit,

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνестρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρομένῃ ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρβένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῖν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρβένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδεῖπνον, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν;
τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῖ ταύτῃ κάτω ἐπιρ-
ρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-
στήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι αὐτὴ ἐι τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἀν' ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἀν

4 Καλωδίῳ) Σχοιρίῳ. V. 15 Ἐδράξατο) Ἐπιλάβετο. V.

sanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admonitionibus. Domum iterum reverfi anum invenimus, quae resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem autem intrus vinciunt, postea coenant, & comotatione longa uruntur. Atque interea de puella inter se disputant. Quid facimus, ait illorum unus, fugitiva? Quid vero aliud, inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si domesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum nemo relinqueretur: capii enim essetis omnes, ex praeparato ir-

ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· αἵστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ρα-
δίως ἀποθησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ
αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ
ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπο-
λεῖ. εἴτα ἐζήτουν θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαι-
ρέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνη-
ρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χολὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν
καὶ τῆς Κυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπρέτην καὶ διώ-
κονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάζαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ
τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν,
τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν,
τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχαιρον, ὡς ἂν μὴ εὐ-
θὺς ἀποκνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτό-
μενον, ὡς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες
ρίψωμεν ἔξω ἅμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, καὶνῶς τοῦτο
ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασά-
νου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

*necniibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimi-
cam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mor-
tem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam
tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quae-
rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos
esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero &
claudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac mini-
strum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eieclis-
que intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino,
capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo
autem corpore toto intus occulietur. Sic ergo dispositam ubi pro-
be consueverimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum
nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatu illius
acervitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesti-*

Θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι,
 καὶ λιμῷ αἰεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἐαυτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁδῷ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μένῃ, ἔω λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισ-
 ιόντες εἰσῶ, καὶ αὐτήν, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπᾶσονται. Πᾶντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατῷδαι τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
 νον αὐτόν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρβένον ἀβλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μαρούς τούτους ἀφίγμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θῆκη) Τάφος. V. 16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

is tempore servidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Clamoribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem iacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem suscepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo

παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, οὕτως ἤγεν οἰκαδέ. οἱ δὲ κοιμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχῶντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσηκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἤγον εἰσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
 καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαιστράν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἐώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεσιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔσθῃ ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-
 12 Δοχεῖον) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρτρέγγοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius focius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso- rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera minor habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

ἴδρον ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὧν δικα-
 στῇ, καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, ταύτω με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἤγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλειπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζώγνυεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρεὺς, καὶ κριθᾶς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον
 καὶ τὰς μὲν κριθᾶς, τοῦ μὲν ἀριστοῦ Φρύγουσα, κἀμοὶ

cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
 quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima
 tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta es-
 set. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
 dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
 rus venissemus, equabus me admisit pastor, & nos, gre-
 gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
 dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
 gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
 omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
 diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
 magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
 erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco po-
 scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
 prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιῶσα, κατέπινεν ἐμοὶ δέ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπαλλύμην. αἰεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικὴν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμωρος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, αὐτὲ ἔνδον εὐφραίνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὄρος ἀνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπασί με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ

15 Καινῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* 'Ἐκάστοτε') Ἀσί. V.

et atque inde placentras totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorū, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus eram in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰὲ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰὲ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει· καὶ κατήειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν ἀένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμὰ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χεῖρά μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephantum etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adice-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi insidens rivum traiciebat. Si quando vero prae lassitu-
 dine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi inji-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγεῖρην, καὶ τὸ φορτίον ἀφελῆν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν, οὔτε χεῖρας ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς καφαλῆς, καὶ τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγεῖρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιξε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξύτατων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὅπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιδόντος τὴν ὁδόν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὅπισθε κύντουσαι ἐτίρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεί μοι ἐπομένων, καὶ μοῦ ἥρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προίοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ θεινὸν ὅπισθεν ὀξύ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fustime concidebat, dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum falcem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λάξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰὲ τοῦτο
 τὸ λάξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἑτέ-
 ρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετανεγκεῖν. κομίσας οὖν με,
 καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδυσεν ἐπ'
 ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδυσέ με τῷ
 Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προΐεναι λοι-
 πὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλείψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπει-
 δὴ πύρρῳ τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς
 τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνά-
 πτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔΦερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετον.
 μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι
 βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρό-
 τατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ διγῶν καὶ
 στρέφῶν ἐμαυτὸν, τῷ πληρῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖ-
 νο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.

6 Τυρεύων) Κατασκηλίζων. V.

10 Ἀπλετον) Μίγα, ἀπείρον,
 ἀχώρητον. V.

11 Τέλματι) Τίλματα τὰ πη-
 λῶδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ὃ
 βάθρα· Ἰσχυρὸς δὲ εἶπε τὰ γιωργά-
 σιμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movif-
 sem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus ali-
 quando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit
 me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, vali-
 doque me fune farcinae probe alligat, fraudem mihi ea re
 machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de
 foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
 recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero,
 qui enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me
 in via affandum, observata forte lacuna palustri, in liqui-
 diffimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam,
 meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo
 ardentem & acerbam mihi farcinam: sicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἐτι ἀνά-
 ψαι με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ
 πεσυρμένῳ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
 ἐμῷ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
 σείσαιμι τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μῆδε
 ἐλπίζων, ὑπέξῃλθον. Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξέυ- 32
 ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος,
 καὶ μοι Σορτίον ἀδρὸν ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
 πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
 ἄξυλον κομίσας οἰκαδε, καταψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐ-
 τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄνον
 οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
 ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναῖ-
 κα ἢ παρθένον καλλὴν καὶ ὠραίαν ἰδῆ, ἢ πάντα, ἀπολα-
 κτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἰ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
 πος ἄρῃην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δακνεί

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκέρχην, πλύω, συγχίω, τάρσ-
 3 Πισυρμένῳ) Φύρω, μολύνω, σω, μιγνύω. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
 iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
 certe audax puer, cum delatus esset, *quo tendebat*, me ca-
 lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuiffe me foco.
 Interea tum e stuppa praeter spem evaferam. Sed aliud im-
 purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
 tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
 ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
 lignis domum deductum apud communem dominum nefandi
 facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here*, inquit, *asi-*
num, nescio cur *alamus*, supra modum piger qui sit ac tardus. *Ve-*
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
 virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
 bus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
 in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morsicat, &

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ὃς
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 33 γυναῖκα εἰς τὴν οὐδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλαθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικὶ, εἰς
 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἔραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἔρα, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάβαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

*vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset,
 cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans,
 conspecta muliere rus eunte, humi disperfit excussa ligna omnia, cum
 muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insanienis, illum iugulate, atque intestina proiicite
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.*

Ξης ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οὔστρω
 φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἑπαφροδίτου
 ταύτης ὀρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμέρος τε εὐθύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀΐξιζομαι δεῦ-
 ρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
 ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
 ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνούχος. ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἐμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτιρῶν ὀλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 πῦξ βαθεῖα, ἀγγελὸς τις ἀπὸ τῆς κώμης ἤλθεν εἰς τὸν
 ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

*Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem &
 gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore
 atque oestro fertur, comprehensum exfecit. Etenim venero isto im-
 petu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine
 labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es,
 intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula
 mitiorem illi sessione praeſtabo. Itaque familiares omnes lau-
 dare consiliarium, bene illum dicere affeuerantes. Ego vero
 iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino
 virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem :
 adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut
 de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equi-
 dem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cada-
 ver, morerer. Intempeſta iam nocte, nuntius de vico ali-
 quis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens*

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιαλῷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκ-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον, Συγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ με πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθόμην μὲν, Φέ-
 ρων Φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνίσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶ-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis aeci-
 disse. Hic illi, velut orbara iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere eum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

σας ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφῶνες ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἑστῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤβελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ἀνῆσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐθις ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὕρισκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ παλλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καί μοι τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπατεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότηι εἰπάμην ἄγοντι. Ἐπὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ἀνῆσά με) μέγα εὐδὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamatur. Accedentes autem emptores inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud aliud emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno fane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & comp-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὦντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φιλήβον ἐσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὅναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῶν πάλους 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνεαττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέβηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἰστάμην, ὃ δὲ αὐλητῆς ὁμιλος ἐφύσα ἐνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 "Ομιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἀθροισμα. V.

Etum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plaufum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum servum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus infestebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnérant, & exfertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sangui-

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεῖα τῇ θεῇ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐβεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰς ὥ, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ Φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναιδοῖς ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπὲρ αλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτις, ἠβέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdidit-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βήσαντος, παρέρχονται εἰσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναιδούς, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἕξω καὶ ἐκδραμόντες, ὅλη τῇ κάμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς ἐπιούσης νυκτὸς εὐρύς ἐνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέξαν ἀποκτεῖναι, καλεῖόντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrant. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotium libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant, iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλευσάντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
 βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κόμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
 βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτείνειν, δεινῶς αὐτοὺς
 ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα
 ὅπως ὀδεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
 τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
 λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
 δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
 καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίν-
 δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
 ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
 γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
 πολλῶν λαθραίως εἰσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
 πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω
 κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
 κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόδησκει, εἶπεν, ὦ
 φίλτατε, μήτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πευδόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
 ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
 quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
 verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
 modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
 na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
 minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
 domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
 magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
 num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
 dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
 ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
 perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
 inauspicatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori
 poli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κάπειτα σφάζας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που εἰς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖται γὰρ ἀποδράς
 οἰχέσθαι ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὅρῳ δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων· ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἀριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρά-
 ξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλευέτο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προσώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σῶζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵμαι δρόμῳ εἴτω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχν-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψόν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abscissum huc affer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Videbitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, & exultans, curriculo irrumpo, ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δοξάν-
 τές με, ξίϑη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὄρων τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἰσὼ παρ-
 ἔρχομαι, ἐνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότης κοιμηθήσεσθαι ἐμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐτῆς ἀπῆεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἧ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνύριον, ὄντιμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλκζόσις, ἀπατίσις. V. 13 ἑτερατεύσαντο) Ἐψεύδοιτο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biofum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praestigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενή-
 των. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες,
 ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
 ῆτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελ-
 θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκείνο παρελ-
 θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
 θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ καμῶνται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς
 ἐδῶκαν, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
 ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῆτουν τὸ κλαπέν ἀνάθημα·
 καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ.
 δῆσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
 εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλῃ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
 42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τὰ
 τε σκεύη καὶ μὲν πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακὴν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
 dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
 nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
 que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
 donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
 vestibibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perse-
 quuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis
 illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
 latum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus
 in sinu Deae inveniunt. Vincitos ergo effeminatos hosce
 reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
 gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
 tatis Deae reddunt. Postridie cum supellestili illorum me
 quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιβείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυ-
τὸν ἤλαινεν ὁδὸν ἀργαλίαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδοῦλων κτη-
νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
φοντο, καὶ πάντα ἐκείνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε
μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀρά-
μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλίαν ἀφ' ἱγμένον, ἀναπαύεσθαι ἐν-
δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπε-
τάσαντες ὑποζυγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἤ-
λαινον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις
μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
stantαί με, καὶ μὴ προσδοκῆσάντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα,
παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἀρτοποιεῖν.

10 Ὁθύνειν . .) Γραι. ὀδύνει τὰ
ὄμματα μου σκαπτάσας. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus,
deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
omnia. Et tum quidem me ut servum noxum, quique gra-
ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetenso ocu-
lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
hil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis tro-

περ στρόμβον ἑξαπίνης στρέφουσθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα πειεῖν, μὴ περιμένειν
43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
σαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἵ-
χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα,
ἐκόμεζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδούς τοῖς ταῦτα
πικράσκουσιν, ἤγε με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκεῖνος
μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δε-
νῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκλη-
ρόν, καὶ ὄξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
όντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento mihi didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare heri. Emaciatius ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus negotii. Dominus nimirum mane imposta mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente, & planrante, aquamque plantis inducente, vacuus ego adstebam. Erat autem vehementer molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi emerret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum modo humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμῶς μένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λεί πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μάχαιρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει
 πόρρω, εἶτα αὖτις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δεῖσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βασιτάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil responderet. Ille vero iratus, velut
 qui contemtui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfecturum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραία, δέξαν αὐτοῖς οὕτω ποιοῦσι· τὸν
 μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῶ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶν, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα
 ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἰσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἐνδὸν ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἐνδὸν ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρόν, καὶ μὲν τὸν
 ἐγγεῖνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖσθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς (Υπέρων) Ἀνάγειον. V. 8 Ἀπίνοιν) Ὑβριν. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi licto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώμεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσὼ παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἐξόντα· ἐμε δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων,
 καὶ προδόντι τὸν αὐτοῦ δεσπότην, κακτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ οὐνο παρα-
 κύψως. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνησάμενος, Θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de
 testis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κερναῖν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μεῖ ἴστας ἐνθά κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμεζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ Φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμίζομην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοῦ ἔτι ἐν Φόβῳ καὶ Φειδῳ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα) Εἶδος πλακοῦτος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe saburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμῳ ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοιῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμῳ, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47. καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλβεν. οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν τέ με καὶ πῖονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπλέοντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδώς, ἡρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἴτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλωσ

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo riserunt, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἰσὼ, ὁρᾷ με σὺς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἰσὼ. καὶ γὰρ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότη, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἰσὼ ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ καταφωγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρω καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπιχεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυϊ) Σινάπυϊ. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspeciens videt me apri partem devorare; sublatoque cacinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendā. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coactionem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum saluti futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκρασάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσερχέν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τιμὴν καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυνάμην.
 τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνῃς, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρβὸν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότης, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνάς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ κηῶ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
bratur ergo res fama, Asinus domini, pотор vini, lucta-
tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πλεῖν δὲ, ὅποτε θελήσαι-
 μι, ἤτευν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν
 ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄν-
 θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιοῦμένην τῇ
 ἐκείνων ἀγνοίᾳ. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ
 κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον
 ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευή
 μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφύρᾳ ἐπιβάλλο-
 μαι· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμενῃ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πε-
 ποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσι-
 49 κώτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν,
 ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ'
 αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῖαν παρέξειν ἀν-
 δρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μενομαχεῖν εἰδόντων. καὶ οἱ
 μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφί-
 κτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην
 ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-
 16 Ἡ πορεία) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: & si quando bibere vel-
 lem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi qui-
 dem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent
 hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas ute-
 bar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam,
 & tergo portare dominum, & cursum currere minime mo-
 lestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat
 sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & fre-
 na recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabu-
 la mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.
 Venerat autem Meneclis noster herus, ut dixi, Thessalo-
 nice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladia-
 torum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exer-
 cebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, &
 ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θῆαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν οὔψιν τὴν ἐμὴν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδοον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἐνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰ μὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν οὔψιν ἰκαίη,

vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praevenisset, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister redditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἰσὼ ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου·
 τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνενυσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἄλτρον αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 δὴ ἰσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὐρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνὴν.
 ἐκεκόμεστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ στρώ-
 ματα εἰσὼ κατέβεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχρον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσάμενη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὸν καὶ μικρὸν εὐνύ. V.

lier, non mediocriter dives, specie fatis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecif-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ με δὲ μυρίζει,
ἐνθεν μάλιστα τὴν ῥινὰ μου μύρων ἐνέπλησεν, εἴτα με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἀνθρώ-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Θορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεῦνιον εἴλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰσטרημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα κατὰ τὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπύρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἀνθρώπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἀν-
δροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δε-
διώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἑρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥς-

integra, fusoque de alabaastro unguento se ungit, & me quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-scenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-crem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur, & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis of-culis, iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα ἐν-
 σω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι,
 καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος
 τῆς ἐμῆς εἶχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέισθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδελῶς λοι-
 πὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοούμενος, ὥς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς
 Πασιφᾶς μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
 Φροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς αἰκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἔδαπάνησεν. Ἀμα δὲ
 τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν
 αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν
 ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπι-
 δεξόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρή-
 σατό μοι δεινῶς. καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὥς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me ample-
 ctitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulo-
 sus adhuc verebar, & fensim me subducebam. At illa hum-
 bis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa,
 quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis ac-
 curate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad volupta-
 tem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat
 subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës
 adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam
 in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens disces-
 sit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus
 in me novum quiddam domino, cum muliere me conclu-
 dit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότος ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσία
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένᾳ ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν κατα-
 δεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγκωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiarī, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa edirurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἶσω εἰς τὸ θεάτρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δεῖπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν σινοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονοῦμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὅπισθεν, ἐκέλευέ με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδύμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεόειν μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδῆσθαι. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παροδύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθρωποις ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδῆσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμάζοντων ἐπ' ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans pranderē me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsili-
 ret. Inter haec practereunte quodam, qui flores ferret, alios inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant, me confurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero percurrēns nanius florem, captas inde rosas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumentū species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι θυμὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖση θεά πάν-
 τες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεβορύβησαν, καὶ τὸ θεά-
 τρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρ-
 μακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον,
 ἡξίου ἐὺθυς ἔνδον πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ
 τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνώ-
 ναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς
 τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρ-
 ὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς
 Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψα-
 σα, ὄνον ποιήσῃ. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με
 ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδο-
 μαι οὕτω γεγονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο- 55
 μα τὸ σόν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας
 Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius.
 Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tu-
 multum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est
 theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peri-
 tum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus
 igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam oratio-
 nem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam
 sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae,
 qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me
 Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum
 unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fi-
 dem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de
 illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, no-
 men tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te
 ais genere tibi coniunctas, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆς μὲν, ἔφη, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
 Γαίῳ. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
 καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμι συγγραφεύς· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
 ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
 τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
 καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
 σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
 ὢν. καὶ τοῦ δῖφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
 πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
 τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
 λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ
 πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
 ταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
 56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖ-
 κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεί-
 σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν. ἡ δὲ μὲν ἀσμένῃ τε εἰς-

*mihi est Lucius, fratri autem meo prænomen Caius, ambo reli-
 qua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
 brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
 nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praefes, Carissimo-
 rum longe mihi hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
 & domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
 mentiri novi, horum qui sis filius: exsiliensque de sella ample-
 ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
 duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
 niam mihi & alia multa afferens. Interim etiam Praefes me
 publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
 scendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam im-
 ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
 rem, quae meo aîni amore correpta fuerat, cogitans pul-
 chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

ἰδέξασθαι, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτε-
 πομίῃ, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε,
 καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον
 ἀγαπηθέντα, νῦν γε γινόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύαν, καὶ
 τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
 τοῦ μύρου ἀλείφουμαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Σιλτάτῳ
 καὶ ἐς ἄνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
 βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
 καὶ ὥσπερὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ
 ἵσταμαι γυμνός, ὥς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
 πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
 θρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθειρή ἀπ'
 ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπ-
 ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
 ταί μοι τωούτων; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
 ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκεῖνῳ, καὶ οὐχὶ
 σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

visum iri. Illa lubens me exceperit, miraculo rei delectata, ar-
 bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
 sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus es-
 set, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
 despiciere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
 ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
 profunda nox esset, & somni tempus, furgo, & uti ma-
 gnum quiddam bonum facturum, exuo me, ac nudus adsto,
 magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
 illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
Non, inquit, in malam rem a me meaque domo faceffis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commisi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne ser-

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἡδὴ εὐθὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθῆναι πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθειδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλῳτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἑμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔθνον, καὶ ἀναβήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἶκαδὲ ἀνασωθείς.

vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam statim servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi, & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix tamen ita, salvus tandem redissem.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. **Ε**ΓΩ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλούτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐ-
κταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σὺ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρα-
σχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων
αὐτῶν. ἐν δέ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ
μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχή-
σεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, δέόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τίνα οὐ χαλεπὴν ἐρώ-
τησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχὴ, καὶ πρόχει-
ρος· ὥστε ἐρώτα ὅποσα αὖ ἐθέλης.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἱπικῆς. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero mo-
lestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo
maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non
omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi
non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a
te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres,
praefertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem
non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur inter-
roga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἴδού ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἶπε οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρραψωδῆκασιν, ἄφυστα εἶναι, ὅποσα ἀν' αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἐκάστῳ.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάντῃ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ αὐτῷ γένοιτ' ἀν' ἔξῳ τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξ αὐτοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ὁ θεός. ἐνδ. Ζ.

θεός. οὐ. Ζ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique noverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῆνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὀπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἀνθρώποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ λήβες, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἄλλα τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κείνο μοι ἀποκρίναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἀτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυδύλ-
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσὶν, ἣ τί δύναται αὐτῶν
ἐκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

ς Διεξίρχονται) Διεξίασι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
Ἑλλήνων ἠπύρρειν, εἴτ' ἄλλο τι δύ-
νεται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. Δὶδ' ὡς
μεγάλῃς οὐσῃς τῆς ἀπορίας, ἐπιει-
σε τὸν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quamdiu praesens erat, per ipsos fundebat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, puto, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κακῆϊνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἀρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἠπέλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσοῦς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὅποτεν ἐβελήσης, ραδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰ-
πὺντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νημα-
τος ἠρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

νίσκος ἐγίλαται. V.

13 Καθήσειν) Κρεμάται. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcis?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobiscum etiam illae imperent, cogaminiue vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
 Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
 ἱρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
 ματες, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
 ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
 σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
 ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἱρῶ-
 5 τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
 τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
 μου τὰ ληθῆ μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
 ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
 ὑπ' οὐδενὸς ἐτι ἀλλαγείη τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς,
 τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
 προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
 praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
 Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
 nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
 iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
 pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
 sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
 fectro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt;
 cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
 in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
 semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
 iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
 bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὅρῳ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τιος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαίρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκεῖνων ἀναπείσθεις, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὐτίς δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διηγοῦται ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiōnes invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; 7

ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ.

ΚΥΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλῶθειν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δέ γε θύοντες σὺ τῆς χρείας ἔνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

ΚΥΝ. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσης, ἢ ἡ καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' οὗ λαμβάνουσιν ἀγαθὰ τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si satis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiamsi non dixero?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant; non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρὴν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπτομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴγε τὺς μὲν, εἰ μὴδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀΰείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

- 8 ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστί, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώριστα καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quamnam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna fervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμενίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χλωλός ἐστι, βάνανσός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνέσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδότην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρᾶν δὲ Φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι

1 Ἰμενίαν καθεῖς) Ἰμενία λέγα-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κάλος, δι' οὗ τὸ ὕψος ἐκ τῶν φριά-
των ἀνέλκουσιν. ἱμενία λέγεται καὶ
ἡ οὐκ ἀάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γούν ἀντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνηαις
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πυρ' ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις οὐδέναι, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἔδωκεν αὐτὸν ἐν τῷ Κανκάσῳ
ἔρρι, καὶ ἐποίησεν ἀπὸ τῶν ἐσθίων τὸ
ἥπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ἦν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνα-
κὸς ὡς εἰς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων
τῆς βασιλείας ἐμβαλεῖ αὐτὸν, ἵπει-
δαν ἔσχην υἱὸν, κατέσθινεν αὐτόν.
τούτῳ ἐποίησε δύο υἱούς, τῷ Ἀδμ.
καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτι δι' ἐγεννήθη ὁ
Ζεὺς, ἢ Ῥία, ἢ γυνὴ τοῦ Κρόνου, ὅ-
δεκεν αὐτῷ λίθον ἀπὸ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξέμεπεν. αὐξήθει-
ς οὖν ὁ Ζεὺς τὸν αὐτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας ἰδίῳ, καὶ δεσμὸν βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέσι-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, μὴ φερὼν βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βασιλεὺς ἀρ-
χεῖν αὐτὸν, ἰβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γινούς
δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐ-
πεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἱατρικῇ χρώμενος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀπ' ἡθι-
σκοτάς ἡγεῖσθαι. καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐπεραύνασεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκευάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατετόξισεν. καὶ
δυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμ. τοὺς ἐν βασιλείᾳ Θεσσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compedirus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκάσιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τοῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὅρας; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἴ, τῶν ἀναι-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

ς Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ κα-
λέγεται δὲ ἀκαρεὶς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆται διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatiis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΤΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου
 ἔνεκα. πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδεύ-
 ματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάληθες, ἢ 10
 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε,
 τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ
 ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι
 πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεις Φήσας,
 οὐ παύη τσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι
 σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡ-
 μᾶς προνοούντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΤΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν
 ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐ-
 θις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας,
 παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

ἢ Μοῖρά τις, ἢ Πάνυ γενναίως μὴν καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V.
 καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπέρη 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστιν μι-
 σσ. οἷτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de
 causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disci-
 plina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, di-
 scam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae-
 nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam
 maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te
 omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogatu-
 rum dixeras, non definis minuras mihi nugas eiusmodi ob-
 blaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut
 ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas;
 Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te
 illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de
 cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρεταὶ καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκευὴ τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάριου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἡ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς εἰκεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαβὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ

8 Σκίπαρον) Ὁ πέλικος, καὶ τὸ ἔρπον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὴν ἄρνα. V.

Iup. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt,

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοῖραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τοῦναντίον τρέψει τὸν ἄπρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ᾗδῃ, ὦ Κυνίακε, οὐδὲ τὰς Μοῖρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδένος ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἑκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοῖρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῖμεθα ἂν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάσσεσθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἕκτος εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

24 Εἰ μὴ παρὰ ταῦτο φῆς) Ἄρτι τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτρυς αἰχμὴν σιδηρὰν τοῦνύξεται. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχάρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπολθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρίματο σιδηρὸς. σὺς δὲ κατὰ τὴν χάριν φαίντο, πιστοῖς ἐπιμψῇ εἰς Θῆρας τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῷ Θερύειν Ἀδραστος εἰς τὸν Θερμόντα, ῥίψας κατὰ τοῦ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτον, αἰταιμῇ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. V.

Sed neque, si Farum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est murare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiaturs Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, &c, quae rata sunt apud Parcā, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc valere dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήσκει, δύνατ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θά-
 νατον καθεύξας ἑαυτὸν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τὸν σὺν Ἀφείδης τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν Φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαίου καὶ γε-
 λοῖον, τό·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς· ὁ Φῦς.
 περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω
 γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμόν, καὶ ἔσπειρε,
 καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὀρῶ ἀνθ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν
 ὡς λοῖα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθεύξας) Ἐγκλισάμενος. V.

ναῖκα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αὔλακα, ὅστις
 ἀποτριβεῖσαι γῆν. λέγει δὲ τὴν γυ-

12 Τοι γάρ τοι) Τοῦ ἵκεν. V.
 Τούτου ἵκεν. τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed
 fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, &
 mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo
 aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori
 Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio
 etiam ridiculum:

Ne sparge sudcum liberum, vident Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quæ omni-
 no ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &
 qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo no-
 mine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto di-
 cere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφῶντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ, ἄρνια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί 15
ἔσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφῶντες) Φανεροῦντες.

V.

5 Ἄρνια κρέα) Ὁ Κροῖσος θύλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῶς μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνια κρέα καὶ ἀπὸ χελώνης, ἢ ψεῖ αὐτά· καὶ

ἐποίησεν ἀπειθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὅδμή μ' ἐς φρίνας ἤλθῃ κραταιρίνοιο χελώνης Ἐξομίνης ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. V. 6 Χελώνεια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynifce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῦν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὀρᾶς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΚΤΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴ-
μαρται, καὶ σέ οὐδέν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ
τὴν Κλωθὰ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σέ καὶ τὴν Εἰ-
μαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
16 σας γὰρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ
ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαιούς,
καὶ ἐπιόρκους, ὄρντινα παλλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον,
ἢ νεῶς ἰστὸν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίστε δὲ χρηστόν τινα καὶ
ὅσιον ὁδοιπρόν; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέ-
μις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων
τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκάς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἰτοίμῳ
ἔχον. V.

Διηγκυλόματος) Ἀπὸ τοῦ ἐν μα-
σχάλῃ κρατῶν ὕσπερ τὸ ὄρνυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum para-
to adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyz. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti:
nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per
te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vul-
neris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, re
pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; ad-
monuisti enim me minis tuis. Quis tandem, omiſſis sacrile-
gis. & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per-
iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut
lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid
taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omni-
bus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί ὅποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπᾶνεί τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναϊδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἐνδεκα, Μέλिटος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλες μὲν ἐβασίλευσε Θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσούτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σαμβωανίδης τὸν ὕμνον, τραυλὸς ἦν, ὥς Ἀριστοφάνης Σοῦξί. γῆμας δὲ τῆς Ἰσπονίκου θυγατρὸς, Καλλίου δὲ ἀδελφῆν, αὐτὴ μὲν ἐπισύγειν ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίας ἐπεισέτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελίειν, καὶ συνθίμους τιλὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἰσπονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ ραδίῳ εἰς τοὺς τῶν ἱραστῶν ἀγρῶν, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἴθυσεν μετὰ τῶν ἱραστῶν. αὐτὴ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ὅτι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκέλευεν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

8 Παριούθη τοῖς ἐνδεκα) Οἱ ἐνδεκα ἀρχόντες πᾶσι παρὰ Ἀθηναίους, τῶν ἐν τῷ δεσποτηρίῳ ἐπιμελουμένων, καὶ τοὺς ἐναγχεμένους ὡς κλίπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λαμπροῦτας, ἢ μὲν ἐμολογᾶσι, θανάτω ζημιούσιν. ἢ δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δεκατῆριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δὲ ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἰ τις ἄλλος κατακρίβῃ θανάτου, οἱ ἐνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἰσχυρὸς ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, qui tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praefens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΤΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἀθὴν μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἶπομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποιοῦν τούτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανόν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὴν γυναῖκα εὐσεβοῦς Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρtemιδος, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται

ται ἐν τῷ ἔδῳ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ ἔδαφει ἐξαπλωμένον, πασακαθήμενος οἱ γύπες τὸ ἦπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσιν V.

dicam, percurrrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem fitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί φής; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καί μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκη;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσατο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ κελῖνοι ἐρωτᾷς) Ἀπὸ τοῦ δὲ ἐκείνου. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretensi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἑώρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιόσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς αὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐχόντες οἱ ἄνθρωποι ποιούμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἐμπροσθεν ὡμολογημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἣν Φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἣν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾶν. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκείνοι ἠδίκησαν πεσθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalō: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σὲ ἄ-
ξιμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὔσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἴρεσις δοθεῖη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἥπερ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ράδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-
ς Ἐφικνοῦνται) Ἐφέπτονται, 15 Ἀγαπήσομαι) Ἀρκεσθῆσθαι
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responsione iam porro dignus es, qui talia in-
terrogas: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
&, ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

222 LUCIANI IUPPITER CONFUTATUS.

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ
λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθίνουσιν, οὐκ ἴστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθίνουσιν, οὐδὲν ἴστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθίνουσιν, ἴστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθίνουσιν, μᾶλλον ἴστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere,
magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mi-
hi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννοους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, ἔ
 Ὀχρός, περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαρτε κρειόντων,
 Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαῦδα, μὴ κεύθε νόῳ, ἵνα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἡ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός τέ σε εἴλε παρειάς;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδεν δεινόν, ὦδ' εἰπεῖν ἔπος,

1 ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 οῦδια πιπλῆρωται συμφορῶν. ἐπεὶ
 οὐκ ἔστιν ἐν συμφορᾷ τῶν ὁ Ζεὺς ἔστιν,
 εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγυμῶν ὑποτίθε-
 ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμβων
 τραγικῶς διαλόγεται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἰάμ-
 βων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. QUID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. *Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodas praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?*

Iup. *Non est malū quidquam, brevi versu canam,*

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

Ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷος Φροίμοις ἀρχὴ λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' εἰργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τίδ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμωδεῖν ὥσπερ οὐ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπῶκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτο καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
νύκτος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῖτο. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουργεῖν μὲν
γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθεσεως
ὅλος, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις
τοιούτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὃ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μῖνα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεισι ἐναρμόζ-
ων, ἅτε τοῖς ἥδη πεπραγμένοις
ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδῶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

Min. *Apollo! quanta ordire iam prooemia?*

Iup. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum!

Min. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

Iup. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?*

Min. *Compesce impetum, si non comoedias agere sicut
istī possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iun. *Ignorare nos putas causam tui doloris?*

Iup. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὦν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἢ παλ-
λάκῃς ὕβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δανάην τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὐρόντα σε
ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωτος, εἴτε βαλεῦσθαι ταῦρον,
ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στεινουργοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὀχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἐρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἐρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδικαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἄλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἰσχάτοίς, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἴσθηκεν, εἴτε χρὴ
ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε
καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασιν, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14. Ἐπὶ ξυροῦ ἴσθηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἰσχάτιν ὄντων κιν-
δύνα λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
τὸν ξυρὸν ἴσταςθαι. V.

Iup. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Eu-ropen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lufibus res no-
stras versari existimes.

Iup. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omni-
no, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινες ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἵρονται τὰ ὅπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέβην ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφνης.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικουρείος, χθές, οὐκ εἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅπερ μάλιστα καὶ ἡνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὗτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὗδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν εἰ-

4 Τὰ νέβην) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες εἰσέειπτο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ποτὶν ὑπεκρίναι. Ἐπειδὴ οὐκ ὁ Ζεὺς τραγικούς ἐκβόους ἐλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἰφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑπεκρίναι περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδαῖς καὶ κομηδαῖς καὶ θεοῖς, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεία κρατούμενη ἐλιγερῶς, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑποκρίνονται πρὸς πάντα ὑπεκρινόμενῃ περιπαθεῖ τῇ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνεντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαυθὶς ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυῶν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δοξάντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέροσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, 5
ἐπετραγώδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὦου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
ναι μοι λόγον ἐν ταράχῃ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ,
καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice, aut Scholii pars reliqua periit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condito, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

Iun. Gravissima fane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec frustra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Κάμοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τούτω.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τὰναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδία ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἄπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φαίνορῳ ἱσομένης τῆς ἑρίδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δοῖξαι τυραννικός εἶναι, μὴ κοινοῦμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἀπάσθην.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκ οὖν ἤδη κήρυττε, καὶ παρίστωσάσθ' ἅπαντες ὁρθῶς γὰρ λόγους.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί, μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίας τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς ἀγνοήσεται, ἀπὸ τοῦ ἀγνοήσεται. μέτοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικός δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem huius rei referendam, convocata concione.

Iup. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *censo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adiuvento omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκιστε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν.

ΖΕΥΣ. Οὐτὰ ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῦκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιώ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί, ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψωδῶν τὰ τοιαῦτα ἔχω δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεῶς ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλων γελώμενον ἐπ' ἐνίσις τῶν χρησμῶν, καίτοι ἐπικερπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἄστα-

3 Ἀπλοῦκὰ Ἀπλούστατα, οὐτελῶ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀμοῇ Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitatem conciliandam aio praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica, ut magis conveniant.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poeticam: itaque corrumpero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὥς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οὖν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυς τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνησθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δέ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μῆτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας
Ὅσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες) Πρὸς τῇ λοιπῇ διεισιδαιμονίᾳ, μάλλον δὲ μαρία τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πριάπου τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνας μυθολογῶσιν, ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτοὶ φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῶθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν οὐκ, μητίρας δὲ δ' Ἀφροδίτης, ἢ Διόνης. Μισσίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἱρμαφροδίτου τὸν Πριάπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης οὐκ.

καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμερσίᾳ τῶν μηδῶν αἰδοῦν ἐχομένην. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὥς ὁ κρατὶς γλώσσης καὶ γαστέρας καὶ μίξις, ἀμεμπτεῖν ἔξει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ τάνυμνοι) Ἄνι ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νάνυμοι) Γράφεται τάνυμνοι. τούτου ἵστιν ἄνι ὕμνων.

multa hic regat varicinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani abste!*
*Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:*
Qui medii, qui postremi, qui nomine nulla,

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ ἐν
 προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμησθῶν οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἣν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὀλκὴν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ιδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίασι) Γράφεται συνθέου-
 σι. V.

7 (Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore fedetis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrusi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, assideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille fit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθιδέεται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτύνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ πρεσβρεύσειν μόνοι, ὥς τοὺς γε Ἕλληνας ὅρας ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οὔγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὥς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηνυγᾶσθαι μόνοι, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προ- ἀπὸ τοῦ πλουσιῶς. V.
τιμητέαν. V.

6 Πλουτύνδην) Ἀριστίνδην, ἀπὸ 14 Ἐπηνυγᾶσθαι) Ἠλύχθαι
τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτύνδην δὲ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praeslantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, paucillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore industi tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, tegunt. At illa Bea-

τες· ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκαινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ἄλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολῦτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ τοῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ
ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μέταλλοις πλουσιώτερός
ἐστίν. ἀνέχεσθαι εὖν χρή παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἰ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇν ἔχων πρατιμήσε-
ταί σου.

ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ) Ἡ μὲν Βεν-
δὶς Θρακίᾳ θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωπον φασί. Ὁ Μίθρης Περσι-
κός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρην, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασί. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλοῦτα ἐκόμην, ἐκί-
τως καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἑαυτῶν
θεοὺς κατισχυάζον. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες εἰσέονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ
Διόνυσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Σιλυ-
δρίαν ὑπὸ Ῥίαν τῆς τῶν θεῶν ἀποκο-
πίττα μητρὸς ἐφ' ᾗ τε ἐράμενον αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐνιοὶ δὲ καὶ γινώσκον οἶον
αὐτῆς ὄντα δὲ ἐκείνη παθεῖν αὐτὴν
φασί. τοῦτο ἱερατικῶς λειτουργοῦν-
τες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνοῦχον, ὡς τῷ Ἀττίδι
ἐπιτιυδίσαν ἀνακτεῖσθαι, ἀρμολόγοι
οἱ δὲ, εἰ κιναιδέουσιντο, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐκαμφοτέρῳ
τῷ μῦθῳ ἱσταζόμενος. V.

2 (Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἰστέ
παρὰ Πέρσας ὁ ἡλίος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido tori, & graves, & multi revera pretil.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vul-
tu praeditum ante me federe Aegyptium, idque cum ego
Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, καί με λαβὼν, ἐν τοῖς προδίοις που κάβιζε χρυσῇ γὰρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καί με ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληςεν, οἶμαι, λυδοτομηθεῖσα, εἴτα δοξάν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὲν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψωδιῶν χρυσῇ με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψει καί κεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισεσ-

2 Χρυσῇ γὰρ εἰμι) Χρυσῇ ἔλα-
γεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ
τοῦ καλῆς. αὕτη δὲ πλὴν προκαθι-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημῶ δὲ ἐστὶν ὁ
ἐν τοῖς ὀμμασι ῥυτίς. V.

ibid. Πεντέληςεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἐστὶ λίθος παρ' Ἀθη-
ναίσις εἰς ἀγάλματα ποικιζόμενος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποῖός ἀριστος, ὅστις κατεσκεύασε
τὸ ἐν Κνίδι τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πατοάλισκοι,
εἰς ἀπτείνονται αἱ νευαί. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- I I
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἡξίω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοὺς θεοὺς
ἐπεποίητο ἂν ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρή ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἰσπάδα ἂν εἴη.

I Ἐν τῷ θητικῷ) Ὅττις ἐκα-
λοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
των πεισισταί, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἐστὶ μισθὸν δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὐ ἐκκλησιάζειν λέγεται
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πεινιχρῷ τάγματι. V.

6 Ἰσου τελέσματος) Δαπατήμα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τίσσασα ὀκτὸν τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἰσπαῖς, ἅττις πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἅττις ἡπτότας. εἰς
θῆτας, τοὺς πέντας. εἰπὼν οὖν
ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πεινιχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γάρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντας τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καβέδρᾳ; πλὴν ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προσδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀνασπῆναι πάντας, ὡς μόνος καβέζοιο, τὴν Πνύκα ἔλῃν θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον περὶ σεις ὀρθοσταθὴν ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

- 12 ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἑστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός, ὁ Διόνυσος οὐτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεϊκοῦσι γὰρ, ὡς ὅρας.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαί δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πεπταχο-
σιομυδίωνους ἐπὶ τοῦτον ὡς πλού-
σιον. V. "Ἐν τινὶ ὑπὲρ πεπταχο-
σιομυδίωνους τὴν ἱππύουσι ἂν εἴη"
Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ
τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως
τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

ναι, τὸ πρῶτον ἦσαν εἰς πεπταχοσι-
ομυδίωνοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ
ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὴν
πεπταχῶσθαι ταὺς συνηχόμενους ἐν
αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant surgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinaro.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

σπάζειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καθίζοντων, ἔνθα ἂν ἕκα-
στος ἐβέλη, εἰσαὐθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλη-
σία· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν
τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ERM. Ἄλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομὰς, ποῦ τὸ νέ-
κταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθω-
σιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ERM. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιά-
σιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ φλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις,
καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύτ-
τειν. ἄμεινον σὺν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πα-
ρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

3 Ἄλλ' Ἡράκλεις) Εἰσέθισσαν οἱ
ἄνθρωποι ὃν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλιεῖ κακόν.
σύμφορος οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία
ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θιῶν ἐτοχλούμε-
νον V.
11 ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιά-
σιν) Ἀντὶ τοῦ τὰν Ἑλλήνων γλῶσ-
σαν V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue fedean, ubi
quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: at-
que ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, commu-
nia ista & quotidiana clamantes, viscerationes, ubi necesse &
ambrosia deficiat: ubi hecatombae? communes victimas!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius
rei causa huc collecti sint, nugis hisce omisiss.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem
non ita multarum perirus linguarum sum, ut concionari pos-
sum, quae etiam Scythae, Persae, Thraeces, & Celtae intel-
ligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 ΕΡΜ. Εὐγε, ἀφωνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἔρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θάρραλέος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὁπότεν ἠπειλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σερῶν ἐκείνην τὴν χρυσῇν καθείς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλα νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστῶτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυβευτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, exspectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσιν τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο
προοίμιον ἀναρράψωδῆσω πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἂν ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.	10 Πεπαρώδηται) Ὑπεριτιχῶς
4 Προύσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προέτα-	πίπραχται. V.
σθαι. V.	13 Σύνειρε) Σύναιπτε, σύμπλη-
5 Διαμίλλεις) Βραδύνεις. V.	μι. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corrupisti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. *Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!*

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videtur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, consarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 θιουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίηυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προβύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει Φωνὴν ἀΦειδῖς, ὅτι τῶν παρόντων ἐρραμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγάρως ἔχυν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βουλομαι δὲ ἥδη, καὶ γὰρ ἐπὶ λείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθες γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφῆ-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sum-tum ex I Oratione Demosthe-nis. G.

8 Ὀλιγάρως) Καταφρονητικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφῆριον) Ἀπρωτή-ριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἑξῆς θαλάσσῃ Καφῆ-ριον, Καφῆριος δὲ λέγεται τόπος θα-λάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχύς, καὶ ταραχώδης, σκοπέλοις διειλημ-μένος, καὶ ἴρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπρώτατος, ἅτε

καματοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὕλοις κακοῖς, ἐπὶ καὶ διηλεκτοῖς τοῖς ἀνέμοις καταπιεόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὀμήρῳ πρεβλὸς σκοπέλος, τὸ οὐποτε κύματα λείπει παρτοῖσιν ἀτί-μων Καφῆριος ὢν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται Καφῆριος, ἀπὸ τοῦ κα-ταπιεῖσθαι ἀνεύδτως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος Αἰάντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δίδει ἀγῶς κεκαφῶτα νίκη, οἷον πνευστιῶν-τα, ἅτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶτος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερῶσίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem ali-quando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeopta-turos puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, pro-pter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit pro-penso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii, tantum non emissæ voce dicit, praesentibus fortiter admovendam esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur. Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis di-lucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc con-vocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrifi-cium offerente pro servata navi, quae tantum non circa*

ρέα, εἰσιτώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὅπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστῳ ἑόρξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πᾶν οὔτε ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ αἶστυ, ὡς περιπατήσῃμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησίθεου τὴν μικρολογίαν ὃς ἐκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα καίκεϊνον ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑποσχόμενος, ὅποτε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀπαπνευστικούς πύρους κατεβρυνάσας, καὶ πέρα τοῦ συνθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὲ καὶ τις ἐλαβὴν τελείας ἐκπνευκίτης, μὴ συνθῆναι τοσοῦτον τὸ ἔχτος ἐν ἑπὶ σπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρχισεν τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συνπέρχεται τῇ εὐρύτητι τοῦ συμπτάματος πᾶν τὸ λυχιδὸν πνεῦμα, ὃς ἀπὸ τινὸς παρωλόγῳ ἐκμαγνίτος στόματος ἀμί-

τρως ἐκχέομενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κεραμικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ταῦθα αὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τόνον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκευότητα. V.

8 Ἦδη καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ γήρους μύξαι ἐκχίοντα, κορυζαὶ γὰρ αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπίντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeos, quotquot nostrum Mnesticus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesticus simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocaris ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim exstingerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promississet, quo tempore navis iam forebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλήθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστάς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίζας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωρισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνούςμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Ὡν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πιν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃ στοᾷ ἢ παρ' Ἀθηναίους, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούμενοι καὶ Στωϊκοὶ δύο γίνη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικουρεῖοι ἀντὶ προνοίας ἐλεγχοῦν διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτεθῆναι, τούτισσι πληγῶναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ
 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὔδεν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινές, οἱ ἐπῆγου
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγω-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θεῖσαν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδόνιον (ἐπιγελῶν) Σαρδάνιος γίλως λέγεται, ὃ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabar,
 & multitudo respiciebat ad Damim. Intellecto periculo, no-
 cem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὑστεραίαν συνέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκῆμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἰκαδὲ παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δαμίδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιούντες προκατεγνώκεναι τῶν ἐναντίων,
 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἔρεε. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδοδος, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μὴ δὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῶ ἐχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὔτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

ferunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed exspectare, si quid Timocles diceret postridie. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sunt, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desideramus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μοκλῆς, καὶ δοῖται ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων ὡς ἔγωγε οὐ πᾶν τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καὶ ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γέ- 19
νοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρῶν. δῆλος γὰρ εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

§ Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὕφηνται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἴσται ὅτι καὶ ἔχει.

V. § Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκί-
λινε παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑῖτα γεγνηότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. (Ὅτι ἐξῆν δὲ ὑμνηγοῦναι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξείνοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβούσι τὴν ἐννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, οὗν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tace-tis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas demur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te uti-litatis causa fiduciam sumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιοῦτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογματῶν, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὅπότεν ὀρώσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσῳ, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαρὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τὰ γε ἀπὸ καρδίας, φασίν) Λόγῳ ἐπὶ τῶν ἀντικρύπτων, καὶ ἀπεριχλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπόμενου τοῦ λόγοντος, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πρᾶγμα, διεξιόντος. V. (quae in Paroem. C.) 3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἔλθειν, καταστῆναι. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὁμωσέν· ὡς δίκαιος τῶν θεῶν ἀπολαμβαίνονται, ὅτι αὐτοὶ ἡμάρτεν. V.

15 Τυμπαρίζομένους) Ἱεροσούλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero aetos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοί-
 νυν ταῦτα ὀρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ὡς θεῖη Σαλαμῖς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄσβαρτοι ἄξι-
 ούντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν.

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσος τῶ τῶν Λυ-
 οῦν βασιλεῖ ἐρωτᾷσατι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπικρίνατο, ὅτι διαβάς με-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνώ-
 στας ποῖαν ἀρχὴν, διαβάς τὸν Ἄλυν,
 εἶναι ἴδιαν ἀπόλεισιν. V.

7 Ὡς θεῖη Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ταυμαχίῃ ἐν Σαλαμῖνι.

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λί-
 γεται δὲ αὐτῶν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖς νῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 θύειν ἐκάλει τὴν Σαλαμίνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἡμελλον Ἕλληνες, πό-
 λις οὖσαν Ἑλληνικῇ, ὅστις τῶν
 Περσῶν προημαρτύσατο θάνατον.
 V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Praesertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωδοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσιν, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

- 21 Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀποκρίναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλῃσεν ἐς τοσούτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν ἄλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θεσεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδίζόντων σφαγαῖς.

2 Δίου ἀγαπᾶν) Ἀρκῖοθαι, εὐχαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίους ἐν γραμματικῇ ἐνγράφοντο. εἰ τις οὐκ ἦν πολίτης ἐνγράφον παρ' ἄξιον, παρεγγράπτος ἱκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τοὺς παρεγγράπτους ἀνέμασι. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) Ὁ Αἰγίδης Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροίᾳ ἐν πύλῃ τῆς Πελοποννήσου συνεκαθιδύνησεν Αἰθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιπθίου. ἢ δὲ Αἰθρα ἐγέννησε τὸν Θεσέα. ὁ τοῦτον Θεσεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρῶν, πάντας ἀπέχτηται ἐν τῇ οὐδ' ἰσχυρόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireret, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σπείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀνταπνύσανόμενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐταῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόρους, ὡς
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἀν τῆς Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροιρίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
ληθῇ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σπείρωνα) Λησται ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σπείρων ληστής ὢν ἀνάγκασε τοὺς παρίοντας πλῆναι τοὺς πύδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἱρρίπτει, καὶ ἡ χελώνη ἀνελκόμενη κατὰσφίσι. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης ὢν, καὶ οὗτος ληστής ὢν, ἔκαμπε πίτυν, καὶ ἀνάγκασε τοὺς παρίοντας κρατεῖν, οἱ δὲ μεταωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ οὗτος ἀδίκος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξίτους, καὶ παλαίειν ἀνάγκασε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον δίοφθειρε. καὶ ὁ τύπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἦκει, πλεσιὼν Ἐλευθεριῶν. δίοφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θεσίως, Θεσεὺς δὲ κατεπάλασσε αὐτὸν σοφίᾳ πλεον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρίθι Θεσεὺς καὶ μιγίθι πρῶτος καὶ ἰσχυρὸς χράμπος εἰς τὰς παλαιστράς. ὃν δὲ καὶ ἑτερός τις ὀνομα Διτιυρῆς, οὗτος σπείρων, ἀνάγκασε τοὺς παρίοντας περιζεῖν τοῦ θύρεως ἐπισταμένον, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἐκτεινον αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπεκτείνει. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufirim, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iot. β. 18, 19, 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrium reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχτος τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμωρικτικῆς. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz.

4 Τοῦτον) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampthen, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσά περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοι-
 γαρ οὖν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἐτι πεισόμεθα, ἐπει-
 δαν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακλύπτοντες εὐρίσκωσιν,
 οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς
 πέμποιν. εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅψει καταγελῶντας μὲν τοὺς
 Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατου-
 μένους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμε-
 τέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων.
 Μῶμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ
 γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἐτ' εὐτυχούντων,
 καὶ τὰς θυσίας καρπούμενων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν ἐάσωμεν, αἰὲν τρα-
 χύνοντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 στὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσά) Καπνὸν ἐν ταῖς βω-
 μοῖς ἀπυρρᾶται. V.

13 Καρπυμμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνον ἰσχυμμένων. G.

15 Ἐστὶ μὲν γὰρ) Γραὶ. ἔστι γὰρ
 ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahun-
 tur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem
 nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim
 oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent
 nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illu-
 dentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo
 fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum
 perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet pericu-
 lum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos
 fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, &
 ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis
 vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεῦσαι, τοῦτ' ἔμφορος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ αἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδῶν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δεῖξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδέν ἐφ' ἡμῶν τῶν τοιούτων ἔστιν· ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consiliarii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut noſtis, & in
fundo maris verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſu-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem eſſe hominem.)
Simul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui
italia contra nos diſputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in noſtra poteſtate eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκάστῳ ἐπικλώβουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ Φθῆ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὰ προὔγμα ἦν, εἴασα ἀν οἷς τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ ἑκαστοῦ ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἀν ἐν Γεραιστῷ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὀρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαينαν; ἄλλως τε, καὶ δοξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, εὐ περιμέναντες ἀντιξέτασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δοξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἄγων ἐτελείτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον). Ἡ μνᾶ ἔξ δραχμῶν ἔχει· ὁ δὲ Ἀττικὸν μνᾶ εἰκοσι δραχμῶν ῥ', ὅς φησι ὁ Πολυδούκης. Εὐπολὶς Κόλαξι, δίδικον δὲ ῥ' δραχμῶν, καὶ ἰκίφειρι κόλαξιν οὖνον δὲς ἰτίραν μνᾶν. Δημοκρίτης μνᾶν εἰρηκε καὶ τὰς προτίρας ῥ' δραχμῶν. ἡ μνᾶ δὲ δραχμῶν εἰς ὀβολοὺς στί', ὅθεν καὶ ἰσοβελία τὸ ἔκτον τοῦ τιμῆματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῷ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μὲχρι τὸν λεγόμενον, καὶ ὁ Ὀρεὶς, πόλις Εὐβοίας, ἥς οἱ πολῖται Ὀρεῖταις λέγονται. V. (Mominist Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθέναι ἀελλήτας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λίγεται ἡνίκα ὁρίζεται περὶ τῆς διῆς ἡμέρας, ὁ ἥς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreos, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indigne ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾠμην ἐπινενοσ-
κῆναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναίρειν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὥς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέης ἔτι καὶ ἀγενεῖσις ἡμῖν ἐθεῖ- 26
τοῦ ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἴπὸν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπαλλον, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καὶ ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κείσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχα-

3 Θυννῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύνους
οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικᾷμεν,
ἀλλὰ τριαιτάς ἀναιρεῖμεν, εἰκότως
τὸ φοιτῆσαι τὸν Δάμην θυνῶδες
ἀνόμενον. V.

5 Ἀμφήριστος) Ἀμφισβητίσ-
μον. V. (C. Ἀμφίβηλον.)
14 Χαρίεν γὰρ) Γολοῖῶδες, ἀνέ-
στον. V.

Nepi. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nepi. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est,
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas propofita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμυκρολογούμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ Ἐφῆβων γεγωνῶς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν. ὥστε μὴ μεираκιδεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε Φαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδεσθεῖς, εἰ ἀγένειος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπῶγωνα καὶ εὐγένειον εὐτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἄφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἀρχεῖν ἐτάχθησαν, δηλοῦντι παυσίτης τῆς Κρόνου ἀρχῆς. V. (De XII Diis lege in ὁρῶσι Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἐπιγράφετῳ ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ, ἡλικία τῆς ἐνέμου ἡλικίας ἐγγίνοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγγίνοντο τότε τῆς πατρῆας λήξεως, τουτίστι τοῦ κληρὸν καὶ τῆς υποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῷα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους περιπέμπτο τὰ πατρῷα, ὥς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθειροῖτο τὰ τῶν ὀρφάνων, εἴτα ὅπαι δ' ἂν ἐπιδικητῆς οἱ ὀρφανοὶ ἤκησαν, ἐξ ἧν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικόν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι τῆς αὐτοῦ ἀρχεῖν κληρονομίας. τοῦτο οὖν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φασὶν ὁ Ζεὺς, ὥς εἰ καὶ ἀγένειος εἴη, καὶ τοῦτο αἰτίᾳ, τὸ μὴ εἶναι εἰναί σου λέγειν, ἀλλ' οὖν ἔστι. πάλαι γὰρ τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπιτελέσθαι, ὥς καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἶναι σοὶ λέγειν καὶ γνώμην εἰσπνεῖσθαι τῷ βουλευμένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν, ἀπὸ τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τῶν βουλῶν συμπληρούτων θεῶν. οὐκὰ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὥς καὶ Ἡρόδοτος δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσέ. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὦν) Ὁ Κρόνος, ὥς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διαχθεις δὲ τῆς βασιλείας ἐκ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὴν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλῃ στείτη βουλὴ τοῦ Διὸς. V.

extremis versetur periculis, de potestate legitima subtiliter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo sub Saturno consilio unus sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionere, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάλιστα ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἀλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐπιέ-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ-
μουσον εἴπωμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος εἴοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
Φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκριβῶκε τοὺς Στωϊ-
κοὺς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφία πολλοῖς τῶν
νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό-
δρα πιθανὸς ὢν, ὅπταν ἰδία τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο·
ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ιδιώ-
της καὶ μίξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ
τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίεται) Συγχαρεῖν, ἐπιτρί-
πιν. V.

το. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μούσαις ἐλέγον-

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα
χρηστοῦ, ἀπὸ τοῦ γελᾷται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνου-

præfertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli-
cone refides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare,
sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixerō a Musis non
alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituiamus,
dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum
amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul-
tis cum iuvenibus philosophiæ causa versatur, mercedef-
que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur-
ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti
hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat
in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅποταν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅζυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄρμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχῆ, οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τῇ πρόνοιαν, ὥς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

- 28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ θίγα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μυθιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τραγῇ πεχημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισιτυρμίως φθιγγομένους, καὶ παρρησίᾳ, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὴ γὰρ) Ἀπὸ τοῦ δὲ δάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαρτυροῦναι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἀδύνα. Γρίφον δὲ ἴσθι τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης οὖν ἵππιν, ἀπὸ τοῦ ἀσαφὲς. V.

& perturbetur : & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθῆμεν αὐτῷ 29
τῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλη.

ΜΩΜ. Ἀγέγειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἰρήκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον. συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκεῖνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτῇ δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proiicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse.

Lucian. Vol. VI.

R

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶσθα γὰρ πού τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾶς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

² Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσέγαγεν. V.
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἱμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἃ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenra, neque fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tanquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὅποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξοσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδία ἔψεται· ἀλλὰ οἷσθαι περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροά τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἀρνεῖα κρέα) Κροῖσος γὰρ ἀσπιρώμιτος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου μὴ ἀληθὲς εἶναι, ἐποίει τοιοῦτο. Στεπρόπους εἰς Δελφούς ἀποστέλλων, ἵταξεν αὐτοῖς ἠγνάν ἡμεραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθιον, ἀνιέρσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐκείναι δὲ ταῦτα τινικάδε Κροῖσος. λίβητα εἰς λίβητα ἐπιμβάδων, ἔστα χελώνης κρέα καὶ ἀρ-

τίου συγκατακίψας, καὶ τῷ λίβητι τῷ διπλῷ ἐμβάδων, ἤψει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνιῖται ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. ἰδὲ μὲν ἔς φρίνας ἄλθε κρατερηνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραττομένη. G. ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες) Μανιᾶδες. οἱ γὰρ Κορυβαντες δαίμονες εἰσι περὶ τὴν Ῥίαν. Κατόχιμα δὲ, μανιάδων, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attramen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: suffinebitis autem, si non fatis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in univēsum posseſſi hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θεόφατον Ἀπέλ-
λωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ εἶθα καὶ εἶθα μόθου ἑτερακλεί κλυγμῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπῖος γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λαΐσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσι κορώναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θεὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνακάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴ
οὐ γελῶν τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαμον, ἀποπνιγί-
σῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἑρμηνεύεις ἂν αὐτὸν ὃ,
τί καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-
17 Θεμιστοκλῆς) Καὶ γὰρ μό- τις Ἀθηναίσις χρησμοῦ, ὅτε πρὶ
τος ὁ Θεμιστοκλῆς συγχεῖ τοῦ δεξιᾶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξου ἱμαντεύοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Mulum hinc alternis crocitibus aëra & inde,

Non sine lucentis flivæ terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam;

Tum sane imbriferæ cornices ulima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Define, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possim desinere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

παλέους δέησει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διαρρήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τούτων, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δία,
καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσαν αἱ ἀκρί-
δες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὅποτε γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγωνται τηνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, εἰσώμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν·
ἣν δὲ τι ἑτεροῖον ἀποβαίῃ, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμειδι, ὡς μὴ
κατάρματος ἂν ὑβρίξῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἶ-

* Ἀθηναῖοι, εἰ ἄλλοι οὐκ αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνέειπεν ἡ Πυθία τὸ,
Τῷχος τριτογενὴς ἔλκεται οἰοῖ εὐ-
ρύπα Ζεὺς, καὶ, Ὡς Ζεὺς Σαλαμίς,
ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς
οὖν μένου Θεμιστοκλῆς ἀντιρρήτως
ἢ, τι καὶ λόγος ὁ χρησμός, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος, τοῦτο καὶ νῦν
διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλῆς ἐξηγῆται.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

3 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ἂν, ὡς λέγουσι, πρὶν γέ-
γονε Ζεὺς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετακί-
σεν. V. (Inquilius. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰσάγει
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἵστιν οὖν
ἐπίφθογμα ἐκπληκτικόν. ἐκπληκτό-
μος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. V.

Themistocle: adeo diferte dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero afinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam iniquissimus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputa-
tionem: si vero quid fecius evenerit, tum iam ego ipsam
concuſſam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐνὶ ποτηρῷ τού-
 ούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ
 Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναίγειρῃ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμ-
 πεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς
 λόγους ὑπόθεσιν ἀΦηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυ-
 νατὸν ἴσως ἦν τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀδ' οὐ δὲ θεὸς γεγένη-
 σαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦ-
 τα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἅμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν
 ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ ὣν ἦν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμέ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμα-
 θίαν ἰσχύοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ
 καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὄρε. Ἐπεὶ
 οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης
 γὰρ, ὁριμῶς πάντῃ ἐπίσταται. τὸ
 μὲν γὰρ προφανές. ἐπὶ
 τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν
 διασφύρει ὡς Βοιωτὸν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα
 ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποιχίλῃ τὰ
 περὶ Μαραθῶνα ἐγίγραπτο. διὰ ταῦ-
 τα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πίστας ἐτίκταν, Κυναίγειρος δὲ εἰς
 τὴν ἀσιτιστάτην ἐν Μαραθῶνι κα-
 τὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρα-
 τὴς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασφύ-
 ρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου χειρὸς
 ῥήτορας, ὥς συγχρότερον τούτων με-
 μινημένων οὐδὲν θεοὶ ἐν ταῖς ἡμερο-
 ραίαις, ἀλλ' ἐκπληρῶς χάριν τοῦ
 χυδαίου ὁμίλου. ὅσπερ καὶ αὐτὸς
 οὗτος φησὶ διαπαίζειν ἐν τῇ Ἐπὶ
 ῥωι Διδάσκαλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot
 homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone,
 & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereun-
 tibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo
 illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem
 cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem
 tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse
 talia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Par-
 cae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τοὶ νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάσαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσαν, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικὸς εἰμι, τὴν σκά-
φην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μω-
κρά χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερῶν αἵμασι, κάτεμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδωλα φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων Θηρίων.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἶκαθεν ὁ μάρτυς, φασὶν ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμειδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσκὼν αὐτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἶκαθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ ἐξ οἰ-
κου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν τῶν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

13 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcīs
olim ita decretum fuerit, illum non elidam ē

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus: scapham voco simplex scapham.*
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectorum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendificisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλῃν. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὁσημέραι ἐμαπτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ
Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·
Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι
Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,
Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.
Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο
Ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

1 Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται) Οἱ
γὰρ ποιῶντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, ὅσοι εἶχον περιπλά-
ττειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσση,
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ-

πωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. V.

9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)

15 Κεκράκτας) Τοῦς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudentibus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Affixa iam pendebat arte sumia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν.
οἷδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ
πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβαλισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀ-
ποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἡ ἀκροᾶ-
σθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀΦαιεῖτωσαν αἱ Ὠ-
ραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπε-
τανύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς
οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστίν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν
δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοτος ἀ-
πὶν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμο-
κλία, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα τοῖσας ἀνα-
κρίπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλα) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

2 Ἐν ἀκροβαλισμοῖς) Ἀκροβα-
λισμός ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβαλλου-
σιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, ἐάλλουσιν
τοῖς βίβλιν καὶ τοῖς λίθοις. V.
(praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. No-
vi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est
illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
dis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut
prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Ho-
rae obicem, reductisque nubibus portas coeli pandant. Her-
cules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles
non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: cor-
rumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque con-
tra Damidem aufurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκριναί μοι, ὦ τί νι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκριναι.

ΔΑΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σύ.

ZEVS. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ εὐφρονότερον τραχύνεται. εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χεὶ τῶν βλασφημιῶν ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθύν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηναίαν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμίον) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iur. Huc usque multo nofter melius & vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἶπε οὖν μοι, οὐ δοκούσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί Φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχουσθε,
καὶ οὐ καταλείψετε τὸν ἀλιτῆριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὐ-
της· οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἡ σχετλιστι-
κὸν ἐπίρρημα συναληθιμῶν τῶ ἄν-
θρωποι. εἰσάγει δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦ-
το ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V.
C. G. sic habent: Ἰσὺ ἄνθρωποι,
ἰσὺ ἄνθρωποι) Τὸ ἰντελὺς, ἰσὺ οἱ,
σχετλιστικὸν ἐπίρρημα συναληθιμῶ-
ν τῶ ἄνθρωποι. Consueverunt
metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὅποῖον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic
corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δά-
πουσσι κατάρλιμον. (& hoc ite-
rum corruptum) καὶ ἐτι οἱ κατα-
λογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ
φέρεισθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐν-
τελὺς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim
invenire est apud Oratores τ' ἐν-
δρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλείψετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur ti-
bi, homo execrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio univer-
sorum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus
obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὦν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἳ γε οὐδὲν δεινὴ διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἰ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

- 37 ΔΑΜ. Καὶ ποτὲ ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὦν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ὥνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καὶ τοὶ οὐχ ὁρῶ ἢν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἐαυτῶν προνοίας μείζω ἐξεργεῖν ἐδύνατο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίωσι ποτὶ) * Ἡ μετρίχονται, ὃ ἴσθι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἴσθι Πρόνοια καὶ καλῶς διέταξι

τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς εἶλε καὶ βούλεται.

οὐχ ὡς λίγαις σὺ, καὶ μάτρω ἱναβρύνη

παιθεῖν τὸν ἰχθῆρην, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετρίχονται) * Ὁ ἴσθι τιμωρῶνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαυρέτους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obterendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔβας γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀνασχυρίαν εἵποιμι, ὦ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπέσθης οἷός θαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἐπεισεν, ὃ
ἥλιος αἰετὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τῶν αὐτῶν ἐστὶ τὰ γιγνόμενα,

*pas Hætoas crimine putos. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.*

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quæ fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes
animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: hæc, & alia in eo genere providentiæ ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro
argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουβοίῃ, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν, Τοῦτ' ἐμὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὅμηρος σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Φαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὁ-

9 Ὑπεμόχθηρον) Ἀνέμοι. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homeruse videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 4Q
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπέσθης τῶν Ὀμήρου ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἀνδ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὅρα; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θίλγειν. V.

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός,
 καὶ ἡ γυνὴ) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Περ-
 σιδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα

Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπεν. καλῶς
 δὲ πάντῃ τὸν Ὀμηρὸν αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἡτοίχε μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poetam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & perfonant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ
 ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούον-
 τα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἴτα τὸν
 Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακелеύσει, μετὰ μικρὸν δὲ,
 αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρρε-
 νές τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγα-
 νίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύμα-
 τος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντίστη
 σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
 πῖθανά ἐδοξεν, ὡς ἐκεῖνη μεμψιμοιροῦσα ἡγανάκτησεν
 οὐ κληβεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦ-
 το σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλήκην,
 ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα
 λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

- 41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆ-
 θος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὕτως ἰκαλεῖτο ὁ Ἑρ-
 μῆς, οἰκνύει Σαντοίκος. V.

ibid. Ἑριούνιος) Ὁφίλμος. G.
 12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρμην. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum
 te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Vene-
 rem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? pau-
 lo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia mi-
 scuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem
 superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede ac-
 ceperat; Latoniam at contra stetit utilium dator Hermes. Aut
 istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert
 & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque
 eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore,
 cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num-
 quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit
 Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

τω ἔοικε· δέδωκε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν
ἐκπορεύων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδὺς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές,
ὅποταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρίβοντας;

DAM. Ἄλλ', ὦ γενναύτατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις,
εἰ ταῦτα ποιῶντες οἱ τραγωδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστοδήμον, καὶ
Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ῆρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τᾶλλ', οἷς ἐκείνοι σε-
μνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Περιεδὺς) Περιεχιδών. G.

5 Ἐπιβάτας) Γραι. ἀναβιβασά-
μιτος τοὺς Θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κρίται ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φαίῃσι μακρίτε-
ροι. ποδῆρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν
ἐκπόμενα ἱμάτια. V.

13 Χειρίδας) Τὰ καθὼς λεγι-
μὲνα ματιχία. V.

quantum tremit, & apparet, abiecturum esse clypeum: &
iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videretur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obtulerunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si;
haec dum agunt, persuadere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεαν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ Θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, Θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὡς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ Θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θραῖκες Ζαμόλξι-
δι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι.
Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι
Φάλῃτι, καὶ Ἀσσύριοι περιστέρα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰ-
γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδία δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμον· καὶ ἄλλοις ἰβίς, ἢ
κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ
πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
λοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
οῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὰ
Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἤξεν εἰς
τοῦμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγίαν φακί-
λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκῃ ιδρύσαι-
ται σιδηροῦν, Συσίας ἐπετείους προσ-

ἄγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομί-
ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρειος τὸ
ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πιτάκιον. G.

alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
molxidi Thraeces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
ges autem Menae, id est, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
lenii Phaneri; & Assyrii columbae; & Perfae igni; & aquae
Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
bus Deus est aqua; privatim vero Memphis Deus bos
est; Pelusioris cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis hu-
merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΞ. Ἐλεγεῖς, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπιτίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαζύγωμεν.

43 ΤΙΜ. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμούς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἰσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἑνιοί, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῇ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφιχλῆς Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἤχων, τουτίστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ φέει περὶ τινὸς ἔλγυν, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβῆς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωτος. γράφεται δὲ ἀμφήκης, ἵν' ᾗ ἀφ' ἑκατέρου ἱρι-
δα ποῖαν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἑνιοί) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κύνες ἦσαν παρὰ τοὺς οὐδοὺς ἰδρυμένοι, ἃς αὖ πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μίμνησκον τὴν λίσσον. ἑνιοὶ μὲν οὖν ἑνὶ πρόσωπον εἶχον ἢ κεφαλὰ, ὡς πάντες ἀνθρώπων. ἕτε-

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνιττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς οὐδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἰσημαῖον οὖν τὴν βίον, ὃν διὰ τῆς οὐδοῦ παρῆλθεν, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου περιεῖσθαι, καὶ τοῦτ' ἐλε-
θῆς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπο-
σάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἰποῖεῖτο, εἰς ἑμφανιστοῦ χεῖναι τοῖς φίλοις, ἅτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν οὐδὲν τοῦ βίου εἰσιῶσι, καὶ παρῶσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένιν. V.

Iur. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac flu-
debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones
futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque
providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te,
cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius,
quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat
ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices,
& utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem
convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σες διαβας τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, τὰ ἀμφιδέξιον ταῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ Θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐφ' καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλκίτῃρ Δάμι, μονονου- 44
χὲ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν Θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμό-
κλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυ-
μιμαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις
τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἀν' ἐπεῖδον ἐκ βάβρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σάρ-
δειαν, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ
Κροίσου βασιλεία. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος
λέγεται ὁ καὶ τὰς δύο χερεῖς ὡς διξίατε
χρῶμενος. ἀμφιδέξιος οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐδὴ αὐτὰ) Ἐδὴ τὰ ἀγάλμα-
τα λίγει, παρὰ τὸ ἐρύσσειν. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυ-
θίᾳ τὸς κρατουμένους ξίτους ἰθὺς
τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis talentis Sardiana illa perniciēs ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharœdus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execranda Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐω-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὥς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φεῖδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἷτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ἀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἀΨε-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
Θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκεῖθεν ποθεν παρὰ τῶν Θεῶν ἀφίγμενος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγούνται, τάφον

3 Ἐπὶ χεῖρ) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἐορτῇ
τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἱσχυρίζοντο
ἀλλήλους καὶ ἐλισσοῦντο πολλά.
Παροιμία αὖν ἐκμάτηται ἐπὶ τῶν ὑ-

βαιοτικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

15 Τάφος τινὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπιγεγραπτόν ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν νῦν ἀποτίνεται. V.

caput everfa, in quibus talibus epulis virgo illa gavifa est.

Iup. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nul-
li Deorum vir parcat! sed tanquam e plaustro confidenter
maledicit,

Et lacerat deinceps infontes atque nocentes.

Mom. Verum paucos sane, Iuppiter, inveneris inter nos
infontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κείβι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφροτάναι δηλοῦσαν
ὡς οὐκέτι βρωτήσκειν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὡχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ἑρᾶς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὤτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὅποτεν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρῇ
χρυσείην καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκαὶν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim sit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducaturque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteam irruens,

τῇ ὀρόνῃ, καὶ ἐμπιπλᾶς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ ἐρέπτοντες;
ἐκυβέρνηα δὲ εἰς τις ἐφεστῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμέ-
νη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶε, καὶ ἀνηγεμόνευ-
τον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυ-
ρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν
κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινο-
οῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ
προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελεῖς δὲ οὐδὲ ἄλο-
γον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ
ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος
κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἀξιοῖς,
καὶ εἰ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

1 Καὶ ἐμπιπλᾶς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῶν λεγόμενα κάρσια ἀκά-
μιν τοὺς μεγάλους καὶ μισοὺς κα- τὰ φασίν, οἷς ἡ κίρανα ἐτίλκεται
λούσει ἱετίους. εἰς δ' οἱ καὶ τὰ V.

& implens vela, *magis* quam remigantes? gubernabat au-
tem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset guber-
nata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce
ferri arbitraris?

Sup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide *disputas*
similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem
illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus para-
re se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile
nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium
ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem
magnae praesse navi postulas, & socii illius nautae, nihil

ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πῶραν
ἀμφοτέροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδούς· καὶ τὰ μὲν ὕψαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἐξάλα τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἄργον καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ῥάδιον, καὶ εἰδὸτα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ᾧ δισ-
μοῦσι τὸν ιστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πῶρας
μέρος οὗ ἀπέρχονται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς τρύπιδος ἐστὶν ἀρχή. Χη-
νίσκος δὲ εἰλέγγο, ὅτι χηνὶς κεφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτί-
θουσι τῷ ἄκρῳ. τέχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικαζόντες, ἢ τοῦ εὐνοϊανί-
μου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ
ναῦς διατελοῖται, τρόπον χηνὶς ὑπερ-
χέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοῖρου τῶν ἐν τῇ ἡτῇ ἀρχῶν. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἀρ-
χῶν. οὕτω δὲ εἰλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῶ μὲν εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακλυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σχιῶν, ἃ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώποις νοσητοῖ. ὅτι οἱ μὲν
ἐφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀγυ-
χεῦσιν· εἰ δὲ ἀδικῶσι, οὐ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te *funis* ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, chenisclus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exsiliendum in antennae agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaustire *sentinum* ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, su-

δον, ἡ πατραλοῖαν, ἡ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατειληφότα χαριέοντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχρῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἐπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτειῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σαινίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται, ὦ σφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφοτέροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλοσοφός, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοι γὰρ εἶχε γυναῖκα, ἡ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

6 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρωτίτης φησὶν, Ἰσπανικοῦ υἱὸς ἦν, τὸν ὄμιον Μελιτίους, πλούσιος καὶ πασχυντῶν καὶ ὑπὸ πορείδιαν διαφουρούμενος, καὶ κόλακας τρέφον. εἰς δὲ στιγμήματις αὐτὸν Κρατίνος κομποῦε, ὡς ἴτα τῶν κατὰ χριον. οἱ γὰρ δαισιζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπὲρτιθισαν, καὶ ἐπύγαφον αὐτάς εἰς τὸ

γινώσκεισθαι ὅτι ὑποβῆκαί εἰσιν. ὅτι καὶ Μένανδρος ἀστικτὸν χερσὶν εἰσέβη λήγειν τὸ ἀντιπιδάνκστον. κομποῦε δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φάκτου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τέλειαντα οὐτά εἰς τὸ μὴ γινώσκειν. ὁ δὲ Μειδίας ὀρθογύγκιστος ἦν, ὡς Πλάτων περιπαλεῖ, καὶ ὡς πενηρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νεφεριστὰν Φρύγικος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀναχυθαράζου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖξιν τὸν πάντα βίον ἐκπαπατῶν. διὰ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐθεστὼς ἑώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα,
 πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ
 τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ
 τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε τὴν
 ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς
 χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβού-
 λους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ
 πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων,
 ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος,
 ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφα-
 λήν. ὥστε σοι, ὦ Θαυμάσιε, τὸ τῆς νεὸς τοῦτο παρά-
 δεῖγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνή-
 του τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
 μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ
 οἴκου τοίχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ) Κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ
 λόγος. ὅτε πρὸς ῥεύμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύκουσιν. διότι δι' ἀπὸ
 τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο
 καὶ ἔν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο.
 V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀπο-
 μοσ. G.

fraga mille. Si quis vero gubernator adstans videret & con-
 stitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni,
 quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro digni-
 tate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem
 melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; &
 convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret;
 atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel la-
 tus, aut omnino praesse aliis iuberetur; contra iste piger
 & omiffus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Ita-
 que haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur
 periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plc-
 riisque ad victoriam velis invchitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγμα οὐ πᾶν σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

TIM. Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοὶ ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινούμαι σοι.

TIM. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἴτε δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὰ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν Φασιν ἄγκυραν). Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ, ἐν καλύσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κινύτορος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὅς μὲλ-

λοι τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρήματα τὰ πάντων μέγιστοι. V. 10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chrysi-
pi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iur. Recte conicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abruptas.

Iur. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρίκης ἐξαψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ἔρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττηθῆσαι προαπῳών;

52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ πινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέψευγας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ, τυμβωρύχε, καὶ μιὰρῃ, καὶ κατὰπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάβαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνέυετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μεираκία διαφθείρεις, λιχρῶτα

12 Ἐμὶ τυμβώρυχο) Καλῶς πάντῃ τραπίντα. τοῦτο γὰρ ἴθις τοῖς ἡτοιμάσας τὸν Τιμόκλεια εἰς ὕμνον τοιμήτοις. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his habere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀνασχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἥδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀπεθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὃ θεοὶ, ἀπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν' καὶ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὁρῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποῖ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τάναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὃ Ἑρμῇ, τὸ τοῦ Δαρείου πᾶν καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου ὥστε καὶ αὐτὸς

5 (Ὁ φέρων κατατρυφῶντα) Πᾶν τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V. 15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς ρείου πολιορκεῦντες τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὲν δυναμίον παραλαβεῖν αὐ-
τὴν, ὁ Ζάπυρος κίψας ἑαυτοῦ τὰ
ᾧα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγύσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν,

κατοπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὃ δὲ
προΐσκει τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰούσθ' αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σισασμένον ἔχειν
τὸν Ζάπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones effe.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

Ι ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, Θνοερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγυνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῶν τὴν πολὺ σοῦ μισαρτέραν πενίαν διαζύγοιμι. καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελανούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκντοτόμος ἦν Μικυλλος, ut testatur ipse circa finem. Et in *Tyranno* (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

6 Διάτορον) 'Οξύτονον, V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **A**T te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum *animal*, qui me divitem, & iucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniicere, & frigore, quod nondum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον Φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐδύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γὰρ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐδύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γιγνέται, συν-
τρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις.
μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι
Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἂν δυναίμην, ὡς ἔχouis ὀρθρεῦ-
μενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνα-
τεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαι, προοδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώ-
διον) Αἰτίας ὁ τῶν Κέλων βασι-
λεὺς εἶχε ἵερμα προβάτου χρυσοῦν,
καὶ τοῦτο ὄρακτον περιφύλαττεν
ἄνθρωπος. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσοῦν μαλ-
λον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἐν τοῦ
Ἀθήμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ
ὃς Κρέως ἀνέμαστο δόρα. Φυθίτος δὲ
κατὰ τὴν Κελχίδα γῆν καὶ ἐκδα-
ρίντες καὶ ἐπελ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσοῦ-
μαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον ἴασαν μετὰ
τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀπρωτα-
λίας ἐφῆντι κομισσάσθαι καὶ εἰς τὸ
Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἰτα Μι-
δαίας τῆς θυγατρὸς μὴ Αἰήτου τοῦ
βασιλευσσοτος τὸν πόπον, ἀσέλφως δὲ
Ἀφύρτου, ὃς ἐπεπίστειτο τὴν φυλα-
κὴν τοῦ οἴρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσονα
αὐτῇ ἑρωτᾷ δόλω μὴ τὸν πατέρα
μεταλθοῦσας, Ἀφύρτου δὲ τὸν ἀδελ-
φὸν ἀποκτείνάσας καὶ οὕτως συνερ-
γασάσας Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος
ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σαθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐν θο-
λήσῃ, φησὶν, κρατῶσαι εἰ νῦν δυσ-
χεραῖα, πῶδ' ἂν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ
οὕτη διαφυγεῖν. V.

9 Προοδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ
προκόψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τρο-
φῆν ἀνίστασθαι πεπονηκὸς ἑαυτοῦ.
Τοῦτο δὲ πρὸ οὐδοῦ, παροιμιῶδες ἵσται
λαγόμενοι ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι πρὶν
λοιποὶ ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα
γενεμένων. συμβαλλόμενοι μίμναι
τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρε-
ργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἱ οὐδ' οὐκ ἐπὶ
καίτοι ἐχόντων τι τῷ οὐδῷ, παρ' ὃ καὶ
πρὸ οὐδοῦ εἰράται. ὃ δὲ τοῦ, πρὸ τοῦ
δοσιλομήτου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ
πάρεργον πεπονηκὸς, ὃ, σοι τυχὼν
τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ἐκπορίσει. καὶ
Πλάτων ἐν συμποσίῳ. οὐν τε οὐ' ἐρ-
χομένη, πρὸ οὐδοῦ βουλευσέμεθα ὃ τε
ἐρούμεν, ἀλλ' ἱάμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a
vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ul-
ciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi disper-
gam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsi-
liendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum;
si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses,
ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absol-
vere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

το εἰς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμνότης ἀνεγρόμενος.

- 2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρύων.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μὴδ' ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσθηκεν ἐν μέσῳ τῷ

ἡ ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰάθουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἰππὸν τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν, οἷον δεχόμενοι ξενον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιδάσκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρώπινον φανῆναι τὸν ἀλεκτρύονα χρῆσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιδάσκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰσάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cefferit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde efurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Qui enim non sit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

παλέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραψῶδων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνὺ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνους, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν Ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἢ τῆς Ἀργούης τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δαωδάνῃ αὐτόφωτος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρία μυκώμενα, ἡμίοντα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλισταῦτος καὶ λογιατάτος θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδαίετος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

3 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργούης τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὰ δὲ ἴσθι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἴασι τῆς πλοῖου. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεύειν δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δαωδάνῃ, ὅπου φαγὸς ἐστὶ δρυς, εἰς ᾗ ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρία) Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐα, οὗς οἱ ἱταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάξαντες ἔθυσον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρία ἐκινούνο τε καὶ ἰβάν, ὥσπερ ζῆλός ἐρούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐχημυθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, & boum carnes mugientes, semiaspas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convivio, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσειν ὑπόσχοίό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθῆ
 Θεοτέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἰμοφωνίας, καὶ
 ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν
 οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
 μοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἵ-
 τιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε
 χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινη διη-
 γοίμην ὥς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδόξοτάτόν σοι λόγον εὔ-
 οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
 κτρυὼν Φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
 ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ
 Ἄρει, καὶ συμπίνῃσι τῷ Θεῷ καὶ συγκαυμάζοι, καὶ

14 Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Δί-
 χεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
 εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἰμοί-
 χισεν. κατὰ κοινὸν δὲ τὸ ὥς, ἔτ' ἢ οὐ-

τω, καὶ ὡς συμπίνοι καὶ ὡς συγκα-
 μάζοι, καὶ ὡς κοινοῖσιν τῶν ἐρα-
 τικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigrabor ve-
 riorem tibi causam meae sermone vestro communio-
 nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
 cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
 etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
 neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
 lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse;
 quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
 tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
 quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
 & comissatum ivisse, & amoribus illius subservivisse. Quo-

καινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὅποτε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἕξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰὲ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὅποτε Φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ προδοῦναι τὴν Θουράν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μηνῦσαι αὐτὸν, εἰ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἥλιου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεβέντα δὲ, [ὡς ἀφείβη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρούνο, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὅρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς αὐτὸ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ὁ Λαβόντα) Ἀγιοκρίτα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisset etiam Gallum : cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse : Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

- 4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἑμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἄναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθετεῖ μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείβων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα καὶ κείνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφωρβος γένοιστο.

1 Ὀφελος. Τὸ ἔξῃ· καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξωτὴς τρα-

πίζει. V.

15 Εὐφωρβος γένοιστο) Οὗτος εἰς ἢ τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctum, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὦ ἀλεκτρυῶν.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παῖου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκ-
τρυῶν φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφνηας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεῦσαι ράδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοι παραβά-

7 Ὡς Μνησάρχου παῖ) Μνήσαρ-
χος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου, καλῶς οὖν
παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυῶνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας·
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μίκυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praestigiatores fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine,
bone vir, mihi maledicere; idque cum nescias, quibus mori-
bus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philoso-
phus! Verum dic ramen, Mnesarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamorosus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθεις, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μαλλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἡ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδιδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μικυλλε, ἥτις αἰτίαι τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίω. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ἀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερῆδιστον ἂν τὸ ἀκουσμαί γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἴψῃσι προθείη, πρότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγόροι
ῥοιόν ἐστι τοῦτο τὸ ὄγμα, ἴσοι τὸ
φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε-

φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.

9 Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή)
Οὐκ ἀπγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obiicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum. veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque aliterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequae factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis ediffes.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἐμ-
προσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, οὕτως ἀδελ-
φά ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίοτοις Φανέϊσι, καὶ ἐν ἴσῃ
τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις
ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια δια-
φυλάττεεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενη-
νὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιδώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, αἰ ἀλεκτρυὼν, 6
οὔ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις
ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κα-
τασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται
στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ
ὀρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λούττα. V.
Καλῶς σὺ ποιεῖς. ἀμφὶ γὰρ τετρα- 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὴ προβλημα-
τύω καὶ εἰς φάσμα φίλον ἀποτε- θέντα ἀναμιμνήσκῃ. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an il-
lud beatum undique somnium, quod paulo ante mihi obigit,
rursus somniare, nesciam; utrum praeoptem: adeo geminos
arbitror tuos sermones visis iucundissimis, & in aequali vos
honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcun-
que demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam
simulacra illius servas, inanem, & poetico verbo fugacem
quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris,
illius visus: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit,
ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tra-
ctas. Quale quid igitur converfae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὥς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστίν, οὕτω σσι τριπλόητος ὢν.

ΜΙΚ. Ἔτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὥς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φῆς) Μίγας, θαυματοῦν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἔδη πηδᾷ) Φαυλὸς τις ἐγίνετο, ὅστις ἐπιδᾷ πολλά. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτέται· ὡς δὲ, καὶ τοὺς τοὺς πηδᾷται ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοῦ ἐπὶ πάντι ἐπιδύσσει· ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ἁριστόν τι ποιούντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ. V.

11 Ἀποψήσῃ) Ἀπομάχῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγουσι ὁ μῦθος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὄνειρους ἐρχισθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomni; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare defieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium,

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δὸτα ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χουστῶν τινων πυλῶν ὃ ἡ-
διστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκοιμησθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· 7
πῶς οἶε καλὸν, οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν) Ἰστοροῦσιν
Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γένεως τυ-
φλόν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γινέσθαι, ὁμήρου καλοῦντων
Δαρρίων τοὺς τυφλοῦς. Ἡρόδοτος
μνῆται τὸν Ὅμηρον γράφειν βίον,
οὐκ ἀπὸ γένεως τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὰν ἀλῶμπον γῆν ἱστορίας
χάριν, γινέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ κεῖ νοσίσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
γίσεως τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πᾶν ὅν φιλόχρυσος εὐχασθαι
πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἔλθῃ, χρυ-
σοῦν γινέσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπίθανοι, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φή, ἥς ἔπαιτο, χρυσῇ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus folas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum
imperitum. Paupercula forte infomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipse satis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihī per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Desine, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla fo-
mniaffe mihī videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρος Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἴτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινῇ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκουσον, ὧ σοφώτατε ἀλεκτρυῶν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκίστιος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

Ἐ Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις πλούτου. V.
οὕτως, ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ 13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος.
χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, τας παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος.
διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosis, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Velut nolle lucet,

Super inclita munera Pluti est.

Μικ. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosis. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάντ' αὐτοῦ, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
βρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
πάνυ δαψιλές τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀβλητῇ ποτε γε-
νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπήσας ἐπαῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
θὺς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἰτά μοι κατὰ τὸν
Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς.
ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδεὶς αὐτίς σε δει-
πνῆν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

2 (ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ φαῖς καὶ ἰσταύσας. V.
μεθύων. V. 16 Ω Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίῳ
3 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι κτεῖσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
broxia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
demuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧ παντὶ τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθές τῷ Εὐκράτει καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καταισχυνάιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, Φησι, θυγατὸς τήμερον ἐστὶν γενέθλια, καὶ παρεκάλιστα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσαμένος, ἦν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπη ἀφίξισθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχόμενος ᾧ πανσι θεοῖς ἡπιάλόν τινα, ἢ πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχμι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτιθέμεν, συνε-

4 Σὺν τριβωνί) 'Εν πενιχρῷ. V.
12 'Ηπιαλοι) 'Ρίγος πρὸ πυρο-
τοῦ. V.
13 Οὗ ἰφιδρός ἐγὼ) 'Ηνίκα δύο
παλαίουςι ἀβλῆται, καθῆται τις

ἔξωθεν ἄλλος, ἐφείλει τῷ νικῶντι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
ἰφιδρός, ἀπὸ τοῦ ἑπταμέτου εἰσιρ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenasssem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasssem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subseffor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

χῆς ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πη-
νίκα ἤδη λελοῦσθαι δεῖ. καί περ ὅτε ὁ καιρὸς ἀφί-
κετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλᾳ ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τρι-
βῶνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή.
Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10
λοὺς, καὶ δὴ καί κεῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κκο-
μισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον·
καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέ-
βητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον,
ὥχρος ὦν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη
σχιδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰς
μειράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πάγων μάλᾳ τραγικὸς
ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη)
Στοιχεῖον ἰταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡ-
λίου σκιά. εἰσῆσαι γὰρ ὀρίζειν ἡνί-
κα τοχὴν ἢ σκιά γίνεται πετῆπου,
συνηθεῖν. οὕτως δὲ εἰσῆσαν οἱ πα-
λαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιάν
τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὅπερ βραδὺς κατὰ τὴν κί-
νησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες
τινί, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ἡμέρας
μακρὴν καὶ ἀπείρατον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Κα-
ρῆναι διόματος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot
peditum umbra solaris esset, & quando me lorum esse oport-
teret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pe-
des coniicio, ab eo, in decentem maxime habitum compo-
situs, converso palliolo, ut purior pars extra obversa ef-
fet. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum il-
lum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui
ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare
dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subin-
de enim ingemiscebat, & rufescebat ex imis recessibus, ita
ut prope ipsum accedere metueres, pallidus torus, atque
tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus
esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

- τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀΐκετο, τὰ καθήκοντα· ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδὼν ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μένουν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἢ οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐβέλῃς, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐΐσισταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπεριδομένῳ
- 11 καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρισκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-
- 14 Ἐπεριδομένη) Ἐπανακλητομένη. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praeferentem philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contentum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, Laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extusfiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paulo post lorus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiectione videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὲν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχης. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χαλῶν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καίπειδ' ἡ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύνατο. εἶτα μηδεὶς ἀνεχομένου πλησίον κατακείσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶημεν. τούντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὃ Πυθαγόρα, πολυψόν τι καὶ ποικίλον δείπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γέλωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με

3 Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χα- των τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυ-
γνόν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζον- χαλόντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitiide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse videret filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

Lucian. Vol. VI.

V

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διέξιων, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα
ἐστὶ, νύξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναι μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμενετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔων ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαβήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; & si dies sit, noctem non esse; &,
cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
& testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, menſas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
νους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶδος, εἶναι. εἴτα ἐξήλαινον
ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περιβλεπτος ἅπασι
τοῖς ὀρώσι καὶ ἐπίϑονος. καὶ προέβηον πολλοὶ, καὶ πε-
ρίίππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν
ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα
ἐξημμέρος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμ-
πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς
ἐν ὀνείρῳ εἶδος, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα μὲ,
καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
στω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
συνπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10 Πότος) Πότεν παροξυνάσκει μὴ
σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἐξυπτιάζας δὲ
αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ.
V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίας προ-

πίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀριστῷ ἀπὸ
τῆς δεξιότητος αὐτῷ φιάλης πίνει μί-
ρος, τὸ λοιπὸν παράσχει φίλῳ, καὶ
τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis ev-
hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
me equirabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari,
ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri
probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
culum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique;
iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς πριέσπερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

83 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφωρβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔμβα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων διακινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίᾳς εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκοντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noſtibus ſi adhuc contingeret illud fomnium, lubens illud viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum eſſe putas multum poſſidere aurum?

Mic. Non ego ſolus, Pythagora, hoc facio, ſed tu etiam ipſe, cum Euphorbus eſſes, aurum atque argentum de cincinnis ſuſpenſum gerens in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum geſtare, quam aurum, praeſtabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens ſubire pericula. Et videtur mihi ob id ipſum ſimiles *Gratiis* vocaſſe comas tuas *Homerus*, quod argento conſtringebantur & auro. Longe nimirum praeſtantioreſ videbantur & amabilioreſ, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre eſt, ſi, *Panthi*

σίον. ὁ δὲ πάντων Θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετα-
βάλῃ, οὐδὲ ἔπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρίσιου τὴν Φρου-
ραν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ
τοῦ τέγου, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ
ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ
χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σο-
φοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέ-
πτους καὶ αἰοδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14
μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρό πολλοῦ
δειπνήσαντα παρ' ἐμοὶ, ὅτε τὰ ἔτνος ἤψουν τοῖς Κρο-
νίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβάλων.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δανάης
τοῦ Ἀκρίσιου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασι-
λεὺς ἂν τοῦ Ἀργους, ἔλαβε χρυσόν,
ὅτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ
οἷα τοῦτο φρεσὶς ἀπὸ κλεισιν ἀδ-
τὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεῖς

αὐτῆς, μεταβλήθῃ εἰς χρυσὸν καὶ
ἐφθείρει αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ
δάματος. V.

13 ἔτνος) Πισσάριον. V.
ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἱερῇ
ταῦ Κρόνου τόμοις δι' τμήματα, ἀλ-
λά τὰ ὁ συνήθεια λοχάνικα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque
hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Ar-
golicæ illius puellæ amore captus est, cum non haberet,
in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo corrumperet, iam audisti alicubi, ut aurum fa-
ctus, illapsusque per tegulas, cum amafia congressus sit.
Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum uti-
litates præstet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos
& sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & glo-
ria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspi-
cuos brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum,
artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-
ticultam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ κερα-
μεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς,
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλείψας, εἴτα ἐπωμόσα-
το θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας
τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί
δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρι-
μύλος τούνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πᾶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἀλουργῇ) Πορφυρ. V. ὑακίνθου βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ
ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχό- χειρῶν αἰμάτων βαπτόμενα. V.
μενος) Ὑσγινοῖ ἐστὶν αὐτοῖς οἰκὸς

Gall. Novi, sumum illum, brevem, qui fidelem, quam
solam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo illo
cum pannis sordidis, ille, qui patellam ligurriebar, laetus
domo exigit, purpuras indutus & hyfgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὃς ἅπαν-
των προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγ-
χος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σί-
μων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ,
μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλ-
λὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶ-
σιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς
ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ
ἔλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελού-
μεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ
μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται,
ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

& aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, ado-
randus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper
enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At
ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero
illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has
quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias qui-
dem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut
mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quan-
torum bonorum aurum causa fit; siquidem deformes etiam
refingit, &, ut poëticus ille. cestus, reddit amabiles. Audis
vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

- 15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀβλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος παλλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ σύννοισθα τῷ βίῳ ἕκαστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυόν; οὕτω σοι γένοιτο. πράγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθῃς, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλῃ καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσει τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνότοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conficius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶ-
μα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφωρβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὥκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἤκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγχομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

- 17 **ΑΛΕΚ.** Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμην ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ' τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιίμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπληρώμενον, οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ὡς ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσῃ μοι οἶκον, τοιούστιν ὁσπιδέρι μοι. V.

9 ὦ τᾶν) ὦ ἰταῖρε. V. In al-
terco Voss. in Folio sic: ὦ τᾶν)

ἦ τὰν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γί-
νεται παρὰ τὸ ἴταρ, ὃ σημαίνει τὸν
συγγενῆ. κασιγγενεὶ τε ἴταρ τε. ἐξ
αὐτοῦ γίνεται ἰτατᾶν, ὡς μέγιστος
μειγιστᾶν, καὶ ἐν συγχοπῇ ἰτάτ. καὶ
ἡ κλητικὴ ὦ ἰτάτ, καὶ ἀποβολὴ τοῦ
Ε τᾶν. V.

quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι φημὶ ὑπερφύες μὴδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὥς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τάλλα δέ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θητεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μεираκίον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΛΑΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσικῇ.

V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φασὶν, εἰ καὶ ὡς περισφύραν τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχηματὶ παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἴσταν-

τια τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδεδεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα πρὸς τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλείους . . . σχίσθη ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiace, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἄλλα ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, ὅμαι, τάλῃθ' ἔλεγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδύτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠροῦ καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δοξείας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μῆρον ἐπιδείξαις

1 Περίμιος ἄν) Ὁ γὰρ Εὐφορ-
βος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν
Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν) Καθί-

λου σοφιστὰς ἐκάλου τοὺς ἀπατῶν-
τας δία τῶν λόγων. V.

10 Ἄδύτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἰσις
περὶ τῶν ἀδύτων παρέδωκαν ἐν βί-
βλοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traieci tum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis
de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim;
puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercita-
tus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Ae-
gyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus
navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis,
uti me pro Deo haberent.

Mic. Audi vi ista, teque puratum esse revixisse post mor-
tem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάγκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἵποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώραν ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσω
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμῶν.

hūd mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.

Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
confueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis,

ΜΙΚ. Ὅρᾳς; καταγαλᾶς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἵχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάν-
19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημ-
φιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὧ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἀ ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους
φθοῖ καταγαλᾶς μου καὶ σὺ, ὅσον
καταγέλκας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν
ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ)
Ὁ Τειρεσίας, ὡς ληγουσιν, εἰς τὴν
Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶ αἰὲν ἐργι-

σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖ-
κα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς)
Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ
ἦν. ἤρασεν ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ
οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ ἢ
μὴ ὁμῶς αὐτῇ πρότερον, πεποιθεῖν ὁ

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exiit vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπτειεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρας, οἷον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρίς ἂν θεοὶ παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσας ἔσῃ γὰρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-

θύλῃται. ὁμοσάντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι αὐτὰρ με ποίσειν. ὁ δὲ οὐκ ἔτι τὸν ὅρκον ποίεισας οὐκ ἰδυνήθη συγγενίσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καίρια ἐκ γυναικὸς εἰς αὐτὰρ μεταβαλλόμενον, καὶ γυναιότατον γινώσθαι ὑπὸ ποταύρῳ γε μὴν ὀλέσθαι Ἑλλάταις ἀλοφύμενον. V.

5 Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γινεσμένη. ἠμφισβήτηται γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγωγίας μᾶλλον ὀρίγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δίκαστίν τὴν Τειρεσίαν ὡς ἱμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔειπεν, ὡς ἐπιπλάσιον ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρίγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsum?

Mic. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῆς ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκώρῳ, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ' ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λαις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελαῶν ὀσημέραι
 σοῦ ποτικωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 ὦ Διοσκώρῳ τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀπαφανεῖ.
 τοὺς Διοσκώρῳς δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σωτῆρας ὡς αὐτὸν, ὡς αὐτὸν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίων γαυράγιον ὑπο-
 σταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμετοι. V.

15 Ποτικωμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus sae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ser-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἀς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰθθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διόισι μὲν οὐδέν, ἦν τε Εὐφορβον, ἦν τε
Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁράμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιῶς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελες εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive
Pythagoram, sive Aspasiam vocaveris, sive Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
Φῆς, εὐδαιμονώτερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεισαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ
μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πο-
λέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
μωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν,
ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀ-
κούων μόνον, εἶπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυ-
τὸν, οἷ τραπόμενον χρῆ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον δια-
φυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμΦ' αὐτοῖς, ἀνιῶν-
ται δὲ ὀρώντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ Φερόμε-
να ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσΦέρειν δέη,
μόνοι καλοῦνται· ἦν τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρατ-
ηγούντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων)
Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴστιν
ἀκαθάρτης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοπία. V. In altero vero Vos-
siano in Folio sic legitur: Οἰ-
σύνῃν) Οἰσύνῃν ἢ ἐκ λόγων ἀρχαίω-

τρόπως πεπλεγμένη. ἡ ποῖα ἐστ' ὅτε
καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται ποτιδία
τοιαύτης ἰσχυρίας. ἀλλὰ τὴν ἀρι-
στὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴστιν
ἀκαθάρτης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοπία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem
me divitiis pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Miculle. Tibi
belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: ne-
que sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur,
aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba
audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis,
quo te salutis causa convertas, & periculum effugas: at
illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus,
agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tribu-
tum pendendum sit, vocantur foli; & si erumpendum,
primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equi-
tatu, pericula. Tu vero, securum habens vimineum, expo-

εὐσταλὲς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἐστιᾶσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὦν, ἀναβάς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουςι, καὶ ὑπο-
πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λουτρὰ μὲν
γὰρ ὡς ἔχῃς καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διαρκῇ ἅπαντα ἐκείνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
δίδους ἐνίστε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάξῃσας αὐτῶν
ἀφρόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιδας αὐτός, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβάς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
τοίχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάξῃσας) Κατέχῃσας.
V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀντὶ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἰζακριβῶν. ἐπεὶ καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
τὴν εἰς τὴν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
τακαιρίον ποιεῖσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
μηδὲ εἰς ἀίρα δέρεσιν τὴν πυγμὴν
πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem escendens tyrannidem exerces in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum satis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, furripiat:
neque molestias habes purandi rationes, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ἰβολουὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δεΐλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρῃ τι νᾶ, ἢ μινιδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γὰρ σε παραθιγόντες οὐκ ἐνκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐδύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἰσότητι, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σὲ ψυχροῦ τε ὁρῶν

2 Σαπίρην) Εὐτίλῃς θρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τιταριχυμένων, οἷα εἶναι τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἡτοι ἐγγραυλίων ἢ τῶν σαύρων ὑπερμεινο καλὰ μοις πτύχια. ἱτιοὶ δὲ σαπίρην εἰρήκασιν τὸ ἐκ σουὺς τάριχος, ὃ εἶναι γόνδιν Παφλαγόντι φασὶ καὶ χρᾶται. μαινίς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς καλουμένης μαινομένης. V. Σαπίρην) Εἶδος τι ἀλιστεύ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκίνον ἰχθύν. ἀλ-

λως θς. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπίρην φασὶ τίμαχος τιταριχυμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν σαπίρην οἱ Ποιτικὸι φασίν. G. (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui apud Hesych. κοράκινον legere iubet, uti recte in posteriori parte Scholii legitur. Persius, Saperdam advehe Ponto. Solan.) Κοράκινον igitur & illic scripsissem, non κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens, & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe, & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depulso per inedium morbo exsulis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰω-
τρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄβηλοι, τί τῶν κα-
κῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ περιπνευ-
μοῖας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκεί-
νων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ
ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες
τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμυστο αὐταῖς ἢ πτέ-
ρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεθα-
λὴν ἐς πέλαγος ἐμπесόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδα-
λον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ
πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς
τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπεικέεις τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπεικέεις) Τὸ ἐπεικέεις τρία
ἀλλοί, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς
ὅταν λέγομεν ἐπεικέεις ἀνθρώπου.
καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται
ἐπεικέως ὅδε ζῇ, ἀπὸ τοῦ συμμι-

τρως. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμ-
πιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὲν ἀλλ'
ἐπεικέως τοῦθ' ὁ δυσμαχεστάτων
ἐστίν, ἀπὸ τοῦ πᾶν δυσμαχεστά-
τὸν ἐστίν. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, &
plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per in-
temperantiam suam miseri quid malorum non habent, po-
dagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes?
haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque
alii illorum Icari instar cum multum se sustulere, & appro-
pinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud
alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, prae-
cipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar
non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae,
ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure
transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia fane videas,

ναυαγίας πάνυ αίσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

- 24 ΜΙΚ. Εἰπὶ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἤπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶς ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

ἢ Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄρ- ἠθίλῃσιν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὸ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλπίσαις ἴσασιν. V.
λίας. νικῆσαι γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intrus conflatarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος ἀμπελος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ὥοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν Ἐφестρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπρόμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἡνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγέγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλαις ἐκείνοις Καλοσσοῖς, οἷους ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κόμπᾳ εἰσιν, ἐκείνως τραγωδίαί τινι αὐτοῦ κόμπῃ ἐκάλισιν. V.

11 Τὴν Ἐφестρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellinium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innummerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chorigium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, frequentes. Ego vero; quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colofsis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Il-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χουσοῦ
τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστρα-
πὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ
ἔνδοθεν, ὅφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἥλους
διαμπᾶς πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας,
καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀ-
μορφίαν ὑποικουρούσαν· ἕω λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυ-
γαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ
Βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμ-
φους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν
ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὥς τόγῃ ἐξε-
λαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ
προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ
παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ
τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τοῦτίστιν, οὐκ ἂν ἔμιν εἶπας τὴν οὖσαν ἡδὺν
τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. V.

Iorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iup-
piter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore,
fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero in-
terna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & cla-
vos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos,
& picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo
genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem,
aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam con-
stituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui
sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem.
Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus im-
perare, & numinis instar adorari, sic fatis simile est Colof-
saeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc.
Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κακῆϊνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνειράτα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὃν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνὸς ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα ρεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωῶς ὦν· τὸν Πέρσῃ δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισὶ τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσῃ δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπιδον. V.
Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελ- ibid. Κύρῳ ξενολογῶν) Ξείνου
φός τὴν βασιλείαν ἀποσπᾶσαι βου- στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀγα-
λόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξαι ποιούμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & mor-
fus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias;
ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum
& placidum, & plena terroris infomnia, & cogitationis mul-
tiplicis; & spes semper malas: an occupationem nimiam,
& agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & ex-
peditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a qui-
bus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit,
sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-
biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem peflore multa,
idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit
Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam per-
egrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἱπαι-
νούμενος, καὶ Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολε-
μαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὴς ἄλλω χαίρουσα, καὶ
ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέταρτος τῶν
δουλοφύλων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγι-
στον ὑποφάσθαι δεῖ τοὺς Φιλτάτους μάλιστα, καὶ
ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἤξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίωτροπος θάνατος
κατέλαβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ
γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ
πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτω συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἱπαινού-
μενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τούτου
γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πᾶ-
ν νύδ' ἵκμι. V. (Immo Alexan-
dri ipsū. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ
Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διαδοχῇ
ἔσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκ-
κας συνδίδωκε Ἀριδαίῳ τῷ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀποδιδόν-
τι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολε-
μαῖος ἔρχεται Αἰγύπτου· καὶ Σέλευ-
κος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς
ἱστορεῖ Διόδοτος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς φιάλης)
Nunquam scitibus aconitia bibuntur. Illa time cum pocula sumes.
(Iuven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, &
Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum il-
la quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat,
& alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, &
duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero
maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, &
ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; al-
terum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo mul-
to securius est inclinato corpore scindere coria, quam au-
rea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραβεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
 ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
 δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
 ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πείσωσιν, ὅμοιοι μά-
 λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λούς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
 σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφῃ
 ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
 χρυσόπαστον. ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
 σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
 δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
 τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
 μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἑνδοθεν φαίνεσθαι
 ράκια δύσθηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ
 ἵξε τῆς ἐπ' εὐθύ τομῆς. V.

12 Κνημβατίσας) Κνημβατίῳ
 οἷς κατὰ βαίισιν, κατὰ ἐπιχειρίῳ. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
 prum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnufculo
 parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortíferas epulan-
 tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
 cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
 multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sum, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
 mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
 fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
 cidat, risum nempe praeber spectatoribus, fracta cum ipso
 diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
 cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
 ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
 gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάξιν ἐδιδάξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥφθη οὐσα ἵππος δὲ, ἡ κύνων, ἡ ἰχθύς, ἡ βάτραχος ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφερεις ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγχε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖς ἐμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἡ συκοφάντην βάτραχον, ἡ σοφιστὴν κολοῖον, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κιναιδίαν ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδεις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις Πά-
 ρου καταλλῶς τοῖς φυσικοῖς τῶν
 ζῴων ἥδισι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπι-
 τυδεύματα ἡρμους. τῷ εἰς τὰς θη-
 λείας πλουρητικῷ τοῦ ἵππου, τὸ
 τοῦ τελώνου ἀπληστον. τῇ τῶν βα-
 τράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κατὰ τῶν κολοῖον καὶ θορυ-
 βώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ ἀνηκτικῷ
 τῶν κωνώπων, καὶ παντὸς οὐτινος οὐκ
 προσεπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ
 πρὸς ὀχείαις ἐτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος
 τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studeris, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τούνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεῖπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὐπὲρ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκε μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦτα.

Gus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius facer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter molliem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἔμοι δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχης, ὅψι τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηνεγμένα μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ὁ δὲ αὖθις περιτρώζεται ἀποτεινὼν τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως ἀφ' ἑξομαι γὰρ τοῦ χρυσοῦ, ἦν δύνωμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut canu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὡς ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἔττον ἄμωρον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύεις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμονα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὔμενον, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμονα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἰδοὺ δὴ. ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἠγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὡς ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων ὁηλαδῇ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἅ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρεται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππῳνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονός ὢν. εἰκὸς δὲ διηρηᾶσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλῇ μοι ἀπόκειται, τσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκίτου ὄνομα. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνά-
ειον τὸ ἐν τῇ λοβῇ, ὃ ἴσται τῇ τοῦ

ἀπὸς ἀκροῦ, βαλλόμενον. V.

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
φῆς δαπανῶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam inaurem emissee contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelicis isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposta: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νεῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γούν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπα-
σαν περίεμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὄρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον.
μή τι με πρῶν διέλαβεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ’
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινὰ; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπῶμεν δὲ καὶ παρ’ ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfosso parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obfideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum paucillum adhuc noctis superest.

Lucian. Vol. VI,

Υ

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἔχθροῖς ἐν τῷ πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἶμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίσθωνα τὸν δανειστὴν ἰδῶμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὥς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη ζωφίον ὀνομάζει κατὰ ἡμᾶς. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ὅμοιος δὲ ζωφίον ὀνομάζει κατὰ τοὺς ἄλλους.

γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν κυνέριον φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereō!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si viderur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tibi, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοὺ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίσωμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἡμᾶ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγούνην τινὰ, καὶ πα-
σχησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐβέλους ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ᾧ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ᾧ ἀλεκτρυών· λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δαίπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγούνη) Καταπυγού- γεία. οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνη εἶται
νη καὶ. οὐ συνήνται γε τῇ ἀσελ- νημίξει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthac omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem fenem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

ΛΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκιλλε.

1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἰσθινόν, ἔτι μικρᾷ σκοτίας οὔσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est; domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) *Περὶ εἰκόνης* Th. Magist. v. *Γοργώ.*
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον) *τοιοῦτό τι ἔπαθον* Th. Mag.
Nihil mut. edd. vett. l. 10. Μὲν) *Deest in S. Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σίπυλον) *Artic. τὸν abest a S. l. 3. Κεχηρότα* *κεχηρότα*
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐπεριωπῆς male l. l. 13. Προσβλέ-*
ψείσῃ) *Sic etiam habere l. Fl. B. 2. P. 2. & S. notat Solan.*
Sed & sic P. S. &c. Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων *ἀναπλάττων*
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) *Ita iam optime l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) *οὔτε male l.*
ead. Ἐκείνον) *Omissum in l. Adeft in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις *ὅστις l. Fr. Fl. B. 2. P. S. ἥτις ἵσως l. l. 11. Ἦν*)
Male abest a Fl. Adeft in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς *οὕτως* *ad-*
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. Pag. 5. l. 6. Κνιδίων)
Leg. Κνιδῷ adscriptum marg. l. Sed in Κνιδίων conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν *Δωσάνδραν male Fl. Σωσ. recte*
cett. l. 15. ΔΥΚ.) *Deest male in Fl. & alibi passim. l. 16.*
Δεήσῃ *δεήσει* *legendum monebat marg. l. Sed in δεήσῃ con-*
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα *Δωσάνδρα iterum male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτόν)
Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. A. 1 W. ead. Καὶ λελη-
θὸς *καὶ deest in Fl. & λεληθὸς male habet eadem pro λελη-*
θὸς, quod recte legitur in cett. aequae ac in P. & A. l. 17.
Καλὴ) *πολὺ A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ. γούν τ.*
μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν) *Sic P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquae. l. 11. Ἦ) *Deest in Fl. Adeft in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφίας *συγγραφίας male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Λέσχῃ) *Nihil mutare edd. notat So-*
lanus. ead. Ἐποίησε *ἀποίησε male l. l. 9. Ὀμηρον*) *Sic edd.*
praeter l. quae μῆρὸν. ead. Δεδέγμεθα *δεδέγματα l. sola.*
l. 15. Ἰοβλέφαρον *τὸ βλέφαρον male edd. priores. l. 16. Ὀ-*
λος) *Bene sic P. aliaque. Ὀλος l. l. 17. Τὴν* *τῇ edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) *Sic recte S. & A. Male cett. δ πάσαι.*
l. 9. Συνειλημμένον *συνειλημένον uno μ. l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον *geminata consona Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῶ* enim ceterae. *l. 4. Οἷοι*) οἷα *P. l. 7. καὶ Ξάμα*) Desunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P. Pag. 13. l. 3. Διατίθεται*) Bene sic edd. & *P. Διατίθειμαι Ex. Fl. l. 4. Ἐκεῖνὸ* που) ἴσως ἐκεῖνον *L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας*) Sic edd. & *Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως L. Pag. 15. l. 2. Ὅποσος ταῦτα*) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὀπόσα ταύτης. *Gr. Ὅποσα ταύτων. I. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων*) γλυκίον *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμιά*) προθυβία editum ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσινῆς*) Bene sic *P.* aliaeque. *Προσινὺς* male *I. l. 6. Παραβυόμενος*) παραδύμενος *P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσαν*) Ita dedi ex *Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα I. l. 12. Τότε*) Restitui ex *L. & B. 2. τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excerpta. *ead. Σιωτῶν*) σιωπῶν male *I. l. 13. Ταῦτα*) Constans lectio. Sed *taís* corriggit *Solan. l. 15. Ἰδιώτις*) ἡδιώτις male *I. Pag. 17. l. 1. Ἀκρατῶν*) ἀκρατῶν male *I. l. 4. Ἀκρώμενοι*) ἀκρώμενοι male *I. l. 14. Εἰση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήξη*) Sic edd. excepta *I.* quae πανεστήξη. *Palm.* emendat παρεξστήση. *l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Adidit *Solan.* non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl. ead. Ἀναμιλλόμενον*) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in cett. & *P.* al. ἀναμμιμώμενον *G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) Constans lectio. *l. 6. Παρηνέκας*) Nil mut. edd. & *Ex. Fl. Παρηνέγκ.* *P.* Item *marg. A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι*) Sic *P. Ὅτι S.* aliaeque quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδίας I. H. S. Ald.* male. *Pag. 21. l. 6. Ὅσω*) ὅσοι adscriptit *Solan. l. 8. Φαῦλον*) φαύλου *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προθέμενον*) Nil mut. edd. *Προθέμενοι* *Ienf. & Pell. l. 13. Αὕτη*) αὐτὴ edd. priores. *l. 14. Ἔστι*) ἐστὶν *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. constanter. ἴσον *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Τῷ*) Sic recte *L. P. S. Τὸ* male *Fl. I. H. l. 11. Αὕτη*) *Ex* emend. *Ienf. Edd. αὐτῇ. l. 14. Γράφε*) Personam *Π.* & *Πολὺ* hic addit *Fl. & pro* γράφε habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις*) Lege πτίλοις. *Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεστάτη*) ἐνδεχθ. prave *V.* In impresso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημμένη*) περιελημμένην *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est. *Solan. Pag. 23. l. 7. Σωφρονα*) σαφρονα *P.* Vulgatam servat *Fl.* cum *I. P. &c. l. 9. Ἡ*) Nihil mut. *P.* at *Fl. ἥ* adspirat, male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc. Fl. l. 5. Ὅσω*) Vulgatam hanc servat *P. Ὅσα Ex. Fl. l. 6. Οὐδὲν*) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ I. & V. 2. l. 10. Διαφύγειν*) Sic *S.*

Διαφ' γειεν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίον) καλλίον edd. priores male, & έρασμιωτέρα, pro —αν. ead. Έρασμιωτέραν) ίσως —να *L.* 1. 8. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 9. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praeſtat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου *Ienf.* Nil mut. *Fl.* nec *M.* 1. 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν *W.* Et sic semper haec vox in illo *Mf.* Sic & γ' οὐν pro γοῦν, teste *Iensio.* 1. 14. col. 1. Σμυρναίαν) Σμυρνεάν ante editum. Vid. notas nostras. *Solan.* *Pag.* 30. *l.* 3. Κεκρυπτο) Nil mutant edd. nec *M.* 1. 5. Καὶ) Deest in *Fl.* 1. 11. Αὐξανόμενην) αὐξομένην *Ex.* *Fl.* Nil mut. *P.* nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προβείναι) *Ex.* emend. *Solani.* Προσδεῖναι edd. priores. 1. 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο *W.* 1. 8. Τακινθίας) Nihil mutare *Fl.* 1. *Fr.* & *M.* notat *Solan.* Sed & idem habent *P. S. H.* 1. 20. col. 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως *Exc. G.* ead. Ῥηθεῖν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxerit *Solanus.* *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & *M.* 1. 14. Κασσιόπειαν) Sic *Fl. Fr. I. P. H.* & *c.* *Sch.* & *M.* 1. 16. Ἀντιξέτ.) ἀντεξήτ. *W.* male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι *W.* ead. Τὰς θεάς) ταῖς θεαῖς *P.* & marg. *A. I. W.* *Pag.* 34. *l.* 2. Ἐχοντα) Sic esse in *I. Fr. Fl. V.* 2. & *M.* notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S. & c.* 1. 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex *W.* Τοῦτο edd. priores. 1. 15. Σοι) Forſan σου, adlevit *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 2. Καὶ) Recte sic *M.* & edd. plurimae. Δὲ male *P.* 1. 5. Τοῖς) Nihil mutat *W.* *Fl. I. V.* 2. *P.* male ταῖς *S.* 1. 6. Ἀνυστάναι) ἐστάναι *W.* *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτον τι) Sic & *Fl.* cum *I.* & *M.* habere notat *Solan.* ead. Εἰπεῖν) παθεῖν *L.* 1. 2. Ἐπλημμέλῃσα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B.* 2. *S. P.* & *M.* Ἐπλημέλ. male *I.* *Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & *M.* 1. 9. Ἐκτεινοῖτο) ἐκτεινοῖ *W.* Nil mut. *Fl.* nec *I. P.* & *c.* 1. 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P.* *Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξαιργάσατο) ἐξεργάσατο *M.* 1. 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει *W.* 1. 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' *W.* *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐγχυθέντος male edd. priores. 1. 9. Ἐγνοσμένοις) ἐγνοσμ. male *I.* sola. 1. 11. Τίνα) Deest in *W.* Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προέγραφα) προέγραφα *P.* sola. *Pag.* 43. *l.* 6. Τυχχάνεις) Ita dedi ex *B.* 2. & *M.* Τυχχάνης *Ald. Fl. I. P. S. H.* ead. Τοσούτω ἀξιωτέραν) τοσούτον ἀξιοτέρα α. ὡ. αὐτὴν *Fl.* At vulgata etiam servat *M.* ἀξιοτ. me-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W.* & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζη) Hoc praetuli ex marg. *A. i IV.* & Codd. *G. M. P. W.* Ἐμβιβάζη edd. priores. ead. Ἦν τις) εἰ τις *W.* *Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W.* ead. Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W.* *l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. lect. faciunt *M. P.* *Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl.* & *W.* Aberat ab edd. reliqq. ead. Ἀπέφνε) ἀτεφαίνεν *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* *l.* 4. Εὐδοκίμου) Sic *l. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M.* *l.* 13. Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i IV.* *l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita Cod. *L.* Φᾶναι edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl.* & *V.* 2. Ἰφνέα ceterae omnes male. *l.* 12. Ζών) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L.* Φᾶναι edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὁπου) Nil mut. edd. nec *M.* *l.* 9. Ψεύσασθαι) ψεύσεσθαι *W.* *l.* 16. Ὑποπτέυης) ὑποπτέυσης *W.* *Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i IV.* & *Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W.* *l.* 7. Οὖν) Ex *L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκώνας male *I.* Recte cett. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W.* Γε edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύσοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & *M.* *Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W.* *l.* 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C.* Ζηνόδωρος enim ed. Cler. *Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρήι *Hom.* At prius edd. Luciani, & *M.* ead. Ἄλλω) ἄλλως *W.* *l.* 3. Θεοείκελον) καὶ θεοείκελον *W.* *l.* 14. Ἐξαλληλίφθω) Sic *I. Fl. H. P. & c.* Ἐξαλληλίφθω *W.* *Pag.* 53. *l.* 7. Ἑρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἑρμαῖ *W.* *l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex Coll. & *M.* *l.* 10. Ἐγχνύόμενον) Restitutum ab Solano. Ἐκχυν. edd. priores. Ἐκχυνόμενον *V.* 2.

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. *T.*

μῶμενοι Ienſ. At reſtituta lectio eſt in Coll. l. 7. 'Εποίηſας &)
 ἐποίηſατε Ex. Fl Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deefſt
 in Fl. l. 17. Φθάνετε) φθάνετε ed. Cler. quod mutavimus, ut
 Lucianoe textui congrueret. Reiz. Pag. 58. l. 7. Οὔσι) Non
 adeſt in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφύ-
 ζονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deefſt in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν)
 Adeſt hoc in l. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ὡ) Non ad-
 eſt in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυ-
 δῶν &c.) Nihil mutare l. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P.
 H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐ-
 τῶ Ex. Fl. Sed cum vulgata conſpirat P. l. 6. Συνεληνμέ-
 νος &c.) συνελ—ους & παρεσκ—ους Marſil. Nil mut. edd.
 l. 12. Πλέοντος) πλέοντες Ex. Fl. male. Vulgatam aſſerit P.
 Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2.
 Ταῦτα) τοῦτο Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ
 l. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. prio-
 res ξένους. l. 3. Μηδὲ) μὴ δὲ l. H. ut fere ſemper. ead. Ἐπαν-
 αῖρεῖς &αι) Et ſic eſſe in Fl. aequae ac in l. notat Solan. Sed &
 eſt in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Ex. Fl. Vulgatam
 tuetur P. ead. Λόγον) ἄλλων marg. A. 1 IV. & Ex. Fl. Vulga-
 ta etiam eſt in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσον L. P. & marg. A. 1.
 Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed ad-
 ſunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata
 abit Fl. l. 7. Διγνησάμενοι) διγνησώμεθα P. & marg. A. 1 IV.
 Pag. 68. l. 15. Τιμώτερας — ſαι) τιμώτερας male P. Sed pro
 ſαι, σὲ Ex. Fl. Vulgatae adſtipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ)
 Non adeſt artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Perſona TOΞ. ante πέντε
 erat in edd. quam Gronovii monitu ſuſtuli, & uno verſu
 ſerius, ubi MNHΞ. legebatur, collocavi: nec erat TOΞ. in Fl.
 ead. Ἐκατέρῳ) ἐκατέρως Fl. Nil mut. cetr. nec P. l. 9. MNHΞ.)
 TOΞ. edd. excepta Fl. quae MNHΞ. ead. Τίς) MNHΞ. τίς edd.
 demta Fl. itaque perſonae nomen & hic ſuſtulimus. Pag. 70.
 l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκει male Fl.
 Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg.
 A. 1. l. 4. Ὁ) Non adeſt artic. in Fl. l. 6. Πολιτικά) πολεμι-
 κὰ P. & marg. A. 1. ead. Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg.
 A. 1. Γραμματεῖα edd. Pag. 72. l. 2. Ἡν) Sic recte Fl. P. S.
 &c. ἢ l. male. l. 6. Τῶ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο)
 συγκεκρότητο l. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte.
 l. 18. col. 1. Ἐκδείραſαι) Sic Solanus correxit, cum ante edi-
 tum legeretur ἐκδείραſα. ead. col. 2. Λόγον) κύθον C. mendofe.
 Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπόλετο Fl. l. 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9: καὶ) Abest a Fl. *cad.* τὸ ἐντεῖθεν) Sic Fl. P. Τοντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' I. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. Ἐβελήσει) ἐβελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. *cad.* Λυσάνος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος haberent. [At in S. & Basf. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. Ἐξεκένωτο) Sic L. & P. Ἐξεκένωτο edd. Pag. 75. l. 1. Ἄλλον) ἄλων male I. & Fl. *cad.* Ὑποχρέσων) Constans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάνυ Fl. l. 8. Διηγέιτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεία) Ita P. & L. Γραμματία edd. l. 3. Ἐπικαλαμνόςμ.) Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπιπαλαμνόςμ.) ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμ.) marg. A. 1 W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. 1. l. 8. Αὔλιον) αὐλειον edd. priores. Pag. 77. l. 3. Ὑπεέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 5. Ἀναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. Ἐτη) Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐτι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79. l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil mutare I. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4. Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. Pag. 81. l. 1. Ἐπίδειξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl. H. P. Ald. S. l. 8. Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat Solan. l. 13. Ἡ τις) ἢ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14. Ὑπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. Ἐπιπιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγούνται) Consentire Fl. Fr. & I. notat Solan. l. 6. Πονήρως) ποτηρῶς Exc. Fl. & marg. A. 1 W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαρίζειν) Χαρίζεσθαι P. Nil mut. Fl. *cad.* Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρητο male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. καὶ) Deest καὶ in Fl. l. 6. Ἀναγνωσθεῖσων) ἀ—σῶν male I. l. 8. Ἡ) Recte sic Fl. P. H. &c. Ἡ male I. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. *cad.* Χαρίζεσθαι) Nihil iam a vulg. abit Fl. l. 18. Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 3. Ἐκκεκομένη) Recte P. S. B. 2. Ἐκκεκομένη male I. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτός Fl. l. 15. καὶ ἐπεὶ) καὶ abest a Fl. Pag. 86. l. 3. Ὀκτωκαιδεκέ-

τις) ἐκτακαδεκάτις *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
νῶν) Restitut. ex *P.* *l.* *I. V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf.* Gr. Εὐγενῶν
male *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
& 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adest in
cett. & *P.* ead. Ἦγεν) Restitut. ex *L.* Ἦσαν *P.* Ἦκεν edd.
omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adesse in suo Cod. adlevit
collator in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Restitui ex *I.* &
S. Nam omissum in *P.* *H.* & c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
re *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat Solan. Sed habent etiam *P.* *H.*
B. 2. aliaque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. lectio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
Nil mut. *Fl.* *I.* *P.* & c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deferui
scripturam ed. *P.* quae ἀ—πολοῦντες media longa: pro qua
• est in *I.* aliisque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P.* Cod. cum
cett. edd. ead. Οὐν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat Solan. Sed & sic *P.*
H. & c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri Coll. *Fl.*
I. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I.* *H.* *P.*
S. *B.* 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. 1 *W.* Εἰώθασαν male *I.* *P.* *H.* *S.* & c. *l.* 9. Ἥλλακτο) Bene
sic *P.* *S.* & *B.* 2. Ἥλακτο male *I.* *Fl.* *H.* *Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
γὼν) Rescriptum ex *L.* *P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγὼν
marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τίς)
οὐδὲ εἰς *P.* Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμ— *L.* πρὸς τὴν ἀρμοστὴν marg. *A.* 1
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
sola, cum afflecla *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Δειρομένων)
Δειργομένων *P.* *G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συιελη-
φῆσαι) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ
Fl. *H.* *P.* aliaque. ead. Δισμυρίας) In Coll. adscriptum, alii
Διατριβάς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιδεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦς) Restitut. ex *P.* *G.* & marg. *A.* 1 *W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγη-
σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. Solan. Quid tum? habent
& *I.* *P.* *H.* & c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P.* *G.* & marg. *A.* 1
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάζομεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίωμεν I. l. 5. Τούτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνί-
ναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὀμνύοντες) ὁμνύντες Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Desunt in Fl. Adfunt in cett. & P. l. 11. Φο-
νεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 IV. l. 16. Ἀποτελεῖσαι) ὑποτελεῖσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιώτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιώτιν ἐς P. l. 11. Γε) γε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl. Ἑμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cett. & P. l. 11. Δέησιν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. notat Solan. Plurimae Δέησιν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλως male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non aderat in edd. Inseruit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὀρκωμοτούμεν) Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. &c. Pag. 115. l. 1. Καταλελοίπει) Consentire Fl. notat idem. l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεβαραπνεύχει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ) Adest artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. A. 1 IV. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. &c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐσ-
πείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλειθρον) Ex emend. Solani. Κλειστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπι-
δας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράζομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα) πιστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ-
δον) Deest in Fl. Adest in cett. edd. & P. ead. Ἐζομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. ἰγνύν) Sic edd. ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸς πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ ὑπὸ marg. A. 1. Sed vulgata praestat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl.* P. H. B. 2. S. Ἐπτέτις male I. *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦτα male I. Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. aliῖ διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl.* I. P. &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν P. sola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic P. & edd. plurimae. Διεκπαίσας I. *Fl.* An διεκπεράσας I. Pell. Διεκπετάσας marg. A. 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἔ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & I. aeque ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἔκαθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἴπωμεν) εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P. *Pag.* 129. *l.* 9. Δεόμεθα) Consentire *Fl.* notat Nolter. Forſan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ ὕπατα) *Fl.* Fr. B. 2. I. & S. eod. modo habere not. idem. Adde P. & H. ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. A. 1 W. L. P. I. Γράμμα *Fl.* H. P. B. 2. Fr. *Ald.* S. *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic L. Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρώς) Sic *Fl.* Παταρέως cett. male. *l.* 10. Εἶσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι H. ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. A. 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὶς) πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *l.* 2. Ποτῶ) Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P. *l.* 4. Εἰ πάσαις) Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz. *l.* 14. Ἀρδινά) Ita habere *Fl.* cum Fr. notat Solan. Sed & sic I. P. H. *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφῃ) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l.* 11. Πορρώτέρω) Al. ἀποτέρω Coll. Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. A. 1 W. Sed vulgata etiam est in P. *l.* 15. Ὑπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. A. 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *Pag.* 137. *l.* 1. Ἑμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9. Πορεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς *Gronov.* l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀνδρῶπον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. l. 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique. *Pag.* 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl. Ald.* cum *I.* at *Pell.* ἐνέτηρ — vel ἐνέτηλ — vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit *Solan.* l. 10. Καθευδήση) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνός) συχνός marg. *A.* 1. ead. Ὑπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4. Τὸν συμπότην) Sic *I. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.* l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. Iun. Ald. H. S.* &c. l. 17. Γίνου) γίνου marg. *A. 1 W.* & *P.* At prius edd. vet. *Pag.* 140. l. 7. Αἰώρει) εἰώρει *Ex. Fl.* male. Vulgatæ favet *P.* l. 8. Κολλῶ) ἴσως κώλῳ *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πορέση) Et hic *Fl.* vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.* ead. Δῆξον) δειξὼν marg. *A.* 1. & *I.* Ἀπ πλῆξον *Pell.* Νύξον *Guyet.* l. 13. Ἄμμα) Sic dedit *Solan.* ex *G. P. L.* Ἄμα edd. priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A. 1 W.* l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* 1. Ἄκουε *L.* Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἄλλὰ καίου edd. cett. l. 13. Ἄμμα) ὅσα μίμα *Ex. Fl.* Vulgatam tenet *P.* l. 18. Παρσίας) παρίας ante editum, correxit *Solan.* *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.* ead. Πάραφαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παράγραφαι *I.* *V.* 2. & *P. Al.* παρακύφαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ μίαν *Ex. Fl.* & marg. *A.* 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inveni. ead. Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I. Fl. P.* &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *I.* ead. Πέτασθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) & νῦν marg. *A.* 1. l. 12. Προσφέρει) προφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4. Ἐεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *I. P. H. S. Ald. Fr. B.* 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* & *L.* Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶων) Sic *P. L. H. P. B.* 1. & 2. *Fr. S. Ald.* Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη *Venera* utraque. ead. Μόνον) μίνα *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. l. 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαψήσασα. l. 7. Παριόντα) παριόντα *Ex. Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπεισέρχομαι) Et sic habere *Fl.* norat *Solan.* l. 10. Ὑποχωρήσας) ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P. G.* Περιεργασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. *A. 1 W.* l. 14. Διαφθαῖναι) Deest in *Fl.* Adest in cert. & *P.* *Pag.* 148. l. 7. Ἡδὴ) ἐτι male *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* l. 9. Κατελείπετο) Ita bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπετο *I.*

& V. 2. ead. Ms) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14. Ἐπασχον) ἔπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ὁ) Male abest a Fl. l. 5. Ἐπικολούθει) ἐπικολούθει S. sola cum afflecla A. l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum I. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc. l. 11. Ἔσθην) ἔβην Graev. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ καταλύειν) Deest καὶ in S. Adeft in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐπαύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. ead. Ἐκαίνοις) ἐκαίων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatum tuetur P. l. 10. Ἄρκτοις) ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἀρκτοῖς collatio in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13. Οὐν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl. ead. Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τὸν αὐτὸν περὶ ἡμετέραν) τοῦν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Εἴφει) ξήφει I. male, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντος) ἔχοντες male Fl. Vulgata afferit P. l. 8. Πλείστα) πόλλα P. l. 11. Οὗτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μᾶν) Deest in S. Adeft in I. P. &c. [At S. μὲν mox inferit inter ἄλλο & οὐδὲν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum I. &c. l. 18. Στοιβάδων) Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβὰδ. vero Suid. ut Lucian. Reitz. Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vet. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) Dedi ex S. Φασι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. I. P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπουδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgata ceterarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulgata ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθίσασα Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εύχετο Ex. Fl. l. 15. Τῷ φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. l. 10. Ἰθι) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰσθι male I. l. 11. Σαρδόνιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μὲν) Nihil mut. Fl. I. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀφριγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφριγμένων P. Ἀφριγμένοι I. & marg. A. 1. W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte I. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσκησαμένον) Restituit ex Fl. Προσσχ. cett. l. 8. Τοῖς κεκτῆμένοις) τῶν κεκτῆμένων L. ead. Παρέκειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηράμην) κατηράμην I. male. l. 17. Διαπαράτρωγ.) διασπαράττοντας Lucian. Vol. VI.

melius C. *Pag.* 164. *l.* 1. Ταῖς ἀγέλαιαις) Vid. notas. *l.* 4. Τότε) τὸ τε *Ald.* Τότε cett. *l.* 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. *A.* 1. *l.* 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. *ead.* Νομὸν) νομὴν marg. *A.* 1 IV. *l.* 10. Μεγαπολὴ) Μεγαλοπόλη marg. *A.* 1. *Pag.* 165. *l.* 13. Ἀνυπέδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπέδνητος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. *Pag.* 166. *l.* 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. *Pag.* 167. *l.* 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου *Fl.* *l.* 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκεντεῖν Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. *Pag.* 168. *l.* 2. Στυππῖον) Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. στυππῖον exhibet. *l.* 6. Τυρεῦον) τορεῖον Pell. *l.* 9. Στυππῖον) στυππῖον iterum *Fl.* ac postea ubique. *l.* 18. col. 2. Ἰσαῖος) Εἰσῦος Ex. G. Ἰσαῖος C. *Pag.* 169. *l.* 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. *l.* 2. Me) Deest in *Fl.* *l.* 4. Ὡς) Male omisit *Fl.* *l.* 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. *l.* 17. col. 2. Πλύνω) Omissum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. *Pag.* 170. *l.* 7. Ἡμύναμεν) ἡμυαν Ex. *Fl.* Nil mutant edd. nec P. *l.* 14. Τοῦτο) τουτου Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *Pag.* 171. *l.* 9. Λέγει) λέγει *Fl.* *Pag.* 172. *l.* 9. Ἐπικατέδνης) ἐπικατέδνης Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *Pag.* 173. *l.* 6. Ἐπανάγειν) ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A.* 1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. *ead.* Λέγων) ἔφη *Fl.* *l.* 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει *l.* & V. 2. Εὐρηκε cett. *Pag.* 174. *l.* 6. Τούτων) τούτου τῶν &c. male *Fl.* *l.* 12. Προέλδοιμαν) προσέλδοιμαν *Fl.* *l.* 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος P. *l.* 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες P. *l.* 18. Ὅχλ. ἀβρ.) Deerat haec in ediris. Addidit Solan. *Pag.* 175. *l.* 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. *l.* 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. *l.* 16. Γὰρ) Deest in *Fl.* *Pag.* 176. *l.* 5. Καὶ) Male deest in *Fl.* *l.* 16. Ὀλίγον) ὀλίγον Pell. *Pag.* 177. *l.* 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic *Fl.* *Ald.* *l.* H. P. &c. Παθυμία ταύτη L. P. & marg. *A.* 1 IV. *Pag.* 178. *l.* 11. Οὐμὸς) Sic B. 2. P. S. Ὁ ὕμνος *I.* *Fl.* Fr. Οὐμὸς *Ald.* H. Ὁ ἕμνος V. 2. *l.* 14. Καίνιδος) κοινίδος P. & marg. *A.* 1. cum *l.* Vulgata vero retinent cett. *Pag.* 179. *l.* 4. Κινδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνον edd. Κινδυνου *l.* Sed ex accentu patet, eam κινδυνον voluisse. *ead.* Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. *l.* 6. Ὡστε) Deest in *Fl.* Adeest in aliis & P. *l.* 12. Κόμην) πόλιν Ex. *Fl.* male. Vulgatam firmat P. *l.* 13. Καίνότερον) καινότερον P. *Pag.* 180. *l.* 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 4. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους *Fl.* *l.* 13. Γυναικίας) Sic *Fl.* Fr.

I. H. P. &c. Γυνίας P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόννη) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθών*) μαθών marg. *A. 1. IV. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωσγε* male *l. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cert. *Pag. 181. l. 14. 'Ανυπόδμητος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent *ἀνυπόδμητος* quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restitut. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) ὅπου *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P. cum l. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae *ἀκινδυνότατον. l. 15. 'Επ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. 'Επέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με*) κάκειμε *l. l. 6. 'Εξαστὰς*) ἔπαν — Ex. *Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανώγειον*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset *ἀνώγειον*. Item mox male *ἀπνέσιαν*, ut reliqua sex, (septem typogr. sphalmata a me correcta omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἐπέμψαν marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἑμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταῦτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς τὰς Ex. Fl.* Nihil a vulgata abijt *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὰ μὲν πρῶτον *Fl. Ταμενπρῶτα* uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. i. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Αναίσχυτον*) ἀνέσχυτον male *l. l. 10. Διαπανόμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Διαπανόμενα l. ead. Ταῦτῳ*) αὐτῷ *Ex. Fl.* Nil mut. *P. ead. Μάτρῳ*) μετρῷ male *l. l. 12. Προελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cert. *l. 13. 'Οπῇ τινι τὰ ἑμ. τῆς θυρας*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ *Pell. ead. Κατακειμέ- νους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστον*) ἡρίστου *Ex. Fl.* Vul- gatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επινον*) ἐπιον *Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελῆς) σκευὴ πολυτε- λῆ *Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρ- ἔξιν*) παρίξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσασθαι*) Sic *I. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκεκρίμιστο*) ἤκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non habet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ενέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adest in cert. & *P. l. 8. Τῷ χρωτὶ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l. 17.* Προκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H. &c.* Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgatae suffragatur *P. Pag. 194. l. 4.* Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l. 11. Τῇ*) Sine articulo *Fl. l. 14.* Ἐν ἐμοί) Et sic *Fl. cum I. Ald. &c. ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restitut. ex *I. & V. 2.* Ἐπιδειξάμενος cett. *l. 15.* Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l. 16. Μοι*) Sic edd. *Μου L. P. Pag. 195. l. 7.* Πάντων) ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag. 196. l. 6.* Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l. 10.* Ἀναπνδήσηται) ἀ—εται *Fl. l. 14.* Ἐν ἑξ ἑνὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag. 197. l. 1.* Ἐρδον) Sic edd. cunctae, & mox iterum. *Pag. 198. l. 4.* Ἀγαθός) Deest in *Fl. l. 8.* Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l. 11.* Ὁ ἐμὸς) Aliter supra cap. 40. *l. 17.* Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1. Pag. 199. l. 7.* Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I. sola. l. 9.* Ὡσπερὶ) Sic *I. H. P. &c. & P.* Ὡσπερ εἰ *Fl. l. 10.* Ὡς) Non habet *Fl. l. 12.* Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P. &c.* Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l. 14.* Ἡ μάρτυται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτυται *I. Pag. 200. l. 3.* Καί) Deest in *Fl. l. 11.* Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l. 12.* Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l. 13.* Ἐθνηκα) ἀνέθνηκα *P. & marg. A. 1 W.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 4. Ἡ χρυσὸν ἦ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l. 5.* Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l. 10.* Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c.* Φῆς *I. & Cod. P. l. 11.* Δὴ) Omittit δὴ *I. & P.* Compareret autem in *Fl. H. P. S. &c. l. 13.* Εὐχῇ) αἰτησις *P. Pag. 202. l. 3.* Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένης) Sic *I. Fr. H. B.* Εἰμαρ. cett. hic & cap. 3 &c. *l. 4.* Ἀφικτα) Sic marg. *A. 1 W.* Ἀφευκτα edd. quas consului omnes. *l. 11.* Ἐν ἑτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l. 13.* Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Αἶδος) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S.* Αἰδῖος male *I. Ald. Fr. H. Pag. 203. l. 1.* Τὸ) τὸν *O. l. 2.* Ἀδουσι) ἄδουσι *O. l. 5.* Διεξέρχονται) διεξιᾶσι *O. P. l. 9.* Αἰ) Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l. 13.* Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνες εἰσὶν) τίνες ποτ' εἰσὶν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l. 14.* Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l. 17. col. 2.* Ἀπορθῆναι) ἀπορθῆναι erat in *Cod. V.* Sed retinui vulgatam, etsi suspicari, *V. ἀποκριθῆναι* dare voluisse. *Reitz. Pag. 204. l. 3.* Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex l. V. 2. O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. l. 9. Ἐν οἷς) & Ox. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενος edd. cett. l. 12. Ἐφης) ἔφησα Fl. ead. Τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. l. 13. Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. l. 14. Ἐκκρεμαννυμένους) ἐκκρεμαμένους O. l. 15. Σὺ) σὲ male O. l. 16. Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. A. 1. Pag. 205. l. 1. Οὐν) δὴ O. l. 2. Νυνὶ) νῦν O. l. 4. Δ' οὐν) γοῦν O. P. mox ἂν omit. tit O. l. 6. Αἰωρούσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωρούσα edd. priores. l. 12. Μου) ἐμοῦ Ex. Fl. Μου P. cum edd. l. 14. Ἐτι) Abest ab O. l. 16. Προσάγομεν) Restitut. ex O. B. 2. & Fr. Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. l. 4. Θεοσδότου) Et sic cum l. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. l. 15. Ἡμῖν προῖδν) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖδν ἡμῖν, sine sensu. ead. Εἰς τοῦτο) εἰς τοῦναντίον emendatum in Cod. Ox. l. 17. Δηλονότι) δηλόντι male edita. Pag. 207. l. 6. Ὑμῖν) ἡμῖν male O. ead. Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omit. cett. & P. l. 12. Δὲ) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. l. 15. Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. l. 17. col. 1. Ὅπως) ὅπως misere ante editum. ead. col. 2. Παρδχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. l. 18. col. 1. Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, Solan. Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. A. 1. At prius est in edd. omnibus. l. 3. Ὅ, τ) Emendante lensio. l. 8. Θάνατός γε) κἀν ὁ θάνατος O. l. 13. Ἡμεῖς) Non compareret in O. l. 16. Ἐνεστι) ἔστι Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. Pag. 209. l. 2. Ὁ δὲ Ἡφαιστος) ὁ Ἡ. δὲ O. l. 3. Ποτέ) Deest in O. l. 5. Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. l. 6. Παρὰ) Π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forf. est compend. τοῦ παρά. Vid. Alberti Glossar. N. T. l. 8. Ἀπόλλω) Sic edd. omn. praeter l. & V. 2. quae Ἀπόλλωνα. l. 9. col. 1. Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. ibid. l. 10. Δεσμεῖται) δεσμεύται Exc. G. Δεσμεῖται C. l. 12. col. 2. Βαλὼν) ἐμβαλὼν legendum existimo, & ἐξεδίωξε. Reitz. l. 14. col. 1. Γοῦν) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex G. & V. l. 16. col. 2. Μὴ φέρον βασιλ. τοῦ Διὸς) Quinque illa verba in edd. omissa inseruit Solan. Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit. l. 31. col. 1. Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impresso recte mutatum. Solan. Pag. 210. l. 1. Εἶναι) Deest in O. l. 5. Χρόνου) Abest ab O. l. 12. Κολαζομένους) κολαζομένους ἅπαντας O. l. 15. Ἀρ) παρ' O. Pag. 211. l. 1. Ὅτου ἕνεκα) ὅδουνε-

κα Ο. l. 2. Οἷσι) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρά) Nota περὶ hic male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. 1. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni asfentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. l. IV. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτός Ο. ead. Ἐκτός) Deerat in edd. Addidi x Ο. P. l. 14. Μεταμελεῖ σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεις) ἀνατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δε) οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A. 1. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἶπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρῶν καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cett. & Ox. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. 1. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abesse ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τὶ) τὶ καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τουναντίον τρέψεις) τρέψ. τοῦν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμοίμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτός) Ita iussit Solanus emendari, ex Ο. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex Ο. & P. insertui. ead. Ὡς ὑπ') ὅτι ὑπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεῖρξας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοῦα) ἀμφιδόξα Ο. P. & marg. A. 1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκείνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἦλθε) ἦλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad 2. Tr. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἠψει) Sic C. recte. In V. erat ἦψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγκυλημένος) διηγκυλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σ — διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστῖον edd. ead. Ἀδικουσης) Sic edd. & P. Ἀδικούν Fl. ead. Δι) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. & c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quæ peius τὸ

H. l. 17. col. 1. *Διπγκυλημένος*) *διπγκυλημένος* ante editum prave. *ead.* col. 2. *Ἐν μασχάλη*) *εὐμασχάλη* V. Et sic editum ante. Iam *ἐν μασχ.* restituit. ex C. *Pag.* 217. l. 1. ΚΥΝ.) Hoc nomen personae exciderat ex I. H. & Fl. Restituere edd. cett. & marg. A. l. *ead.* Mndē) μὴ δὲ I. ut semper. Οὐ δὲ O. *ead.* Σί τε) *σε* tantum O. l. 2. Φωκίω) Deest in O. l. 8. Μέλitos.) Ex emend. Solani. Μέλitos edd. priores. l. 14. col. 1. Σφηξί) Σφηξί antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 15. col. 2. Ἐπιμελούμενοι) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedi, cum edd. *ἐπικαλούμενοι* haberent. Solan. l. 16. col. 1. Καλλιού) Καλλία edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. Θανάτῳ) *Θαιμαστώε* edd. *Θαναί.* V. ex quo non difficile *Θανάτῳ* efficias, quod est in C. Solan. *ibid.* l. 21. Αὐτῶν) αὐτὸν legebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 25. Πρὸς αὐτοῦ) Ego coniiciebam *παρ'* αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur Exc. G. Sed recte *πρὸς αὐτοῦ* C. *Πρὸς αὐτοῦ* V. prave. Solan. *Pag.* 218. l. 1. Ὑμῖν) Deest in Fl. l. 2. Ἀγομένους) ἀγχομένους male I. sola. l. 11. Διαβιώσας) διαβιόους Exc. Fl. Βιώσας P. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) μάλλον ἢ I. sola. l. 16. col. 2. Ἐδάφει) ἐδάφη edit. male. *Pag.* 219. l. 7. Δι' αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. *Κάκεινον* Fl. *Κάκεινον* & *κάκεινο* Schol. l. 17. *Διχαλοῖ*) *δίκαιον* Fl. l. 18. *Κάκεινον*) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. Solan. *Pag.* 220. l. 12. Αὐτῶ) αὐτὸ Ex Fl. Vulgarum tuetur P. *Pag.* 221. l. 7. Ἀμοιρον) Sic P. P. *Εὐμοιρον* cett. cum Fl. l. 9. Αὐταί) *Ἀννε αὐταί*; *Pag.* 222. l. 2. Μοι) Deest in Fl.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. Σύνοους) *σύνοους* P. sola male. *ead.* Καταμόνας) *καὶ κατὰ μόνας* edd. Sed rectius *καὶ* abest in O. l. 4. Με) Et hoc omisit O. l. 8. Εἶδομεν) *εἶδωμεν* male I. V. 2. Fr. At prius recte Fl. B. 1. P. S. l. 10. Τέ) δέ G. *ead.* Σε) σου I. & marg. A. & W. l. 13. col. 2. Τραγικῶς) Sic dedit Solan. pro vulgato *τραγικῶν*. Nescio quare, aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *Reitz.* *ead.* Διαλέγονται) Ex C. sic emendatum. *Διαλέγεται* enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τραγωδῶν) Ita dedit Solan. cum vulgo legeretur *τραγικόν*. *Pag.* 224. l. 2. Ἦς οὐκ &c.) Ἦν οὐκ *ἰαμβείοισι ὑπερπαιδεύει* inferit O. ante

illum versum. *ead.* ἄραις') ἄραις Eurip. & Gr. l. 3. λόγων) λόγου O. l. 5. Προμηθεύ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθεύ male l. l. 6. Οἰκείων) Sic l. H. &c. Οἰκείων P. Gr. O. & marg. A. 1. l. 9. Κομφδεῖν ὥσπερ οὔτοι δυνάμεσθαι) Κομφδίας ἢ ζ. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ βαλφδεῖν ὥσπερ οὔτοι O. l. 11. Τποδραματουργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. 1 W. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμαράγου) με—σμαράγδου *edd.* Correxist Solanus. *ibid.* l. 2. Τοῦ Δίδος) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφίρεται) Διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τὸν ξυρὸν) Sic V. absurde. Solan. Pag. 226. l. 1. Αὐδῖς) Inseui ex O. Deerat in *edd.* l. 5. Τί οὖν) τί γοῦν O. *ead.* Τένοιτο) γίνοιτο O. l. 8. ὦ Ἡρα) Ἄρα male Fl. l. 11. καὶ ἦν.) καὶ omisit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεί) ἐκείσε *edd.* syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Τποκνιζομένη) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκνινομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Συνουσίας O. & μοχ ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* καὶ) ἢ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡσπερ) ὥς O. l. 9. Τπέρσχη) ἡπερσχη O. l. 10. Δεινότητα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνευρίσκτε) ξυνευρ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαταγαγεῖν) ἐπανευραγεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδία) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπίοι) ἀπείσιν O. & Fl. & marg. A. 1. l. 11. Τυραννικὸς) κοίραυνικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod *edd.* male ante ἑρῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσεμύντας φημὶ δεῖν) ἀποσέμνυντε φημὶ O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας *edd.* cett. omnes. μαρτυκῆς quoque omittunt l. H. &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῇ) ἀτελῇ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῇ pro V. ἀτελῇ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτότεον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. five cum ai supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γράλαι notat. *Reitz.* Pag. 230. l. 8. Τέγε) Ex Homero supplevi, quod omissum in *edd.* καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ὅ σοι *edd.* male & O.

l. 12. Ὅσοι) Sic iam recte *P.* & *B.* 2. Cett. ὅσοι. *l. 13. col. 2.* Καὶ ἔρριψεν) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἦ. Solan. *ibid.* *l. 14.* Μηδίων) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz.* *Pag.* 231. *l. 1.* Νώνυμοι) Restitui ex *Fl.* & Homer. Νώνυμοι enim vulgo edd. & O. Νώνυμος Schol. *ead.* Κνίσσης) κνίσσοις O. *l. 3.* Συνθέουσι) Sic dedi ex O. *P.* & Schol. licet O. ξυνθέουσι. Edd. συνίασι. *l. 7.* Τοῦς) Non agnoscit articulum O. *l. 10.* Καθ'δύνται) Deest in O. *l. 11.* Ἀγαπλ—ες) ἀν—ον O. *l. 12.* Προσῆκει) Restitui ex O. Προσῆκεν edd. *l. 13.* Πρόχειρον) χεῖρον O. *l. 14.* Ἡ) Omittit O. *Pag.* 232. *l. 1.* Τῶν χαλκ.) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S.* Γὰρ χαλκ. male *l. ead.* Τῶν Μύρωνος) τοῦ Μυρ. O. *l. 2.* Προτιμ—τέαν) προτιμωτέραν marg. *A. 1.* & O. qui mox εἶναι omittit. *l. 6.* Ὅτι) Non compareret in *Fl.* *l. 13.* Ἐπιστίλβον) ἀποστίλβον O. manu recentiore. *l. 14.* Ἐπνυγάσσαι) ἐπιλυγάσσαι male O. *l. 15.* Μυῶν) Sic O. Μυιῶν edd. Μηῶν male *l. Pag.* 233. *l. 2.* Ὁ Μῆν) Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μῆν edd. cett. male. Μῆν ὁ ὕλ. *P.* *ead.* Ὅλοι) ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & *P.* *l. 3.* Πολύτιμοι) Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *l. 4.* ΠΟΣ.) Vid. not. *ead.* Καὶ πῶ) Haec deesse in O. & *P.* notat Solan. Non satis distinge tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. *l. 8.* Πτωχὸν) πένητα O. *l. 11.* Προτιμῆται) προτετίμηται O. *l. 15. col. 2.* Τούτῳ ἱερατικῶς) τοῦτο δὲ ἐκείνο C. *l. 16. col. 1.* Ὁ Μιθρὴν) Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxerit Solan. adscripsitque: Exc. G. ὁ Μιθρὴν, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *ibid. l. 20.* Ἐκόμεν) ἐκόμενον ante editum male. *l. 21. col. 2.* Εἰ κιναιδ.) Sic C. pro quo εἶναι λέγοιντο erat in editis. In V. autem εἶναι δένοιντο. Solan. *ibid. l. 23.* Μύσει) Sic etiam C. *Pag.* 234. *l. 10.* Καὶ τὸν) καὶ abest a *Fl.* *ead.* Ἀπόλλω) Nihil mut. edd. & O. *l. 11.* Ἐν τοῖς ζυγ. που καθ.) Quinque haec verba omissa in *Fl.* *l. 13.* Κόλλοπας) Sic edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. *ead.* Περισευλημένον) ἀποσσεσ. O. *l. 15. col. 1.* Ἀντὶ) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz.* *l. 19. col. 2.* Κόλλοπας) κόλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit Solan. *Pag.* 235. *l. 3.* Τολμήσειεν) τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae suffragatur *P.* *l. 4.* Δ' οὖν) γοῦν O. *l. 7.* Ἀν' ὥστε) ἀν inferui ex O.

Deerat in edd. *l. 8.* Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. *O. l. 13.* Τοὺς) Sine articulo *O. ead.* καὶ τὴν ἰππάδα) Non habet *Fl.* nec *O. l. 16. col. 2.* Διηρητο) Male διηρήτω ed. Cler. *Pag. 236. l. 1.* Ἐλεγχοῦ-
τα) ἐλεγχοῦντα *Fl. l. 2.* Μικρότητα) σμικρότητα *O. l. 11.* Ἀ-
τε δὴ παῖδες ὄντες Δίδε) Δίδε παῖδε omiffis ceteris *O. l. 12.*
Προκαθεδεῖται) προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A. 1.* Vulgaræ fa-
vet *P. l. 20. col. 1.* Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus.*
Pag. 237. l. 1. Καθιζόντων) καθιζέτασαν *Fl. l. 2.* Εἰσαυθίς)
ἑσαυθίς *O. P. ead. Δε)* Abest a *Fl.* adest in aliis & *P. l. 3.* Χρῆ)
Deest in *O. l. 6.* Διανομᾶς) Bis *O. ead.* Ποῦ τὸ νέκταρ) Ex
haec bis habet *O.* Item bis ποῦ αἱ ἐκατίμβαι; nisi quod male
πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. *l. 9.* Κατασιώπῃσον) κα-
τασιγήσον *O. P. l. 11.* Συνιᾶσιν) φωνὴν ξυν. *O. l. 12.* Πολύ-
γλωσσος) πολὺγλωττος *O. Pag. 238. l. 1.* EPM. Εὐγε) εὐγε
EPM. *Fl. l. 8.* Ὀπόταν) ὅτε *O. P.* Nil mut. *Fl. ead.* Ἠπείλεις)
ἀπειλοῖς *O. P.* Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλεις edd. cett. *l. 15.* Πεπε-
δημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat
Solan. At non invenio. *l. 16.* Ἀπαντων) τῶν ὅλων *Fl. ead.*
Λέγων) Deesse in *Fl.* & *O.* notat *Solan.* Sed credo articulum
tantum deesse in *O.* *Pag. 239. l. 4.* Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulga-
tam non mutat *P. ead.* Ἀκουσέσθαι) προύσεσθαι *O. l. 6.* Ὡ
Ἐρμῇ — πρὸς) Octo haec verba omiffa in *O.* ab alia manu in
marg. reposita vix leguntur. *l. 9.* Μεν) Sic *O.* & *Fl.* recte.
Μου edd. vulgo. *ead. l. 2.* Τε θεοῖ) τε male abest a *Fl.* & *O. l. 10.*
Πεπαρόνται) Ex emendatione *Solani.* Πεπαρόνται edd.
priorēs, cum *O.* & *C. l. 13.* Ἐθέλοις) ἐθέλεις *O.* & marg. *A. 1.*
Ἐθέλεις *Fl. l. 14.* Ῥήτορες ποιούσιν) ῥητορεύουσι *O. l. 15.* Σύν-
τομον) ἐπίτομον *O.* & marg. *A. 1.* *Pag. 240. l. 1.* Εὐκαιρον)
εὐπορον *O. P.* & marg. *A. 1.* *ead.* Ἀρξομαι) EPM. ἀρξαι δ' οὐν
ποτε. ΖΕΤΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque person. omittit *P.* &
Fr. Cet. EPM. ἀρξομαι, non repetito ΖΕΤΣ, pessime. Ἀρξομαι
pro ἀρξ-μαι *L.* Ἀρξαι etiam marg. *A. 1. l. 3.* Ὑμᾶς) Réstitu-
im ex *O. Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. *l. 7.* Ἀφείς) ἀφείς marg.
A. 1. l. 8. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl. ead.* Πάνυ) παντ' *O. ead.* Ἐχειν δο-
κούμεν) ἔχειν μοι δοκ. *O.* Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *I. H. Fl. S.*
l. 9. Δὲ) γὰρ marg. *A. 1.* *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με *O.*
l. 13. Ἀπολουμένη) ἀπολούμενη *Fl. ead.* Περὶ) Sic *I. Fl. H. S.*
&c. Παρὰ *P. l. 21. col. 2.* Κάφος) κάπος Ex. *G.* & *C.* & *V.*
l. 22. col. 1. Καφρεὺς) Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *Solan.*
Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo *L.*
VIII, pag. m. 566 f. *Reitz. ibid. col. 2.* Ὀμυρος Αἰαντ') *ll. H.*
312. Sed ibi hodie legitur καχαρήστα. *Solan. l. 24. col. 1.* Τε

βαχῶδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγῶδης restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιόντα) πνευστιανωτάτα V. *Pag. 241. l. 3.* Ἄλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl. l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A. 1 W. l. 10.* Ὁσφραίνεσθαι) ὀσφρῆσθαι G. P. Ὁσφρῆσθαι O. Ὁσφρᾶσθαι Graev. *l. 11.* Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχομένους) Recte sic *Fl. Fr. P. H. S. &c.* Ὑποσχομένων *l.* Ὑποσχομένου V. *2.* Ὑπισχομένου O. *l. 17. col. 2.* Τόπον) τοτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπὶ) ἐπὶ male *l.* Recte, quod editum est, cett. & O. *ead.* Γίγνομαι) γίνομαι O. *l. 3.* Ἐν) Abest ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. 1 W.* Θάκων edd. priores. *ead.* καθημένους) καθημένων *Fl. male.* καθημένων marg. *A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in *Fl. l. 24. col. 1.* Ἐπικούρειος) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξεκέκοπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκέκοπτο edd. [At in *S. & B. 4.* legitur ἐξεκέρτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελαῶν) ἐπιμειδιῶν O. *l. 3.* Ἀρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsit Solan. Οὐδὲν ἄλλὰ O. *ead.* Μηδὲ) Sic P. Μη—δὲ cett. & O. *l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *l. 11.* Τε) Non compareret in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure norabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοὺς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. *l. 7.* Εἰ λογιέσθε) ἐκλογιεύεσθαι O. Omisso, (ut ex signo a Solano apposito suspicor) συνεκάλεσα. *λογίζ. P. l. 9.* Πεισθεῖν) Ita *P. V. 2. B. 2. & S.* recte. Πισθεῖν *l. Fl. Fr. H. male. l. 10.* Ὅλος) ὅλος male *l.* *ead.* Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόητος. *l. 11.* Ἀτιμα) ἀτίμητα P. & marg. *A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στέρημενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγελημένων) λεγομένων P. *l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte *B. 1. Fl. l. S.* Ἡμεῖς male *H. P. l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχειμι. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφερντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέρντι male *l. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρων τὶ P. Συμφέρων τι *B. 1. Fr. ead.* Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος *B. 2.* Vulgatam servat *B. 1.* cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθώς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζομένοις ed. Cler male. Et mox ἀνίστασθαι, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνίστάσθαι verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοὺς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύησθαι) ἀναφύεσθαι Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δογματῶν) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὅπότε) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. & c. Προτιμομ. l. l. 14. Μὲν) Inferui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, quae deleuit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic dedi ex O. Οὐδέν edd. priores. l. 3. Ἀκούωσι) ἀκούσῃσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλην male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσῃσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύομεν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Infertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition. O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐτῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Τοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὁδ' ὅ βαδίζόντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροιδόπῳ O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & ποχ παρεγγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκείρωνα) Σκίρωνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μητ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. & c. l. 13. col. 1. Ὁν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης & c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerfes fuerit. Lityerfas Midiae fil. Hesychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addebat unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσθιε) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, an sic in C. additum reperiatur, in quo eiusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετρωριζόμενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταίνόμενοι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἡνάγκαζε* ἡνάγκαζε V. *ibid. l. 31. Σοφ. πλέον*) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. *Add. Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει* θύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσώσει O. *ead. Περί*) Sic *Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ l. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι* τύχη O. *ead. Παρασυρόμενα*) π—ενον G. O. l. 4. *Εὐρίσκωσιν* εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. *ὦν* Fl. male. Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. A. 1. *Σπονδᾶς* edd. l. 8. *Ἀποσφαττομένους*) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. *Ἀποσφαττομένους* edd. priores. l. 9. *Ἑμέτερον*) Hoc dedi ex I. G. L. *Ἑμέτερον* edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. *Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα O. l. 12. *Τιμωμένων*) Sic dedi ex O. & S. *Τιμουμ.* male I. Fl. H. P. *Ald. ead. Ἐτ'*) ἔτι δὲ O. l. 13. *Καρπουμένων*) μόνον ἐπομένων G. Ox. & Coll. *Μόνων ἐστιωμένων* marg. A. 1. l. 14. *Ἐάσωμεν* ἐάσωμεν Fl. l. 15. *Ἔστι μὲν γὰρ ὥς* ἔστι γὰρ καθὼς O. *Ὡς μὲν γὰρ ὁ* Z. Fl. l. 17. col. 1. *Κνισσᾶ*) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γένηται* γενήσεται O. l. 5. *Ἐγὼ* ἐγὼ δὲ O. l. 9. *Μέλει* μέλει male O. l. 11. *Ἡ ἄλλη τινί*) Restitui ex G. nam edd. *τινί*, ἡ ἄλλη. Ox. vero melius etiam ἡ τινί ἄλλη. l. 16. *Ὡς*) Insertum ex O. Non aderat in edd. *Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἰ γὰρ* ἐπειτοί γε O. l. 4. *Ἐξ Ὀλυμπίας*) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. *Ἐξ μνᾶς* μνᾶν Fl. omisso ἔξ. *ead. Ἐλκοντα*) ἔλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. *Γεραιστῶ*) Γεραιστῶ I. Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὡρεοῦ*) Ὡρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὡρ σου tantum discrete. l. 9. *Ἀποσκευάζεσθαι*) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. *Κρατεῖν οὕτω*) οὕτω κρ. O. l. 15. col. 2. *Ἡς*) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. *Ἐξ*) Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ὀβολοῦς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὅ*) οἱ male ed. Cler. *ibid. l. 21. Ἐπιφέρει*) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. *Εἰς*) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος*) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis iotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύνταμον*) ἐπίτομον O. l. 4. *Προαναίρειν*) Hoc praetuli ex I. & P. *Προαναίρήσειν* edd. *Προαναίρήσιν* Fl. l. 5. *Ἀποθάνη*) ἀποθάνοι O. l. 7. *Ἐπινεῖτε ἄλλο*) Invertit O. l. 9. *Ἐτι*) Ο—mittit O. l. 11. *Εἰς*) Non adesse notat Solan. non addens ubi.

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τὸς δύνους) τὰς δύνους edita. Correxerit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) συμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδὴ) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν Conft. Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momī huc ingens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπεὶ δέ) *Quum* habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{πρῶ} *V.* *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) *C.* XI habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐτιδιστὲς) Pro his omnibus *quum* tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύσῃ) κελεύῃ *O.* *l.* 8. Ἔσκει χρῆστος ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἐστὶ μὲν χρῆστος καὶ εὐσεβὴς *O.* εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἡκρίσκει τοὺς Στωϊκοὺς) ἡκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιβανὸς) Bene sic *L.* & *B.* 1. ac *B.* 2. Πιβανὸς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιρρήμη.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούλῃται) βουλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιῖσθαι πολλὴν) πολλὴν ποιῖσθαι *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. *col.* 1. Βαρβαρίζων) Sic *C.* quod securus sum. Βερβορίζων *V.* male. Βερβερίζων edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omittae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Στρεβλὰ) στρεβλὰ male editum ante, item ταλειται pro καλειται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφη — ζητήματα *Hesych. Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inferuntur: vel quod oblique incedat. *Leg.* in *Pluto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τοῦτω) τοῦτο male *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνω) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Ὡστ' εἰ μὴ ἔχοις) ὥς εἰ μὴ ἔχεις *O.* Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσδε) Sic dedi ex *O.* *l.* 1. & *V.* 2. Ἀναδέξεσδε edd. cett. Ἀναδέξασδε *Fl.* *l.* 5. Σαφὴ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & *P.* Nam inverse, μόνον σαφὴ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— *O.* *l.* 6. Ἡ ἡρ.

μηνέως) καὶ ἔρμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καί. *L. 7.* Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I. V. 2.* & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* "Ἐφέται) ξυνέφεται marg. *A. 1 IV.* Item *O.* & *P. l. 10.* Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & μοχ καὶ κίνημα. *l. 12.* Φρυκώδη) Recte sic *P. V. 2.* *S.* & *O.* Φρυκώδη male *Ald. l. 8c. l. 15. col. 2.* "Ἡψι) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit ἑψι. *ibid. l. 18.* "Ἡλθε) ἡλυθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. *Solan. ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad *Iov.* Conf. ubi ραταιρίνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz. l. 23. col. 1.* Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum anteq. Emendavit Solan. *ibid. l. 24.* Ἀρριου) ἀρνειοῦ edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρριοῦ, ego ἀρνίου. *Reitz. Pag. 260. l. 5.* Ἐτεραλλεῖ) ετον ἀκλεικλόξω κλογμῶ *O. l. 6.* Ἀκρα κερυμβά) ἀκροκορύμβα *O. l. 7.* Αἰγυπιδίς) Αἰγύπτιος male *O. l. 8.* Κλάγξουσι) κλάγξωσι *O. l. 9.* Κορύψει) Adscriptum κερρατίσει *O. l. 15.* Ἐρμηνεύοις) ἑ—οι marg. *A. 1. Pag. 261. l. 5.* Εἰ) Male omissum in *O. l. 8.* Ἐάσωμεν) ἑάσωμεν *Fl. ead.* Ὑπέρ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *l. 9.* Ἐτεροῖον) ὕτερον *P.* Nil mut. *Fl. l. 12.* Ἰὼ) ἰὼ *O. l. 13. col. 1.* Ἐκλιπεῖν) ἐκκλίνειν *C.* prave. *ibid. l. 15.* Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν: quod sic in edd. mutatum erat, ut hic compareret. *l. 22. col. 2.* Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι *V. Pag. 262. l. 1.* Ξυναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl. ead.* Ἐνι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cett. male. *l. 6.* Ἰσως) Inferui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τι πράξαι τοιοῦτο) πράξας τοῦτο *Fl.* omisso τι. *l. 17. col. 1.* Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* viderur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz. ibid. l. 23.* Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδὸ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδὸ, idque in Cod. *V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz. ead. col. 2.* Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδάσκαλῳ. Obsecundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz. Pag. 263. l. 6.* Τμήτερα) ἡμέτερα *Fl. ead.* Μακρά) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *l. 12. Γούν)* γ' ἂν οὖν *P.* Nihil mut. *Fl. l. 16. col. 2.* Ὁ ἀγοραῖος ἄτιμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *l. 18. col. 1.* Ἐξ οἴκου) Omissum in editis ἐξ supplevit Solan. *Pag. 264. l. 1.* Ὁ) De-

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. A. 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male P. Ἀπαγγέλλεις marg. A. 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανισταμένον) πεσσομένον marg. A. 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. lensii. Ὑποπιττούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam P. l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. A. 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγώτας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζον G. L. P. & marg. A. 1 IV. l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ P. & marg. A. 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. A. 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda sensum prout optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι) οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diverſa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγώτας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκραγώτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγώτας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφωνότερον) Forſan εὐτονότερον. *Solan. ead.* Ἐπίχει) Restituit. ex P. & marg. A. 1. Ἐπήχει edd. l. 13. Πρώτερον) Sic l. *Fl.* &c. Πρώτερος P. Πρώτεροι marg. A. 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κᾶν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κᾶν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κᾶν ferverim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἡ) Omittit *Fl.* Habent cert. & P. l. 15. Μετίνοι) Lege μεταίσι. Sed sic erat in Cod. Mf. *Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. A. 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. A. 1. l. 7. Ὁ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. l. 11. Τρέφειν) τρέψαι L. l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. A. 1 IV. *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. A. 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δὲ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl.* *Fr.* B. 2. P. S. Μέλει l. &

V. 2. Μάλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O. l. 4. Τοῦτο) τὸ O. l. 5. Κατηχοῦσι) κατέχουσι male Fl. l. 6. Ὑπέρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπᾶσαντο marg. A. 1 IV. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχοῦντο O. *ead.* Ἄρρενες) οἱ ἄρρενες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεποννηκῶτα) προπεποννηκῶτα O. l. 9. Ἐριοῖνιος) Recte O. & edd. Εὐριοῖνιος l. l. 10. Μεμψιμοιρούσα) μεμψιμοῖρος οὔσα O. l. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβασάμενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ) κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγωδοί) Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγωδοποιοὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent certt. & O. l. 13. Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita. Correxerit Solan. l. 21. col. 1. Τραγωδῶν) In ed. & C. τραγωδῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μὴδὲν) Hoc traiecitum in O. post λέγει. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. certt. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. τότε etiam l. l. 4. Ἀπειρον) ἀπειρον edd. Ἀκουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5. Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* Ὑγραῖς) θερμαῖς G. P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλύων) Omisit Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θρᾶκες) Deest in O. l. 3. Μῆνῃ) Sic edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult Solan. l. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι sine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. I. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κρόμμον) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* ἰβίς) Hoc & certt. ad πῖθῃκος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O. Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγομεν) διαφύγομεν l. Prius certt. recte. l. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C. l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excerpta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. *ead.* Ἡ τί) τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτοῦ V. *ibid.* l. 19. Τοῦτ' ἀληθῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxerit Solan. l. 23. col. 1. Πρὸς) eis ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιτούσι) ἰούσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgatum servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita. Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O. l. 4. Ἀνῆρ) Non comparet in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7. Ἐπισφάττεις) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O.

ead. Μεστοί εἰς) εἰς μέστοι Ο. l. 19. col. 2. Σκυθία) Σνη-
 θεία ed. Cler. Sed quia Solan. adscriptis, in V. esse Σκυθία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice coniicere licebat. *Reitz.* Pag. 278. l. 3.
 Ἐπὶ λθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπὶ χεῖ
 edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Tis O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἄν ἄμεινον)
 ἄμ. ἄν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. l. Περὶ habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διαγρύνονται) διαγρύντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὺς πάλαι) πάλαι τεθνεὺς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. *ead.* O) In Fl. est ἦ.
Pug. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. *ead.* O Τι-
 μοκλῆς) ἢ Τιμόκλεις P. Ξυνετῶς, ὃ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. *ead.* Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἀεὶ)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἀλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδὲν τε εἶχεν) οὐδ' εἶχε τί O. *ead.* O μὴ χρήσιμον &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. δ μὴ χρητῶδες ἦν αὐτοῖς,
 omisiss reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν) ἢ
 esse in O. ante οὐδὲν notar Solan. Forfan οὐδὲ ἦν voluit. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστούς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. *ead.*
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρυα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἄν) Insert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδούς) μολιβδου O. l. 5. Νεὸς) νηὶς O. l. 8. Δεινὸν) Hoc
 praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀοκνον cett. l. 13. col. 1.
 Ω) εἰς δ editum ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Ἀπήρτηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante edere-
 tur. Solan. *ibid.* l. 17. Ἐστὶν ἀρχὴ) Post haec in C. inferitur:
 εἰς δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἀκρον. Solan. *ibid.* l. 21. Εὐ-
 οιωνίσμου) Sic impressa. At εὐοιονίστου Ex. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιονισμοῦ. *Reitz.* l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μὲν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερπεύουσα) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερπεύουσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. *ead.* Ὑπ' αὐτοῖς) Hoc
 recepi ex O. Ὑπ' αὐτοῦ P. Ὑπὲρ αὐτοῦ edd. priores. l. 11.

Αἱ) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φάκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγοκοπον ἦν ὡς Πλάτων περι ἀλγεί. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περι ἀ λέγει καὶ περι τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχης G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparantur ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλουσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὠραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνθαράξου G. Ἀνακυνθαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mss. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἔποίησεν O. l. 8. Ἀπειδείκτε) ἀποδ. O. l. 10. Ἐπαύετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν) ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omissa in O. l. 13. Τετυχηκὲς) τετυχηκὲς O. l. 14. Ρουν) Recte sic Schol. *Fl.* Ald. P. &c. *Nouv.* l. V. 2. Ox. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπεῖ) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἴναι) Om. O. & pro δὴ habet ἦδν. *ead.* Δὴ) ἦδν O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* Ald. Fr. H. B. 1. P. S. Ἰδε l. P. & marg. A. 1 W. l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. l. 16. Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἶρημ.) ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένω O. Γελοῖον pro γαλάσιμον etiam marg. A. 1. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἶσι) Recte edd. & P. Ein male *Fl.* l. 10. Τε) γο O. l. 12. Ἐμὲ) μὲ O. *ead.* Τυμβωρύχε) Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνιξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρει C. Pag. 286. l. 1. Ἔως) ὡς O. P. & marg. A. 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τοῦτω) τοῦτωι O. l. 3. Ἀποθραύσω) Sic edd. omnes. Ἀ—τρ. V. 2. Ἀποσφάξω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἀπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτων) τοῦτων male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omisum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM:

Pag. 288. l. 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ὀδρεῖω. l. 2. ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Par. inscriptit: Interlocutores Micyllus & Gallus. Bas. 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρυόνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρώ) ὀνειράτι marg. A. 1 W. l. 6. Γεγω-

A a 2

νίς) γυγώνν marg. *A. 1.* Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ *Fl. l. 5. Μο-
ταπνδών*) Ex *L. & P. Ἀναπνδών* edd. l. 7. Ἐχούεις) ἔχουσ mi-
nus recte *Fl. Vulgaratae* assentitur *Th. Mag. ead. Ὀρθευόμενος)*
ἑτορθευόμενος *P. Vulgaratum* servat *Th. Magist. Fl. &c. l. 8.*
Ἀνατεῖλαι) ἀνίσχειν *G. l. 9. Κρηπίδα)* κρηπίδα *Fl. ead. Προ-
οδού* ἔσθ τοῦτο ἐς τὰ ἀλφита) ἰν' ἑσθίης τὰ ἀλφ. *Fl.* omisso
etiam προοδού. l. 16. col. 1. Παιδαγωγού) παιδογωγού lege-
batur, quod mutare non sum veritus. Ex vulgato ὁ Φριξω
etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον· masculinum enim
ὁ hic sensum nullum fundebat. *Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικώς)*
Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπονηκώς. *C. πεπορευκώς.*
Solan. ibid. l. 19. Προτέλειον) πρωτέλειον editum erat. Corre-
xit *Solan. ibid. l. 27. Ἔσθ)* ἔσθ male edita & hic & supra ha-
buisset, vix operae est monuisse. *Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν)*
ὕμῶν *Fl. Vulgaratum* est in *P. l. 14. Καὶ ὁ τοῦ)* Ex *P.* illud καὶ ad-
ditum, quod edd. non habebant. *Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός)*
Ita restituit *Solan.* cum legeretur editum φυγός. *Pag. 292.*
l. 8. Εἰ τιιν) εἰ τι *P. l. 9. Αὐτὰ)* αὐτὰ marg. *A. 1. l. 10. Λό-
γον)* Deest in *Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκομάζοι)* ξυγκόμαζοι edita,
media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*: cum vero
ξυγκόμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat,
reliquerit, ac vulgatum κοινονοί tamen in κοινωνοίη commu-
tarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, cu-
ravi. *Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε)* εἰ ποτε *Fl. l. 5. Ἀεί)* Ab-
est in *Fl. l. 6. Φαίνοι)* ἀνίσχοι *G. & marg. A. 1.* Nil mut. edd.
l. 13. Μεμνηάνντο) Sic edd. omnes. Ἐμμεμνη. vel ἐπεποίντο
L. vid. nont. In marg. *A. 1. ἐπεποίντο* etiam adscript. *l. 14.*
Ἄρην) Sic edd. & *P. Ἄρην Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράτους)* ἀντὶ τοῦ
κόρυθος marg. *A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ)* Abest a *Fl. l. 8.*
Οἰσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ *Π.*
MN— Σαμ. P. Vulgaratae edd. servant in prioribus; sed omit-
tunt *Mv. Σαμ.* praeter ed. *P.* quae habet. *l. 12. Ἐκτρέπεζον*
ἀποφαίνων) ἐκτρέπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων edd. excepta *Fl.*
quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. *l. 14. Κάκεινο)*
ἐκείνῳ *Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὐ μακρὸν ἐκείνου τερατ.)* ταῦ-
τα μακρὸν ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl. Vulgaratae* tenet *P.* cum
P. & cett. l. 19. col. 2. Μικυλλος) Post ὁ Μικυλλος in edd. ad-
debatur οὖν ἀναμείνας. In *V. οὐκ ἀναμείνας*, quod cum aliun-
de huc irrepsit, delendum erat. *Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦλον)*
Forſan ἦκα, adscript. *Solan. l. 3. Ἄλλω)* Sic recte marg. *A. 1.*
& *P. Ἄλλο* edd. cett. omn. *l. 5. Ἐδιδόκεις)* ἐβεβρόκεις marg.
A. 1 IV. l. 14. Πότερον) πότερα marg. *A. 1. l. 15. col. 1. Ἡ*

Πυθαγόρῃ ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxīt Solan. Pag. 297. l. 7. Καὶ τίνα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omīssa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις l. 2. Εὐνυπίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρίου Gronov. l. 6. Σοί) Non habet Fl. ead. Τριπόδης) Sic Fl. l. Ald. H. P. Περιπόδης S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Restituit ex Fl. & L. qui κεκοιμῆσθαι iolemni ioracismo. Κεκοιμῆσθαι edd. ceti. & P. l. 17. col. 2. Εὐξασθαι) In V. erat ἠύξατο. Impref- sit addiderant ὅτι quare ego εὐξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὐν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεί) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male l. 8. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Προ- ἄγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abest a Fl. l. 15. Τὸ) Abest a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 IV. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον l. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμ- πτετο) ἐγχερέπτετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δὲ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε l. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, le- gendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abest a Fl. ead. Εἰσῆς χεῖρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπεριδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κε-λεύω Fl. male. l. 2. Ἐστιαθῆναι) ἐστιασθῆναι marg. A. 1. l. 7. Νῆ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omni. l. 13. Δεῖπνον) Deest in Fl. l. 16. Τὸς ἤν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρσι) σύνειρς Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἥδη G. P. l. 14. Ὁ) Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed addi- tus in marg. Aderatque in l. & P. Et praestat adesse. l. 17. Ἀέναον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec l. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deest artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἀν ἐξημμένους; vid. nott. l. 9. Ἀρτι) Deest in Fl. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte S. Ἐκκομιζομέ- νου cett. quod Gefn. servat. Ἐσκομιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρεσκεύασας) παρασκευ. male Fl. sola. l. 16. col. 1. Πότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Eī*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum ei in certt. *l. 8. Ἐξήεις*) *ἥεις Fl. Οὕτω ἐξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*) Deest in *L. In Fl.* haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε*) *καὶ* abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) *ἀναδ. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν*) *διαγωνίζεσθαι L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσσι*) Ex *Hom. Χαρίτεσιν* edd. priores. *l. 14. Ἐσφόνκοντο*) *Restit. ex I. Fl. Ald. Fr. V. 2. & Hom. Ἐσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμέναι*) *συναναπεπτασμέναι Fl. male. Pag. 309. l. 1. Ὅδε*) Nil mut. *Fl. l. 2. Ὡς ποτε*) *ὅς ποτε* edd. hac priores. *Ὅπότε P. & marg. A. 1. l. 5. Ἡδὴ πευ*) *δήπου* marg. *A. 1. melius. l. 7. Ἐτι λέγοιμι*) *ἐπιλέγοιμι Fl. l. 13. Ἡψου*) *Ἡψα G. L. Nil mut. edd. l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχη Graev. & sic marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάγικα*) *Sic dedimus ex V. & G. Nam impressa prave λακονική. Αἱ Λυκαγικὴν C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν*) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμονα I. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμεῶν*) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμῶν S. & Amst. l. 11. Μέν*) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχων*) *καὶ νυν ἑκεῖνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. Καὶ νυν ἑκεῖνος* etiam marg. *A. 1. ead. Πινναρὰ*) Sic *V. 2. S. A. re-θε. Πινναρὰ Fl. I. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Ὑακινθῶν*) *ὕακινθου C. Pag. 311. l. 3. Προσίοντα*) Nil mut. edd. *Προϊόντα Gronov. l. 9. Ἀνελεῖν*) *ἀνηρτήσειν G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. ead. Αὐτὰς*) Sic *P. aliaeque quaedam. Αὐτὰς I. l. 11. Ἀμόρφους*) Ex *Cod. P. Ἀμορφοτέρους* edd. priores. *l. 14. Κτέρας*) Sic *Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδὼς*) *προειπόν Pell. l. 11. Προάγεις*) *προάγη* marg. *A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι*) *Constans lectio. Pag. 313. l. 4. Οὕτω ὅσιον*) Sic *H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex Fl. l. 7. Ἠλλάγην*) *ἠλλάγμην* marg. *A. 1. l. 12. Σὺ μύμηξ &c.*) Sic *Coll. & Fl. cum certt. edd. habere notat Solan. l. 14. Ὀλίγον*) *ὀλίγων B. 1. l. 15. Ἦκειν*) *ἦκων Fl. Pag. 314. l. 1. Ἀπάγχομαι*) *ἀπάγχομαι Fl. l. 5. Ἐν*) Sic edd. *οἴο. Ἐπ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. Δοικος*) *δοίκητος P. ead. Ἐξεργάσσηται*) *ἐξεργάσεται Fl. male. l. 12. Ἐν*) Nihil iam variet invenio. *l. 17. col. 1. Οἶκον*) Ante editum erat corrupte *οἷς καὶ ζητῶν*, quod etiam legebatur in *V. Οἶκον* emendant *C. quod recepimus. Solanus. ibid. l. 18. Ὅτε*) *ἔτι* edita. Correxist *Solan. ibid. l. 21. Ὡτὰν*) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τᾶν* vero edd. *Luciani & Aristoph.* Sed *Τὰν* rursus in *Lucian. Icarom.* non longe a *pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν*) *Lege E. ὧ τὰν. Solan. Pag. 315.*

l. 1. Δὲ) Abest a *Fl.* *l. 2. Μὴ δὲν*) Restitut. ex marg. *A. l. 1. L.*
P. Μὴ δὲ edd. priores. *Μὴ δὲ I. l. 4. Εἶδον* οἶδον male *I. Fr. Fl.*
 Recte prius *P. B. H. S.* *Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ*) τάληθες *P.*
l. 8. Ἀμελέτητος) Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *I.* not. Solan. *l. 13.*
Ἥγον) Restitut. ex *Mf. Graev. & P. & marg. A. l. 1. ἥδον* edd.
 anteriores. *Ἰδὼν Palm.* nescio unde. [*Ἰδὼν B. 4.*] *l. 15. Ἐπι-*
δείξαι) Et sic *Fl.* cum cett. *l. 16. col. 1. Πολέμιος ὄν*) Huc re-
 tulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταί-
 ρον esset relatum. *Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα *Fl. l. 6.*
Τῆρ) Sic edd. excepta *Fl.* quae τερὶ, cum marg. *A. l. 1. l. 7.*
Ἐχρη) χρῆ *Fl. l. 9. Οὐδὲ*) καὶ *Fl. Pag. 318. l. 1. καὶ σὺ ἐν*)
 καὶ solum *Fl. Kῶν ἐν Schol.* Vulgatum tuetur *P. l. 5. Ἀπο-*
δυσάμενος) Sic recte *P. S. Ἀποδυσάμενος* cett. male. *l. 8. Ἐν*)
 σὺν *Fl. l. 17. col. 1. Καταγέλας μου*) Ita correxit Solanus;
 cum vulgo legeretur, κατεγέλασθαι σου, & μοχ κατεγέλα-
 σα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur.
 Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C.*
 G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte
 lecta testatur Noster. *Reitz. Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν*
ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat *P. l. 4. Ὡπιεν*) Restitut.
 ex *Fl.* nam ὥπιεν cett. *l. 5. Ὁρᾶς*) Ex *P. & L.* sic dedi. *Οἶ-*
δας edd. omnes. *l. 6. Συνεγεγκούσαν*) συνεγκούσαν *H.* Cete-
 rae quod edidi. *l. 20. col. 1. Κενταύρω*) Cum in *V.* esset κεν
 ταύρω, edita inde fecerant μὲν ταύρω, quod facile correxī. Sed
 legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse:
 Periiit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz.*
Pag. 320. l. 1. Οὖν) γοῦν *P. l. 6. Διοσκώρῳ*) Sic edd. omn. *Διοσ-*
κώρῳ Colh. l. 10. Δ') Non habet *Fl. ead. Καταριθμήσασθαι*)
 καταριθμείσθαι *G.* Nil mut. edd. *l. 15. Σοῦ*) Deest in *Fl.*
l. 16. col. 2. Ὑποσταίν) Ita pro-vulgato ὑποσταίνω dedit Solan.
ibid. l. 17. Πρὸς) εἰς legebatur ante, quod mutavit idem, non
 addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed
 cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque
 corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit;
 quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione
 iam disceptare vacet. *Reitz. Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν*) Abest a *Fl.*
l. 5. Ὁ, τι) εἴ τι *P. Ὅτι Fl. Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν*)
προσελαύνουσιν marg. *A. l. ead. Τὸν*) τὸ male *I. l. 14. Σὺ δὲ*)
οὐδὲ male *Fl. l. 15. col. 1. Σὺ δὲ*) Rectius Codices σὺ δέ. Editā
 ex *V. οὐδέ.* Solan. *ibid. l. 16. Τὴν*) ταῖς edita. Correxī Solan.
l. 17. col. 2. Ἄλλην τὴν &c.) Confusa haec & perturbata sunt;
 minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλων. *Solan. Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a Fl. l. 6. 'Ὡς ἔχοις) Neque hoc habet Fl. l. 9. Κατεχάλαζης) κατεχάλαζουσας male Fl. l. 11. Οὔτε δὲ συκοφαντῆν) οὐδὲ συκ. Fl. l. 12. Διορύξας) Sic P. 'Ορύξας cett. l. 15. Τοσάυτας) Sic P. cum P. & L. Tās edd. cett. & G. ead. Μεριζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 2. Εἰς μέρα) πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *Solanus. Pag. 324. l. 3. Κρομμύων) κρομμύων Fl. l. 7. Παραθήγοντες) καταθήγοντες Fl. & marg. A. 1. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. A. 1 IV. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. 'Ασιτίχ) τὴν ἄσιν male P. l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. A. 1. l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν. *Solan. l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit Solan. Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Magist. l. 3. Καταλυθεῖς) καταδύθει P. Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. A. 1. Γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. 'Αναγκάζων) διδάσκων G. & marg. A. 1. l. 7. Τινὲς) πότε P. l. 10. Μὴ δὲ) μὴ δὲ P. l. 15. Πάνυ) πάντη P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit Solan. nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπεύοντας G. ead. 'Επομένους) ἐπομένους I. male. l. 13. 'Εκείνοις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς P. Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. l. 15. Οἶους ἦ) οἶους ὁ Fl. Οὐς ἦ I. Vulgatum exhibent P. H. B. S. & c. Pag. 328. l. 1. Χρυσού) ἐκ χρυσού G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πίτται) πῆτται male P. ead. Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον P. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπὸ πηλον male. l. 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. l. 14. Οὔτως) οὗτος marg. A. 1. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae Κολοσσιῶ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. A. 1. δείματα. l. 13. 'Απάντων) πάντων Fl. l. 17. col. 1. Πέρσων) Et hoc emendavit Solanus, cum legeretur Πέρσαις. *ibid. l. 19. Πολὺ) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. Reitz. Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλέγομενοι marg. A. 1. l. 8. 'Ὁ μὲν) ἐγὼ Fl. l. 9. 'Απέθανεν) ἀπέθανον Fl. l. 10. 'Αλλον) ἄλλος Fl. & L. Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ) Nil mut. edd. Αἰμάζαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὅλ. τι G. l. 10. Προσκραν****

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. ex-
 cepta Fl. quae παρείχε. Παρέχοι G. l. 15. ὧς) Omisit Fl.
 l. 16. Ἐμβαδων) Sic Fl. l. P. &c. Κοθόρνον P. Pag. 332. l. 2.
 Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. 1. l. 4. Ὅπότε) ὅτε P. l. 6. Τού-
 τον) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεμετρημέ-
 νος) ζυμμεμ — G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐν-
 νοεῖτε marg. A. 1. l. 14. Ογε) ὁ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν
 Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ
 B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. καὶ
 μῶν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334.
 l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. 1. l. 8. Ἀποπίνων) Sic
 edd. omn. Ἀποπινούν Graev. Ὑποπείνων vel ὑπὸ πείνης Pell.
 Ὑποτεινών volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς
 οὐρᾶς μέρος) διατέρου — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Re-
 cte cett. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cett. Ἐπὶ S.
 l. 10. Κλειθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed
 & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπεπτάσται) ἀνατέτρα-
 πται marg. A. 1. & Fl. male. l. 15. Γε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1.
 H. P. S. Τε l. cum V. 2. l. 16. Ὅπόθεν) ὅθεν marg. A. 1 W.
 Pag. 336. l. 2. Ἀ) ὁ Fl. l. 6. Ὅλως) ἄλλος non male Fl. ead. Εἰ-
 δε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. A. 1. Οἶμαι abest in edd. l. 7.
 Ὅλως) ὃς Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα Fl. Et
 i minuscula. Cett. l. unciali, ac si nomen viri esset, & sine ac-
 centu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. il-
 lud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὁψώνηκεν ἔχθ.) ὁψώ-
 νηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης)
 ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἔχων) ἔχω l. H. Fl. B. &c. omisso
 ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περιεῖμι)
 περιελύσομαι marg. A. 1. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non le-
 gitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. 1.
 Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἰωμεν P. l. 9.
 Τούτον) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd.
 omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλι-
 πόντα l. sola. l. 12. Κυνόμυιαν) Sic P. & P. Μυῖαν cett. edd.
 l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζώδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C.
 & V. priore loco. Altero vero ζοῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὀ-
 νειροπολεῖς) ὀνειρόττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1 W. l. 5.
 Γούν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9.
 Μοιχευομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὡ Μικυλλε) Et hoc abest a
 Fl. l. 13. Πείσομαι) πείσομαι Fl. In P. defunt haec quatuor, &
 φοιούτῳν τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lesta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostender, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concupinam*, cum uxorem nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneae, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Arasparam Pantheae Xenophontae amatorem laudabat, apud Philostr. §24 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασxon) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαθον*. SOLAN. Idem esse, legalne *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. *τοῦ μύθου*, absque *τὸ*.

ead. l. 6. Πεπηγώς) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concreverunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὅλον τὸν Σίτυλον μετακινήσειεν) Iac. Ellner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἀρῇτι, καὶ βληθήτωις τῇ θάλασσῃ* &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari *rem gravem & insuperabilem*, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλῶν) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶωθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantalī filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhu-
sius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p.
255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur.
Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ
δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ
λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille:
Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum
reddit, uti etiam Belgae. *Mallet ego*, laetum, vel iucundum fru-
ctum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν
enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est.
Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι,
i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male
ibi interpres, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque
Bos. At Obsopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod
dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius.
Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemis-
so a Polystr. Σάμα δεινὸς βίαιον, adeoque lenius, placidius,
quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addi-
disset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς
εἰρηνικὸς pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego,
in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponi-
tur τῷ, οὐ χαρᾶς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa pro-
xima sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον· quare
etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ
κακέειν posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνι-
κώτερον puro, quod pacem & tranquillitatem mentis non pla-
ne tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut
non obstupeas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem ani-
mi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11,
puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Scha-
lom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam deno-
tet. GESN.

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pisid.
Cosmogr. Πάντας ὑφέλων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον εἰ-

πειν Ἑρακλείαν τὴν λίθον, φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.
BOURD.

in Schol. L. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravum fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἢ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosaе, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιπούσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ καὶ Διὶ εὐχάμενη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν. ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abijt ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοτία εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. L. 3. Οἶμι) Attice pro οἶν, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁφείμαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πύσσει, audies. Et v. 60, ἐκπυνθάσεις, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. L. 13. Συμυρναϊκὰ) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. L. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus everfa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μονωδία ἐπὶ Σύμυρην, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. L. 1. Ἐπει) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. Λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam. Vid. L. Bos Ellipf. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & 'Er. Δ. VI. SOLAN. Etsi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σίσστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem veruntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit.* Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnerensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸς) Lege οὗτος, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτὴν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidiae Veneris simulacro effigendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in 'Eρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πράξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat 'Ττ. Eix. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μῦθον) Historiam habes 'Eρωτ. c. 15 & 16. SOLAN,

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθηνῆσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteposit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, eam sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέησει) In omnibus legebatur Δέηση. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. Δέηση) Solan. Δέησει corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure Δέησειν coniicere. Quamvis autem Δέησει bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἶη, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, εὐ γὰρ — οὐδὲν ἴσως Δέηση τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epict. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δειντῶν προσοίη, οὔτε ὀλιγοῖων Δέηση· ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum Δέησει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι Δέησει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδὲν γὰρ Δέησει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δέει, *nil opus erit al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἢν Δέη· & c. 47, καὶ πολέμου Δέησειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἴδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρίων τάχα Δέησει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδὲν δει-

σει, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἔκ δικαστηρίου δέήσειε. Sic δὲ παρσίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἦδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Το δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον Ἄμα γλαυκὸν ὡς Ἀθηνῆς, Ἄμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *tubricum*, i. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰσχυρὰ τῶν ὀμμάτων αἰ βολαὶ ταπεινῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuæ, quamvis ceteroquin pulcherrimæ, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Λεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σμινδὸν καὶ λαλ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δασάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἀνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quæ verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram staturæ. *Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίον ἀν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. staturæ vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit, ætatis modum. Obsolete, ætatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem movit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an praeceuntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικός dixisset: nam etsi ἡλικός quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosii versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.*

ead. l. 17. Δοκεί) Post hanc vocem in Anglicano Cod. πα-
λύ. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam
edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ.
SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & inter-
pungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post τοιαῦτα
male collocare. *Iunt. vero Ald. Hag. Fr. καὶ τὰ τοιαῦτα κιν-*
δυνεύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro
Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita
correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu
scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag.
c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassan-
drae illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan.
in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὅτι τὴν
Κασσώτιδα ἔστιν εἰκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀνα-
δήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν-
ταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τάτε σπουδαιότερα διελέγοντο,
καὶ ὅποσα μυθῶδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti
in illa Lesche (conciliabulum reddidit Amalaeus Romulus)
enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc ver-
bum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Πακάτην) Suspectum nomen, & Latino fon-
te manans, ut videtur. Παγκάστη est apud Aelian. V. H. 12,
34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse,
quae *Campaspe* scribitur ap. Plin. 35, 10, l. 36, 12, opinio est
Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum,
ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην esse. Quod-
cunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui
mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est
concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat
Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum
nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Ῥωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion,
quam tabulam enarrat in Ἡρόδ. c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀρίστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. mar-
gini adleverat, vid. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2.
Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce sub-
iungo. *At eius (Homeri) picturam, non possumus videmus,* scribit ibi
Cicero. Ad quae Davifius: *Vult Noster, Homerum ita res descri-*

bere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὸν ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀριστὸν τῶν γραφῶν vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptiorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus Apotheos. p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine & vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτικά δ' ἔρρεν αἷμα καλαινεφέες ἐξ ὀτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνή φοῖνικι μίσην — Τοιοῖτοι, Μενέλαε, μίανδρην αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicio ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eix. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obitare videtur huic emendationi, quod poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρηδεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἀνθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπασαι) Omnes edd. ante S. hic prave ὁπᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπσαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέττειν de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγρὴν τραχὴλὴν Χάριτες πέττειντο πᾶσαι. L. Bos. Alciphr. III, 1, ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἰτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποῖς ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὀμμασι χάριτων περιχορεύει δέκας ex Aristaen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διίπτετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημένον. SOLAN. Συνειλημένον legendum Lucian. Vol. VI.

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denovo convolta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ. omittendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba γῆ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΔΥΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphyliæ, Ciliciæque clariore, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σάφρον, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. ΠΑΝΤΗΑ ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invdiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *ἡμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus superfit locus. Consule Dion. Cass. 57. Et Nicasii Diss. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpret, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asirae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. ΣΟΛΑΝ. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς ἑαυτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἡκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniat, *εὐ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου*. V. H. IV, 26 &c. malle *εὐ εἰχούσας*, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice *εἰχούσας, ἴσως*, adscripsit. Vide not. ad Ένυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, *εὐ ἡκουσας σαρκῶν*. II, *Ῥώμης καὶ ἀλαῆς εὐ ἡκοντας*. V, *Ἀνδρείας εὐ ἡκουσι*. XIV, 26, *εὐ ἡκει βάθους ὁ κόλπος*. In V. H. IV, 15, *εὐ γὰρ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου*. In genitivis illis subintellige *ἐνεκα*. Emendanda igitur Hesych. apud quem, *εὐηκὼν, πλουτῶν, εὐ πρᾶτταν*. Lege *εὐ ἦκων*. L. Bos. Recte hanc phrasin *ἡκούσας* pro *εἰχούσας* adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetissent. Εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc *ῥῆσιν* inspexerit, ille non optime eam convinctam apprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, *ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἑξίας συνδόν, κ. τ. λ.* Cum semel *ἀσχημονοῦν* post *ἐλεγχόμενον* staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅπόσοις ταῦτα ἦρος) Ἀρετῇ (ἰ. κερδισμῆται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπισεικῇ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπῶσιν ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπῶσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & τέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic τέρας φιλίας, ὅρος πεινίας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπῶσα ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras rentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquor virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὁπῶσα ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμειψάσας αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβός, factum est μοιτῶν, a quo Latīnum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuū — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Sicularum μοιτῶν, mutuū, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. l. 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπὸν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώιον, ἂν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐ δ' ἀποδύνας αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον, αἶψα δύναι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialē esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib.

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi. in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μοῖτον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almeloveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἰκὴ δύνηαι*, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἔργ. 348. SOLAN.*

ead. l. 12. Γραφῶν μόνον) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homericam utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίον) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μάλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὀμηρος ἀνείρηκε. Sic Mf. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίον μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. Est enim παραδύσθαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὸν ἐπιγράφει τὰ ὅσα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per eam etiam cantus penetrabit. Παραβύμενος, quod in editis existat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίον μέλιτος) Homer. Il. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραβύμενος) Non ausum equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc refonet. Talis vox vix παραδύσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστω supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος tere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύσ violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ἀνὰ μὲν παραβύσσης αὐτό που. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgaram ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare παραδ. si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc παραδου. restitui placet. REITZ. Παραδύμενος praeter P. G. & marg. A. 1 IV. etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non dubitavimus.

ead. l. 10. ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepisset, monuissetque, ἄττα esse quaedam, ἄττα vero pro ἄτινα, quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅπως δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ἔδω, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicio eī ποτε. Tunc certe, si unquam alias, filere oportet Halcyones &c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Iensius, εἰ ποτε legere iubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c. Certe in L. & B. 2. recte legitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepperit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commodè positum videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὅρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec reperitio ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἔχρῃν γὰρ ἔχρῃν. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Recte vidit Iensius, τί ποτε stare non posse, & εἰποτε non absurde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

herus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταύτα) Quia non satis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. Τὴν Πανδιόνην) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis fillabus, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN. In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφίεναι Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίει. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφίεναι βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poët. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὀμοχροεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παραστήξῃ) In addendis T. II ed. Graev. legas, παραστήξῃ γὰρ, (*adstabis enim.*) Sic interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παραξοστήσῃ, α παραξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu scias rari.* PALM.

ead. l. 15. Εὐ οἷδ' ὅτι,) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, εὐδ' ἂν ὑμῖς, εὐ οἷδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciphr. l, 38, p. 176, οὐδ' ἂν ἐκείνους ἀμείνουν εὐ οἷδ' ὅτι γίνονται ἂν. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Aristoph. Plut. 182 - 3: Μονότατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἰτίας καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ οἷδ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ἄνω) Conf. infra Πητ. c. 22. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπὸ correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά: quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίας) Smyrnam a Theseo conditam, sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Ραγ. 19. L. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & infulsa est versio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi aduersans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ex multis perficere, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν est, pingere, γράφεις pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine signata, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum aduersario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθαμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Mf. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obsopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est aduersa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo summae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se securum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἑκάστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λάϊον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas iraque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δυστοποῖς τισὶ φαρμάκοις) Quae sint *δυστοποῖα φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quinct. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρη μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, *ὅτι*: id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrium scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. *Ο, τι*) Bene Iens. vel per se, vel ex *Par. ed.* vidit sic scribendum pro vulgato *ὅτι*. Recte enim *ὅς τις* post *οὐκ ἐστὶ* sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, *οὐκ ἐστὶν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκε*. Noster supra *Demon. § 10, καὶ οὐκ ἐστὶν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν*. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παΐδιαις πέρη) Corrige *παιδείας*. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud *παιδείας*, patet ex Bened. versione,

quae disciplinam tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst. ed.* recte etiam παιδίας exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην) Hic legebarur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Myrthologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poetae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Aufonii, ad quod vide *EL. Vinerum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Ἀσπασίας) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Παρασ. c. 32.* Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B.* Harpocratio etiam v. Ἀσπασία, a Menagio emendatus ad *Diog. I. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate scriptos protius edidisse. Vide *Nor. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783.* SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle.* SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσῳ) Vide *Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere ὅσοι. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. huius *Dial. καὶ αὐτὴ ἐκείνη — ὅσω μὴ ξύλου — πεποινται.* Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ὅσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785.* SOLAN.

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συντέλεισι διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὀνομάσθη Ὀλύμπιος.* *Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo p̄dictum*: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max. V, 10*, non sine causa igitur tanti roboris animus ad *Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Ἀττικωτέρως legitur in *Mss. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδ' ἐγγύς, Ἀθηναίων.*

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distanti (sed longe scilicet) Atheniensium respublica, & ista praefens Romanorum potentia. Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. Ἰσὸν nimirum χρῆμα. Οὐ δὲ ἑγγὺς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parafangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τυλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἑγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκα γινώσκων. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαύλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, αἶτ, ἐπὶ δηλικῷ κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν οὐ φαῦλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαύλης ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producaturs testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Δαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpres: Porro Milefiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράπτο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἔσται) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebar illa imago. At id vult: Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis. Legendum itaque ἔστω. Posset & ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπίνεσεν αὐτὴν, εἰκνύα ἔσται. Nisi & illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, ταύτῃ σοι καὶ αὕτη, ὃ Λυκίτη, ἀνακρίσθω ἡ εἰκὼν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τοῦτοις ἢ εἰκὼν κακοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video ἔστιν cufum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum est. Praeternisi ineptissimam huius loci vulgaram proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut ἔστι mutemus in ἔστω. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. Θεανὸν) De hac Theano Pythagorica Menaeus quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphyry. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eὐν. c. 7, & Plat. Συμπ. 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profitetur SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphus inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὐτὴ, Λυκίῃς, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτὴ. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνακείμας vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Posset & per dedicari verti, quo verbo de statu is ac simulacris alicubi constitutendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit. Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθαι de tabula picta, ita & de statu is solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diopnosoph. scribens, Ἀνακείσθαι δὲ φάμεν ἐπὶ ἀνδριάντος. IENS. Ἀνακείσθω verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: Ponitur ad patrios barbara praeda

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphii poneretur. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic lensius. SOLAN.

*ead. l. 12. Ἀνακείσθω ἢ σικῶν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πινὰξ τις ἐμπροσθεν τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum lensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Etsi reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite. REITZ.*

in Schol. col. 2. l. 1. Πτίλοις) Sic Mf. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πάλαις.

Pag. 23. l. 1. Ὁσεῖοι) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puro, respicit ad Il. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ῥα νέδος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα θεῶν ἴσα φίλοις τεύκεσσι, χαρίζομένη πῶσι δ'. Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tora prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περιφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὅσῳ) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποΐαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, οὐτεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποία, οὐ λίαν λεικνύται. Utitur tamen & Alciphro. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epiet. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποίᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποίας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποίων αὐτοῦ λαβόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμήρου Ἄτην) Il. I, 500. SOLAN.

ibid. Ατμ) *At* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium kardissime senescit.* Bud. L. V de asse. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

eod. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλιὼν δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. ἰσως, καλλιὼνα. Ego reponendum puto, καλλιὼ δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα. SOLAN. Καλλιὼ δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα omnino legendum, translata ὦ litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλιὼν adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praefidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλιὼν — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, litteram ὦ, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non exspectata Codicum fide, sustulisset : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

eod. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea*: neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consue-scit. Adde c. 20. SOLAN.

eod. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξιν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζιν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I, v. 389: Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδω, οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atreidae

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesiaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsisse Lucianus εὐδαιμον κτῆμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσίτελές κτῆμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaeipiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesaurο. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesaurο illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀκνίσσωντος. Bis Accus. c. 2 post med.

Ἀκροχειριασμός. Lexiph. c. 5. Habet H. Steph. Ἀκροχειρισμός.

Ἀκωμωδότης. 1. Ver. Hist. cap. 2.

Ἀμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.

Ἀμφιβόσκομαι. Tragopod. a fin. v. 31.

Ἀναρραψίδω. Ion. Trag. c. 14 p. med.

Ἀνεξέργαστος. Fugit. § 21.

Ἀνίχυντος. Amor. c. 35 m.

Ἀντιμαίνω. Dialog. Mer. XII m.

Ἀντισυμποσιάζω. Lexiph.

c. 1.

Ἀντιφιλοσοφείω. Bis Accus. c. 21 vers. fin.

Ἀπανδρέω. Amor. c. 26.

Ἀπομυκτίζω. Dial. Meretr. VII m. An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hefychius agnoscit μυκθίζω, & exponit μυκτηρίζω χλευάζω idque loco Luciani apprime convenit.

Ἀπονεκρόομαι. 2. Ver. Hist. c. 1.

Ἀπροσιμίαςτος. Quom. Hist. c. 23 f. & 52.

Ἀσυγγύμναστος. De Pataf. § 6.

Ἀχλότης. Ibidem c. 11. (Sic scriptum inveni in Lectr. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀβχλητος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. &c.)

Δ.

Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. Tragopod. non longe a fin.

Διελλαμβάτω. Philop. c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσεξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δωδεκαφύρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13, de viribus, singulis men-
 sibus καρποφορούσαις.

E.

Έγκαμψίδαλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Mf. Wittiano
 diferte legitur Έγκαμψικη-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Εἰράμαργα. *Philopatr.* § 20.
 Έκσειω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan-
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch, Arr. Epict. &
 Chrysoft.)

Έμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.
 Έμμεμετρημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Έμπεριέρχομαι. *Amoribus,*
 c. 11.

Έμψυδάκωτος. *Lexiphane,*
 § 13.

Έμφδέγγομαι. *Eunuchō,*
 cap. 7 pr.

Έναποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
tegr. c. 24 p. m.

Ένασχημονέω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ένεργοβατέω. *Philopatr.* c.
 3 p. m.

Ένοινοφλύειν. *Lexiphane,* §
 14 pr.

Έντερχίδιος. *De Paras.* c.
 42 p. m.

Έξαβλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Έπικαταδέω. *Asino,* c. 16
 m. & 34 p. m.

Έπιρράθυμιώ. *Bis Accusa-*
to, c. 1 ante m.

Έπιχαριεντίζω. *Lapithis,* c.
 12 pr.

Έστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hēsychio. Quis enim
 dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Έστιᾶχος, οἰκουρς,
 οἰκοναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Έστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Έστιούχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in Sup-
 plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Έχεγλωττία. *Lexiph.* idem
 quod έχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ημέλλων. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ίματιοφυλακίω. *Hippiā,* c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem-*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 σύνθεσία habet Hefychius,
 perque id exponit τὸ, Κα-
 κορραφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.
 Καλλίτεκνος. *Deor. Dial.*
 XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho,* c.
 1 post med.

Κλεψίχωλος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

ψίχολος quod recte vidit Guyetus) *Tragopod.* (In O-cyp. non ita longe a pr.)

Κληροδότημα. *Tyrannicida*, c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c. 7 pr.

Λ.

Λαλῆσθιγάνη. *Lexiphan.* c. 14 m.

Λεκαλῆος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτοῦφης. *Amor.* c. 41 pr.

Μ.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI pr. & VII haud ita longe a fine. *Μαννάκιον* ex Theocriti Scholiaste profert H. Stephanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iov. Tr.* non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μορομάχιον. *Dialog. Mer.* XIII fin.

Μοροχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

Ν.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, § 34.

Ξυμμαστιγίω. *Advers. Indol.* c. 9 f.

Ο.

Ὁξυδοτρακος. *Lexiph.* § 13.

Ὁρχησομανεῖν. *De Salt.* c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Ὁφθαλμοσφορος. *Lexiphan.* cap. 4.

Lucian. Vol. VI,

Π.

Παιδραστικά. *De Domo*, c. 4 f.

Παυλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accus.* c. 31 p. med.

Παραρκίω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδωρητος. *Tragopoda-gra*, v. 267.

Περλανδρος. *Lexiph.* c. 1 p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάσχος. *Philopat.* c. 25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v. 118.

Πολυμάχητος. *Cynic.* c. 8 ad fin.

Πολυστίνακτος. *Tragopod.* v. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymn.* c. 37 p. m. Sed in Excerptis Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag.* cap. 52 pr.

Προαποκάμνω. *Rhetorum Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accus.* c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Parasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c. 16 pr. & *Adv. Indol.* c. 9 a. m.

Προεχέω. *Pseudolog.* cap. 4 f.

Προεκπλήθω. *De non tem. cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχασθαι. *Ibid.*

Προεπιζενών. *Bis Accusa-*

to, c. 7 f.

Cc

Περσφυλλέω. *Patr. Encom.*
 τ. 1 pr.
 Προκενέω. *Pseudomanti*, c.
 13 a. m.
 Προπειθομαι. *Ibid.* c. 17 f.
 Προπορίζω. *De Salt.* c. 61 f.
 Προσαταγραφω. *Macrobius*,
 c. 9 m.
 Προσανάκλισις. *Amoribus*,
 c. 31 a. m.
 Προσαναρτάω. *Philopseud.*
 c. 11 p. m.
 Προσδιωγέομαι. *Morie Pe-*
regriui, c. 43 pr.
 Προσμυβολογέω. *Saturnal.*
 c. 7 p. m.
 Προσωρεύω. *De Gymn. cap.*
 25 f. vel 26 pr.
 Προταμιεύω. *De Saltatione*,
 cap. 61 f.
 Πυκνέω. *Amoribus*, c.
 12 a. m.

P.

ῥησιμευεῖν. *Lexiph.* § 9 f.
 ῥικνέω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic
 quidem Bourdelotius legit
 pro ῥικνέω eaque emendatio,
 quantum ego prospicio, est
 certissima. Verba ergo Lucia-
 ni (sive Lexiphanis) sunt, ἐρ-
 ῥικνουῦτο συν γέλωτι τὴν ὁσ-
 φύν. Prorsus ita ῥικνουῦσαι
 exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
 ὁσφὺν φορτικῶς περιάγειν
 quemadmodum id norat So-
 pingius ad Hesychium, ubi
 ῥικνουῦσαι exponitur διέλ-
 κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
 φέρεσθαι κατ' εἶδος.

ῥιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §
 19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexipha-*
ne, c. 2 p. m.
 Συμπαροξύνω. *De non tem-*
cred. Cal. § 27 p. m.
 Συμπερίεμι. *Lepith.* c. 16 f.
 Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.
 Συναναγρέμπτωμαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.
 Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.
 Συνδιαλύω. *Demosthen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.
 Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15
 pr. iterum *ibid.* p. m.
 Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.
 Συνεξαίρωμαι. *De Dom.* c.
 4 pr.
 Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
po, c. 11 f.
 Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*
 c. 13 m.
 Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.
 Συναύται. *Pseudom.* c. 56
 f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συ-
 ναυθλοῦμαι, διαπεραιοῦμαι,
 ap. Hesych. quo & ipso caret
 H. Stephan. Mendose tamen
 vel sic apud Hesychium. Le-
 ge συναυσθλοῦμαι διαπ. est
 ab ναυσθλῶν, idque ab ναῦ-
 σθλον, paulum. Hesych. ipse,
 Ναῦσθλεν, ναῦσθλον. Ναυσθλοῦν,
 ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-
 νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-
 rum emendatius legas, quam
 in vulgatis hodie exemplarib.
 Συνοστέω. *Amor.* c. 46 m.
 Συντυμβωρμυχέω. *Lexiph.* c.
 2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρήνκτως. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

T.

Ἰδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Ἰδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Ἰπερανатеίνω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.

Ἰπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Ἰπερεμφορούμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Ἰπερενδαμνέω. *Gallo*, c. 20 m.

Ἰπερυφραίνομαι. *Icarom-pirro*, c. 2 pr.

Ἰπερμηλούμαι. *Amor. cap.* 1 m.

Ἰπερφρίττω. *Iove Confutato*, c. 4 f.

Ἰποδειπνεῖν τι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ἰπεδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Ἰποκρῶζειν. *Dial. Mort. VI Terps. & Plut. vers. fin.*

Ἰποπρίω. *Dial. Mort. VI* post m.

Ἰποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Ἰποσυγχύω. *Soloeisla*, c. 10 f.

Ἰποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Ἰποφρίττω. *Dialog. Mer. XIII vers. fin. & Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινηκοβάτω. *Syria Des*, cap. 29 pr.

Χ.

Χλοντέκας. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλωσιν ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλέξιν, Ἀποκομαῶ, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχάδης, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λάκκος, Ἀπροκυματών, Ἀπρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαρήνκτως, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμετρισμέ-

νους, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae lensius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horum fatis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. "Οση) Infra 'Υπ. Eix. c. 23, 'Αλεκτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. 'Εγώ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornari virtutibus, perspexisse ait. 'Εγώ σοι, ὦ Λυκίη, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἡμῖν, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνείδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλὴν μοι παριδών, οὔτε ἀθυμίην & c. 38, οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλομεν παραπομπῆναι σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς ὀρέστη καὶ Πυλάδην ἐνιδόντες. GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνείδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, *tua me benevolentiam perspexi*, quid obstat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐνείδον σοι* idem erit, quod *εἶδον ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrium non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ: *ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι*) Infra Chronosol. § 11, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diss. spectans in duo directum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανούς ἀντισυγκρίνας τύπους) Haec verba quasi textus Lucianus in prior editione praemittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεανούς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Aporlogiae, ut frequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem fastidavit Scholiastes in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐργον) Malim ἔργον. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέκρυπτο scribere iubenti. Alia res foret, si o tantum in o foret mutandum, vel παρασκευασμένος, in παρεσκευ— in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex prosae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi τετάχατο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τεθησαύριστο VIII, 7, κεκόσμηντο XIII, 3, πεπληρωτο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελείπει no. 8 etiam νενόμιστο ex Plut. Int. Laconic. affert. Nostrium Tox. c. 13 f. ubi συγκακρύπτω pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, κρετάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non πῶδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνευφραίνετο in 3, quas consului, edd. Sed ibi

dem § 12 tamen *νῦφραίνεται* legas, idque aequè in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrunt. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπιστείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προβείναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant *προσδεῖναι*; SOLAN.

ead. l. 8. Τεκινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἄλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραβωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) *Αὖ καὶ γὰρ αὖ*; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eücias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασιόπειαν) Vide 'Ορχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. "Ὁς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχυμένου τὴν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχόντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντας legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesi habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χερσῶν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν χερσιν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταιν χερσιν, quod sic habetur in plerisque Codicum, propter ἢ χερσιν. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. ταιν χερσιν. Volunt utique Grammatici femininum χερσιν fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσιν inveni. Vid. supra Demon. c. 12 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὸ χερσιν, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τὸ τέχνη) credidere forsan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverse tribuerunt id substantivo χερσιν, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πάλιν &c. quia similiter τὸ τέχνη, τὸ πάλιν, τὸ ἡμέρα invenitur; ut vid. ap. Maitair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τῶν πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet), adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelts loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholiaf. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταιν χερσιν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit ταιν χερσιν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυνῶν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυνῶν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσιν non esse poëticum, pro χερσιν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) Lege τοῦτον. GUYET. Sed post inventum τοῦτον iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνέστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτου legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντας, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπριπατοῦσαν αὐτῷ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verre: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποῖν; infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad ἐπιστομίσῃν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere calceum os obturantem. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκαλίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, *ne inambulanti subvertat.* GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὡς emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statuvis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. l. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξείναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς: utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσας) Ἐγκρίτων iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλλανοδίκαι) Conf. infra Περσεγρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* his male Ἐλλανοδίκαι uno λ exaratum; at infra *l. c.* recte habet eadem cum aliis: sed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖον τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Panteae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsitan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἑνῶρων) Forſan πλημμέλημα ἐνεῶρων. GUYET. Forſan πλημμέλημα ἐνεῶρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci ſententiam attenderit, illud videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod verus interpres, Obſopoeus, iam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνῶρων, vel ἐνεῶρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; ſed num Guyeto illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἐνῶρᾶν τι, vide ſupra notata ad § 1 huius Dial. ubi Geſner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidiſſem, niſi viderem Obſopoeum vertiſſe *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyetus voluit. Nam ἐπικλάσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἰκτον σῶφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lipſ. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἰζάτε. Hinc & pro *ſecti*, *incli-*

pari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἰκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Past. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίαί, (scil. δραχμαί) a me ferēs has ter mille drachmas; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiſſ. alibi apud hunc alioſque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiat ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Εγχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρυ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραίων ποιητὴν) Τὸν Στῆσίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, disces ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίοις) Forſan ἐν ἀντιδίοις. GUYET. Ἐν ἀντιδίοις) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Περσγρ. § 26. SOLAN.
ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῃ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐποιεῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσφ) Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἑμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἄμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πῶδα. MARCIL. Ἐμμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἑμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἑμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, ane praestet ἄμετρα pro ἑμμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἑμμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἑμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πῶδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιντὰς) Horat. — Pistoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas. SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετρώων, recte monuit ὁ πάνυ Graevius) βέβηκα. L. BOS. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caecaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλευθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae assignetur.* Quam vere, hic non disputamus. GESSN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημί [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δέ φημί ὥς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημί τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὥς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιωσέσι προσχεῖσθαι, vertuntur, illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uiri oporteat. Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρσχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerisque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus defumtis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tanrae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare. Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δέ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκούσας οἱ ἐπιχῶριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκούσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

αὐδὶνισσι, quam incolae de ea narrant. Similes σύγχυσις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσις quoque exponam verba haec in Nostri Her-
 morimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὑπὸ
 σὸν ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆ-
 ρατον φέρον τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινθὲν ὑπὸ
 τοῦ πυρός. Nempe διευκρινθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quasi
 verborum ordo foret, ἀκῆρατον φέρον τὸ θεῖον, διευκρινθὲν ὑπὸ
 τοῦ πυρός, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiecto quidquid
 humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem
 discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
 cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
 pro διευκρινθὲν legere διευκρινθεῖς. IENS. Illud *σε* vel pro *σοι*
 positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro *γῆ*, vide-
 tur induxisse aliquem, ut παρεσχήμενος illud, de quo est in
 nota Marcellii, infereret: cum praefertim non cogitaret, ἀφορ-
 μάς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
 στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
 dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
 possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
 Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
 parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
 aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
 auctor, non in hypothesi. GESN.

ibid. Σὲ φημί) Vide Πητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα.
 529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀγῆς σοφὸς Καλὰς ἀφορ-
 μάς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμάς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχέ-
 ναι τὰς ἀφορμάς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
 remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὴ λέγειν,
 καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμάς τῶν
 λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρίας ἦδη τοῖς
 παραγνοῦσκάλοις ἀφορμάς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρ-
 έσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
 addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
 vocabuli ἀφορμάς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
 verbum requiri, ut illic παρίσχηται & ὑπολαβεῖν additum le-
 gitur; & sic mihi videtur: nam si pro ἡμῖν legas εἶναι, si-
 ve *σε* mutes in *σοι* aut *γῆ*, dura tamen & contorta manet con-
 structio, Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
 mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
 videtur, quia sic σύγχυσις, ἑλλειψις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gesnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955: *ἐκεῖνο δὲ σε φημι εἶδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμας &c.* & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶον τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poteris, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶον τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos provehens. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN. Pag. 45. l. 2. Εἶδέναι) Quidam libri mendose ἰδέσθαι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητῆς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὅρας) Ὅρας ὁποῖοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἰκάσει; ("Ὀμηρος (scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, vides, qualibus Diis ipsum assimilari? quin potius ipsis imaginibus expressit. Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, viden', quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius pulchre vidit, desiderari κρείττω non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνων pro ἐκείνων plane uti modo praeceffit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἄλγεον ἀμείνων εἶναι αὐτόν. Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incipiens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνων ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, quin potius ipsis imaginibus

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore ipsi expressit.* GUYET. At iam, cum *ἀμείνω* restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex sensu Lecti. Lucian. perspicuus, comparativum deesse, qui cum *maiores* in versione addiderit, non visa emendatione nostra, *μείζω* videretur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum *ἀμείνω* versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud *ἀμείνω*, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Ad-
de & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡυδοκίμουν) Omnes libri *εὐδοκίμουν*. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. *Εὐδοκίμουν*) Quantumvis Solanus iubeat *νύδοκ.* cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae nota-
vi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi *εὐδοκί-
μουν* etiam legitur. Sic *εὐρίσκει* facere *εὐρίσκον*, *εὐρηκα* &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut *εὐφραίνοντο* & *νύφραίνοντο*, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere *εὐδόκεια*, nunquam cum aug-
mento legas exhibitum, sed *εὐδόκησα* ubique. At magis At-
ticum est *νύδ.* Esto. Nec tamen Noster alibi *ὑπεραττικίζει*,
ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ,

Pag. 47. l. 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ἔξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπου-
δος) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρονος. Vide-
tur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memo-
ria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, *λυπεῖ*
δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς καὶ οὗτος ὢν. Neque dixeris hoc Lu-
ciani loco reponi posse *λαλίστερον*. Repugnat enim compara-
tio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lu-
cianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imagi-
nibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere,
cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed
ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse
quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae?
Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vo-
cum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequè poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum Ἀλεκτ. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. τοῦ Μελάμποδος) Cui Draco- nes lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum dederint. Vid. Plin. X, 49, s. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praefertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diff. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. τὸν Ἰφνέα ὁξύτερον δεδραμέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro *Φινέα*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo ὁξύτερον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse *Φινέα*: nec enim aliter legitur in ed. Flor. IENS. (*Φινέα* omnino legendum videtur. Guyet.) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ. *ibid.* *Φινέα*) W. Fl. & V. 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

* ead. l. 7. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἂν) Sic lege fortasse: ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσασθό τι &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πρασόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶων. GUYET. Ἰππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κουφον ὧν ἴσμεν ζῶων &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia. Haec sunt versuum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὥς pro ὧν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Ienius. REITZ.

ead. l. 13. Ἀκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *illa vel intassae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπόδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀελλοπόδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισιρ ἀελλοπόδεσσιν ἐχέιτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηῆς πον) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὡς πον. GUYET. Mallet γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum ed. Iunt. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Verum ex his omnibus non consequitur, ὁ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallet ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto assentiri ὡς πον legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciph. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ εἰσέῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: «*intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam*

Lucian. Vol. VI.

D d

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρῆν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρῆν ἑαυτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σεαυτὸν ἀπὸν ἄλλαχῇ; Non ipse te remetiēris hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon.... Horat. *Metiri se suo modulo ac pede*, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, *Tuo te pede metire*. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχυτέρος, ὑπεραναισθεται, ἀπροποδῖτ' ἐπεγαίρων ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ &c. » REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα δ' οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δ', & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δ' οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θαῖς γε, ὡς βελτίστη, εἴκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἴκασά σε. Vocolam σε hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δ' ἐκαὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σε requiritur, sive εἴκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto lens. coniecisse σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

go, de qua supra Έρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. έ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σε) W. In impressis omnibus prave legebarur γε ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἀρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἴστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστίξαι) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiae hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente ἴστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομείδης Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅμματα δε.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὐτὸ πάλιν δε.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, A, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαηλίφθω) Vulgatam bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀηλίμμαι, ἀηλίπται fit praet. pass. ab αἰείφω, & ἀπῆλιπται ab ἀποαίφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formarum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec profertenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poetam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ῥοδῶδ' ἀκτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονούντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον εἶναι αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κακίους διὰ τὴν δόξαν ἀπὸ
νατῆσαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
κυόνος τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα
προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκα-
λεῖτο καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβού-
λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμαντος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασ-
φόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ παλὸν
ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπείδων κέρατι. καὶ οὔτι γε βασιλεὺς μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμενον.
Deinde recenset Menecratem Iovis, Alexarchum Solis, Nica-
goram Mercurii, nomina & partes assumentes, & quos gen-
tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Deme-
trium Deum. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἑμφυ-
χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡραστῖνες) Pendebam animi ali-
quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
nem, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
quisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖος) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
riatur, nescio. *Hermias* quidem multos, *Hermæum* nullum
legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia
nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
tōm, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαῖος
legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diserite dicitur *imago*;
& de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p.
150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum*
esse in Minoë ed. Bas. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referrī pos-
sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum θεωρεῖς τε καὶ θεωρεῖσθαι, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Hueterum, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi. illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τους ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἔλογε εἰκόνας εἶναι τὸν ἐρατα, σχολάζοντων ἀσχολίας. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχευόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstret, ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένος καὶ θαρράλεως ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra Navig. c. 4, ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισσοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre propero, Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν de insolentia, fastuoso & concitatore incessu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Thes. Interdum simpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: Ἄλλ' ἐτοίμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδῶν. GUYET. Et sic Stephanus in Thes. scribi iubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητούμεν. Ἄλλα δὲ οὐρο πάς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἄνδρες κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφεισθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more iunctim scribas, ἐκποδῶν cum Guyeto ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, e vestigio, verum e medio, e conspectu, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν statim est,

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ἐσθράτα οἴχεται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκ ποδῶν ἀπὸ τοῦ scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκ ποδῶν χωρήσομαι iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς δίδωκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Τμείς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρες) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Forsitan confundatur cum adiectivo ἀλλὰ. Confer παρὰ αὐτῶ deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *his, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum. GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Benedictaque versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδύνατον enim arbutor, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samosatensis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oresti sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Αἰρ ἡ Ἰ, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξειν, μνησμένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μνησμένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμενοι ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, officitabundus interpretis verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; editto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τοιούτῃ (pergit) φαίνοντο αἱ σοὶ (φιλίαι) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριμὸν οὐσαι, καὶ αἰρετώτερα διηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpretis, ut si tuae meis acutiores appareant, quatenus numero sint pares, magis letalia vulnera iussugant, quatenus ictibus memetocius dabo. Insicita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi insugent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpretis, quid sit ἐνδύδοναι, ubi de pugnis & certaminibus sermo est. Ἐνδύδοναι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. π. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἥδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρέρρηγνυτο ἡ φάλαγγ· ubi aliquanto melius interpretes, nostri *terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. Plutarchus in Romulo. Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρου ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 39 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνίζαντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi incoherescit. *Laxare signum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplat. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγειν πλεῖστα τῇ ὁδῷ ἐμπόση, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας καλεῖσθε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot wijslaten*. Quod hic vocat Noster συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae mei *den Wind wijsloopen*. IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμῶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἶόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τὸ μῶμεν. Iensus mutandum sensit. SOLAN.

eod. L. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciph. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auditorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπήλθεν. Ac deinde: καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciph. autem L c. Τί δὲ οὖν παθοῦσα, ᾧ γίνεται, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἄστυδε θαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐτίθει τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τίθει τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, νύλῳγει αὐτὰ. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περιχώρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτῆσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατήρξατο. Infra Afm. c. 37, ἀπορίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖα βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὤχμεθα. Intricanus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκασίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτοτεκρὴν θασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοβάδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκάει. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, an ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Aug. c. 26. Alciph. III, Ep. 3 ε. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληῖναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, nisi prius fame contabescendum esset. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούτου ἔθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes auferre; hic tamen recte appellere dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Hemsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I, Ep. 38, pag. 174, οἶδα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc appulerat. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguas. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἀξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Ἰφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπῆσαι) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro διαφυλάζονται. SOLAN. Διαφυλάζονται) Mallem & ego cum Solano διαφύζονται. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. διαφύζονται legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescriptimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 αὐτούς, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων Σεραπ.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένοι, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένοι) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut adi. Ένυπν. c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verti *immolatur*. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam falsam*. Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam*. Iam hoc esse κατάρχεσθαι, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, χέριβα τ' οὐλοχύτας τε κατάρχστο. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII, 75, τῶν δ' ἐξυσκήνων ἥδη ἀπιδόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Waffius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & exprohi ἀπληρτῆ μένοι*. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicie Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυται. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἥδη — τὰ πηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Et sic in Aθ. Apost. XXVII, 40, ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere, quae I. Elfa. ad eum locum notavit, dicens: *Βεγα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam ποιῶντας, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. *Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40*, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginenses ait; — vid. ad illum locum *Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50*, Navis turbinibus procellarum quatmata UTROQUE REGIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notus: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτῃ τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκάιος δ' οἶακας ἐπισταμένως ἐτίτανε*, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. *Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644.* Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poetae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res ramen satis certa est ex aliis: nam & *Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιον θάτερον ἀποβαλόντες δεξ. quem cum aliis ab Elfnero adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiast. Luciani ad Amor. c. 6, v. δικρότων. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-**

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes reuinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium aliique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut periticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέταρος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταῖρος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἑτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forfan Κοράνους Sarmaticae. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Siegesfr. Baierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκύθαις ἄτε ἄξένους) De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Nostr. supr. Deor. Dial. XVI, & Jac. Ellner. ad Epist. ad Coloss. III, 71, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἄξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένους nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἄξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένος vel εὐξείνος boni ominis causa dictus est, ἄξένον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitalis, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἄξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravam est. Vidi-

Etiam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa *εὐζενος* appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scyrhas eius accolae, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Pers. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθηδὼνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τινος ἐρεμάνου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δὲ Ἀχθηδὼνα. Ibique Hudf. ac Dukerus: Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam alios prosae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν του φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν που φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. *ἐκποδῶν* una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπεῖοις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσφ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίβου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἑταιρίαν) Ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casune, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatus sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres rixum subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκωθικῆς) Ἄν ἥττης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκυθιαῖς ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Mισθ. c. 4 med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Πλὺδ παρεσκευασμένῳ Iensl. iis praeteritis passivis annumerat, quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap. 12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit, *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνός Noster supra Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut de Salt. c. 72, Σήγουσα τὴν ψυχὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλώων) *Être condamné par défaut*. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensl. ad § 1, ubi hoc verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist. c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emendare iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμοι) Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὀρίσθωσαι ὁπίσσαι ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κάμοι δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅσιν ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα. εἰ τι καὶ ἔρχου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν; ἀρ' ἰκανός ὁ φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἰκανός; ἀρ' ὁ φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός; ἀρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἀρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint, quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17, 18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo in Act. V, 36, 37, unde cum Iosepho conciliari queat, vide monentem L. Bos in Act. Apost. pag. 77, quem Hemsterhusii admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσιωνος exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gesner. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in *Amicit.* nec in *Offic.* Ait autem de *Amic.* c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. *περί πολυφιλ.* p. m. 93 quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyfionis aut Lyfionis nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσωνος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse Salmuriensem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νέπλουτον) Conf. supra *Tim.* § 7, ubi repente dives vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομιμήσκων ἐπὶ τῶν πρ.) Ὑπομιμήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lestio, quam secuti sumus, est in *Mss. Regg.* 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκόμεζο) Et hoc subditivum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic. pro M. Coelio.* COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) Solanus *γραμματεῖα* correxerat in *l.* *Obsecundavi*, quia duo *Codd.* sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem *Codd.* quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisset scribere Lucianum. *Alciph.* loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι) *Martialis: A te vexatas malo tenere rosas.* MENAG. in addend. ed. *Graev.* Idem notarat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget Theocrito in *Cyclope*, ubi de violento eius in *Gala-team* amore sic ait: Ἦρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοισι οὔτε κικίννοις, Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. Scilicet poma morsibus *amasiarum* lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moil. ad Long. Paft. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, *καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσμήραι φοιτᾶ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα*. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Elsner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum sit, & petere sese malis solitos amantes, non videtur autentica mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lascivae puella*. REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄχρις) Negat Phrynich. p. 6, *ἄχρις & μέχρις* Attice recte dici, pro *ἄχρι, μέχρι*. Fallo; si item in Luciano semper *ἄχρι*, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniuntur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π *ἄχρις* significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet *ἄχρις*. Et sic supra Tim. § 24, *ἄχρις ἂν λάθω*. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. *ἄχρις ἂν εὐρωμεν*. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, *ἄχρις οὐ τὸν νικοτὸν — διεδέξατο*. Herodian. II, 6, 22, *μέχρις αἵματος*. Epict. Man. c. 14, pag. 22, *μέχρις ἂν γένηται*. Lucian. Dial. Mort. XII post med. *μέχρις ἰνδῶν*. Amor. cap. 25, *μέχρις ἡλικίας*, & sic ubique, sequente vocali. At significatio *του omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilietur ex II. P, 599, — *γράφεν δὲ οἱ ὅστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθὼν*. Ubi Scholiast. *γράφεν* interpretatur *ἐπέξεσεν*. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβλήσῃ τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Page. 72. l. 7. Συγκρηρότητο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympof. c. 18, 19, ubi bis occurrit in ἀνάπαιστα

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτῆμεναι ἀνθρώπου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec tories corrigere volunt. Adscripterat enim Solanus, συνεκρότητο legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκροτέτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμῶδουν) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχηλίσασα) Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum; quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιπάρη, hamo τραικέλλυ est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίστας, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμματία) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίσι referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἥδη τῷ ἔρωτι) Ridicule interpret uterque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακρὸν) Conf. supra Amor, cap. 3, ibique ex Alciphro.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III; p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὸν ψάλτμαν ὡς αὐτὸν ἐπηγαλλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκῶς τοῖς ὀμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λεγούσα, πετυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum* veniebat, *dicens*, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset. Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίαι) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive coniuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recentum populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσιονος) Sic *Salm. & Bas.* 4, quas secuti sumus. Edd. veterae, teste Reitzio, *Λύσιονος*. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lysonē*, *Lysonem* rescripsimus.

ead. l. 17. Ἐξεκκένωτο) P. & L. recte. In reliquis *ἐξεκένωτο*. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad *συγκεκρότητο* c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦν αὐτὸς ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Θεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλας γεγέννημαι προσδοκῶν legendum esse αὐτός. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis sic factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem li-tore demovet*) merus est, ne quis *strabus* fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GERN.

ibid. Αὐτὸς ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὅς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὐτὸν mutum prae metu ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἑθίρα) Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est. ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κλάκας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπικαλαμψόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαλαμψόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμψόμενοι, significabit, manum admoturi operi suo, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμψόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμψόμενοι.) Et sane spicilegii significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius motum simplex, ipsum adhuc ἡπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμψόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mff. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδωδμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, machinantes, ut videntur in Dinia adhuc esse quod edi possent. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debibendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐδὸν ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpretata & versa suo nitori restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium* *occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλιος ἤρᾶσσετο, domusque ianua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasis cap. 2, ἐν τῇ αἰθρίῃ τῆς αὐλῆς, reddidit Benedictus in *atrio*, cum Obsopoeus accuratio in *aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, στρατηγούς officio licitorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & licitoribus. Stupidior ἀβελήη est interpretis Salmuriensis in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum αὐλιον, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. I. Fl. Fr. P. consentire in αὐλειον. Obscundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrium scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλεισμένην. Ibid. Dial. XV ipso med. ἡ αὐλιος ἤρᾶσσετο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in πύλῃ p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρμοστῆς, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλου.) Li suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & ἀρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exakte ῥωμαίζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie unitur alia voce, quae Laconismum redeat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed

Μράσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὴν ἀρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaëus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμοστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasse temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum misso; vid. Diff. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὅτι οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν: ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, ad Persarum regem.

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere I. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasimum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obfopoeus argumento *εικώνων*. BOURD.

ead. l. 12. Γυαρὸν νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio L. Ellnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαρογένετο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Scripho*. Cetera vid. Erasimus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῖσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fusius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, *κόμμιον ἔγνω ὑπὸ ἀλείων συνοικούμενον*, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. Τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, *ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γινόμενον*. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν*. ubi in recentt. *γινόμεν*. Hic quidem *γιν.* Fl. aequae ac I. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti bu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso *Damon Chalcidensis, eius amicus*. In his certe nulla significatio vocum: καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis *Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum eius*. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψαλῆς τῆς καραίας) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, *χαλασας τὸ σκεῦος*, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum *περί ἀδολασχίας* p. 900: *Νεὸς ἀρπαγεῖσθαι ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες*. Σπείραι igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, *σπείρας* interpretatur *μεγάλους κάλως, δὲ ὧν ἔλκονται αἱ νῆες*. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. *σπῆρον* continuatur oratio, *οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι*, quae *σπείρας* explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinere, καὶ νεὸς σκεῦος τι, καὶ σύστρεμμα ἐν σχοινίῳ. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἰμάτια, καὶ ἰστία haec σπῆρον vocant Homericī interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, *σπῆρον, σπείρα, σπῆρον*. Sed redeamus ad *spiras* nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus, & laudat Pacuvii verbum*, haud dubito quin in tempestatibus descriptione a poeta positum, *Quid cessatis socii eicere spiras sparteas?* Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, *Spirae, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo circubas vocant*. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresmiano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures safces & proiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis*

shemonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spirae* navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat propter vel praeterea. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lestor.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἤκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βούς ἐπὶ σαρῶ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σαρῶ aequè recte veritas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βούς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσει non esse *in navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοὼν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἀχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σπικοῖς φυλλάδας· ὧν ἐν τοῖς συφεοῖς ἀκυλον καὶ βαλάνους. Tunc boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινος & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθίσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. apud Isocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, *qui in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Ilocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραβείναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse *ob, propter praesepere*, apertum ex Epiet. Sent. XXVI, p. 102, Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τὰ ἀπὸ σπινθῆρος οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένον) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmus vertisse, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένον esse *fractum* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένον τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς αὐνοῖδοντα ἐρήνηντο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιούντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῃ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dediderunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discerno*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, Ἦν δέ τινες θέλοντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψαι δαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit δαιτᾶν, nempe *discernere, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. Δικασταὶ καθεζόμενοι διήτων. Hinc iudex passim δαιτητῆς dicitur, & δαίτα non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin reiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀποδοῦμαι τὴν δαίταν & iterum eadem pag. οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀρσιφθόνα. Hic δαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδιήτημαι pro διήτηκα. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (δεδιήτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi δαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem δαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, δαιτῶν, δικάζων. καὶ δαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid petitori aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non luero inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem susceperunt; quo narrationis filo observato, verbum δαιτᾶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

here, *disceptare*, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διατα de schikking. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πάντων. τὸ γὰρ ἄστυ μίαν οἰκῆσιν φημι ποιήσεις σύρρηξας eis ἐν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσει, δείξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δετήτηται. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτήδευσαι πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare*, *componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικούς τὰ νεῖκη διαιτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, Iensium idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. L. 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpret posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδας. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελείπειτο, ὡς ἤκουσαν, ἦγον οὐδὲν διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτᾶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διατείν non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπατείν Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπράξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Act. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerim προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοθεμιν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thef. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβητὸς notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ δὲ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c.* ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προσηστῶτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικούνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομάτων ἀνδρῶν κατὰ στήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προσηστῶτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδεται. Πάλιν δὲ τῶν 16' προκαθίσταται τρεῖς οἱ πλείστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ

Η ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. L. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἥν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτιστο, ἤξιωσαν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥᾶδιως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset iam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc pinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Ms. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Ms. Gr. P. L. & edd. I. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, ἢ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. REITZ.

ead. L. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterius. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocius ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienfis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀπωδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Basil. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posterius*, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον: quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. L. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυμι eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτιμός) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτιμοί, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco prober, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exsultatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακῆς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. quae de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοτρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνεὺς pro vulgato Κύνων dicitur; vide etiam nostrum Ὀρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῶν) Alciphro. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἐμμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῶν ταύτην ἀναβήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristaen. I, Ep. 4, Ἰσπίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῶν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παιδὸν) Modo ἐκ παιδὸς, ut Alciphro. I, pag. 30, modo ἐκ παιδὸν. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παιδὸν ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημοκ. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *imposforem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοῶν) Exitabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philop. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἥδη μῶνα) Assumfit ab Erasmo Benedictus *sexium iam mensem adverso Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἥδη κατὰ ῥοὴν προχρεῖ τῷ Δάμειδι. GRON. Adverso Nilo & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removet. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκειον) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσών. Sed ἔμπιπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσών, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in rete, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἡ μὲν — ἔπαιθον ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' αἰθρῶν discretim scribendum, sed legitur ἐπαιθῶν in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Et si simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrium aliosque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciphr. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπόλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀπημπωλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusorem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπόλησεν, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κάπταύθα λαμβανουσ' ἀπεμπολόμενοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quae fieri, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praefides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obf. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. τῷ ξύλῳ κατακεισμένῳ) Ex mala interpretatione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*: quare id comma sustuli, probe monente I. Elínero ad Act. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πᾶσας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura afferat ad explicandum captivos ligno vinciendo morem: cum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοῖδς ἤρει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ σταφάν. Catasta autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεισαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγὼν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripsit Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. II. 2, 351, — νόμισίν τε καὶ αἵσχεσσι &c. Ibid. 310, ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλάρχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισσπάσθη haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit πῖλις πύλαι: modo altunde etiam constet, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβάλων, τιθασσὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciphr. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼς
Lucian. Vol. VI. F f

ὁλοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τοῦτοις ἵλεον καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem *τιθασὸν αὐτῷ* in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμοστὴν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic *συναρμοστής*; Ἀρμοστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμοστῇ. REITZ.

ibid. Συναρμοστῇ) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμοστὴν, ὃς ἤρμοσε τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic *συναρμοστὴν Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdidio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diss. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμοστὴν esse magistratum ordinarium, *συναρμοστὴν*, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀρτίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο: quod si cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Past. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεΐβι. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμυσαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomem, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Δειρομένον) Narrat, cum quidam victorū

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid ſit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi cyphonibus in eam inſertis. Δειρομας eſt quaero, interrogo. Sed legendum ex Mſ. δειργομένων, vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad totum primum oſtendit. Cur cyphones verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeeceſſerunt, interpretatus ſit, *trahet, τοῦτο γοῦν μῶλιν πολλὰ ἰκετεύſας τὸν δεſμοφύλακα ἐξαιργάſατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι.* Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Anti-philo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Solebant vincti interdum duo treſve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5, *Eadem catena & cuſtodiam & miſiſem copulat.* Iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (ſc. inſertis) dirimentibus (ſc. catenatos) ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae maiori. GRAEV. Non ſpernenda eſt altera, quam ex Mſ. proſert Graevius, lectio δειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe traiecta, ita ut quiſque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Δειρω eſt traicio, innecto, implico, inſero. Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρων τοὺς δακτύλους, digitos inter dentes inſerens. In Pſeudomanti c. 26 E. Γεράνῳ ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δειρας, gruum arteriis contextis, & per caput inſertis. IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc ſatis ſanam eſſe exiſtimem, & vertend. *vinculis in eam inſertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuiſcuiusque in eam catenam erant inſerta. Iam cum maior illa catena diſſecta erat, ſolvebantur

omnes ab illa. Significat autem *διδείρειν* *traicere*, *transmittere*, *inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *διδείρειν ὁλόσχοισιν τῶν ῥινῶν, holoschoenium per nares traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ὅτι μεταξὺ τοῦ ὕμης λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρειε*. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *διδείρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν δὺραν διείρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransfret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *διδείρειν*; hic vero *eis*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi *διδείρω* cum Graevio substituas, tamen *eis* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adaffis* an *inferis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *διδεικότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἐτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ*. Ubi prius a *διδείρω* an *διδείρω* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitavit, *διδειρόμενον* passivum esse a *διδείρω*, sed *διδείρωμαι* crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπνέουσιν) De furibus cito aufugientibus *ἐκπνέουσιν* Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτὲς) Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A. 1.* non addito signo, pertineatne ad *οὐτὲς*, an ad sequens *αὐτῶν*, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτὸς*, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Mf. *καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διέξηλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς*, ipsas tibi orationes exponeret multas, & egregias. Αὐτὸς, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος*, *scilicet malus orator*, pro vulgato *φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος*; & paulo ante illae membranae pro *διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους*, *scilicet bonos & generosos amicos*. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀλλήθης ὁ κυβερνήτης ἂν*, *verusne quis gubernator sit*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV.

Versionem Gefneri vulgatae lectioni αὐτῆς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διζήλων) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lectt. lensii Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. II. N. 299 seqq. Οἷος δὲ βροτολογίδος ἄρης πολυμῶνδε μέτεισι, τῇ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε τολάφρονά περ πολμιστήν. Qui meus filius Martis TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἀλλὰ μὲν ἂν τῷ θάρσος καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλον. Alium forsitan audaciorem atque alacriorem redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiore arbitror, etsi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὕτως εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούομεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐρτεμότες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mu-

tuos *capitulos sacratum*. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὁρκισὰ δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. II. A, 193, ταῦθ' ὁρμαινο &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἰ &c. Et in aliis pro-
sae scriptoribus, ut Alciph. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσίναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφίεται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἑς τὰς συνθήκας συνίναί, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi eis τὰς συνθήκας εἰσίναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύννεμα vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per gladium iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Iustin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. II. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυραμάται, ὡς φησὶν Ἰεῖσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, γὰρ τὸν Ἀκινάκην, καὶ γὰρ τὸν Ἄνεμον. Tamen si Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυραμάται, ὡς φησὶν Ἰεῖσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. LUC.

cian. in Tragœdo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II, p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aprior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰς—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μὲτὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θύρῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Paft. III pr. ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφοροι est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπες. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces obeptanium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Καταλαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobili. Vertendum igitur: *Ei curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post καταλαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandri fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς, εἰ μὴ δεκ' ἢ ἑνδεκά γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γυγαμικῶς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμναῖος, αἰθλιός, ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί. Hic vero, ut quantum debeat clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφῆ τις, restituit, auctores ipsos quaeſo, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένους τοὺς ἄκοντας) Iamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *denfais telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμύνας, non interpretantur *denfais*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκουσα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λύτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὃ Ζίρις; quia βοῶν, cum sit effusum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόησέν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾷτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾷν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitans me, ut revortar*. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκουσα) Forſan ἤχουσα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὁφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν) Oculos offerre erundos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit I. Elſner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαιτες ἀνέδωκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀναιμότους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

Hor. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνώμους suspicarer ἀνομότῃ esse legendum: εἰ καὶ ἄλλους σοὶ δέκα δόξῃ τις ἐπὶ πάντε καταριθμῆσασθαι, ἀνωμότη, εἰ βούλῃς si quis alios decem ad quinque appumerare concederet tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώματος est iniuratus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος. Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis iniuratus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ἔρκοις κατελλημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet ἀνώματος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur, quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Latoniae iusserit existere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ἔρκεν μεγάλην κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τῶν ὠδίνων ὑπόδοον χῆν. ἢ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώματος νῆσος est, quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce Ἀνώματος ita: Ἀνώματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ἔρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντες) Leones Scythia non habet. (In addend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδ' ὁ Βάσθιν) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae post lensium de hoc verbo disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

cad. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλευσσαντος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *respondet illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰκαρὸς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσει ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodianus I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbis est satis obvium, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἶν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

cad. l. 3. καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

cad. l. 11. καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

cad. l. 11. Δείσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένων coniungatur, quam cum δείσειν. SOLAN.

cad. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodorus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγών) Suidas l. c. περιμαγαγών. P. νερο παραγών. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolari bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro φιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distinguī ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πόσους ἂν δύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἄμφω τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίτας &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἰππεῖς ἄμφω τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικὸν, ἰππεῖς δὲ, ἄμφω τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo ibi armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam terfissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateſcat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἰππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. fine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποθανῶ, vertit, nam te quingentis millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχυνος) Id est, asperam regionem. Α τράχυν est Τραχονίτις, subintellecτο γῆ. GUYET. Vid. 'Ιστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχυνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeceunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡμῶν) *Par.* ἥ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. l. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἡμῶν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μῶν disiungi, & ὅντως significare, satis docuit Bud. in *Comment. p. 520 f. & 521.* REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλαοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροῖ τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκῦν Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γένεσις τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. Item T, 105, — οἷδ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀπὸ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elsner. ad Aët. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde nostrum Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) Ἀπ' ὅσπερ ἂν εἴ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίοτος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum *Bas.* an οὐ μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic *Fl.* Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod *B. 2.* μετ' οὐ πολὺ habeat, quod *gō.* minime cenfeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) Suis sumptibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διελόπη) Hanc phrasin probat contra Gæakerum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucianus

ni, item alia ex eisd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympof. c. 44, ubi διείλετο τὸ κρανίον — εἰς δύο videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellips. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciph. III, Epist. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατέρωθεν ἰμάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακτωθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars πρῶθεις fuit. Sed quatenam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forfan tantum παραπρῶθεις, forsan καταπρῶθεις scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπίδα διηρημένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρημένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam διηρημένος est a διαίρω, divido; διηρημένος vero a διαίρω, tollo. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισέδημεν) In omnibus antea legebatur ἐπεισέδημεν ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri posset recepta scriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισέδημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens δέξαν, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomaе persuasum, ut idem sentirent. Et si enim σπένδομαι egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδεται δὲ πρὸς τὸν Σεβήρον, *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem ἐσπεισέδημεν sic passively pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆες, καὶ οἱς ἐσπειστο, — ἐξεληθόντες ἀπῆσαν, *interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt*, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὅμοια) At re vera Scytharum genium mor-
resque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki,
nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita lucu-
lenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mo-
res adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὁμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. di-
xerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοι δο-
κοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθήναζε ἀπῆειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4.
SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum
usum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est mo-
menti: nam & frequentatur aliis, ut Alciph. III, Epist. 51,
atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit
vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem
Thucyd. VI, c. 48, ἐν πέρῃ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶ-
ναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique Dukerus hoc Luciani plura-
que alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, il-
lulretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap.
53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμισις καὶ καταγωγῇ. ἐπί-
δοσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vi-
de Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

*ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκε-
ψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασπενσάμενοι ἠγορά-
ζομεν*) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo,
res quasdam importatas in portu spectassentus, in eumque e navi sub-
duxissentus, emitus. Immo καταγωγῇ, κατάλυμα, πανδο-
κειὸν, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compara-
runt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est,
in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρί-
βεισθαι. Aristophanes Λυσιστράτη pag. 860 Lugd. ed. Ἀγορά-
σω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p.
214, καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν ubi Scholiastes
perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene
cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap.
164, καὶ μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα,
κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζου-
σι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant negotiantur. (Adde Sal-
mas. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversoriorium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπάσαντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειῖτρον) Omnes libri habebant hic κλειῖτρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepfit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam perisutorum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & L. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. 'Ανδρολογηθέντες) 'Ανδρολογεῖν milites conscribere, Alciphr. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Helych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλῃ τῷ ἔϊφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύν) *Aduncò gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. 'Ιγνύν) 'Ιγνύσιν Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. dices, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ioniace aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgaram sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostrium verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. 'Αμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythiis tot inauduisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam tunc, legendum περίσσειν, pro πάρεισιν. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διαπείσεις) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπατεῖν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέταικεν, quod Scholiast. exponit, εἰσπεῖδεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciph. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπιστάσεις legendum, pro vulgato ἐπιστάσεις. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *pertrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπασσῖν Nostro potius est extrudi, cūci, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel excidere voto, exhiberi, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκάλυψε τὸν πυρὸς) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼ ita explenda, κατ' ἐλπίσιν τὸ μέρος, καθ' ὃ μὴ ἐπὶ τελείως ἀπεκάλυψε. Ut ἀποτεριχίζειν est muro discludere, qui murus comneatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκάλυψετο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διακάλειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροίκον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινὸς βοιωτίων. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύξονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπῶντος, viz, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiaft. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἠρκοῦμεθα vicissim interpretabatur ἠγαπῶμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διαύττευσιν, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γερύων) Geryon, Erytheae insulae in Gadi-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. L. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδεύσας τῷ Ἡράδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀτθίς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adpersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GEN.

eud. L. 2. Ἀπείν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπείν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἔχει πρὸς ἄνδρῶπον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in *Thessaliam*, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, profisciscer. Verte: Fuit, cum profisciscer in *Thessaliam*; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tesseris illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa
Lucian. Vol. VI. G g

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic norae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβόλαιον) Cogitarum hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Basf. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienius. Probare potius debebat, *συμβόλαιον* etiam dictum pro *συμβόλη*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse *τοῦ συμβολαίου* notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaci p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon *νέμειν*, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus *βεβαίωσει τῶν συμβολαίων*, ut rati sint contractus: huic *βεβαίωσει* opponitur p. 158 *τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις*. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi *γράμμα* se habere ait Lucius ad Hipparchum, *ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ*. Neque moror *γραμματοῖον* in Scholiis ad h. l. quae imperitiæ & ineptiarum toties convinci possint. GESN. *Συμβόλαιον* quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. *γάμους ναυκληρικούς διεξιούσης* — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαί γὰρ ὡς πρῶτον ἐδιδάσκατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendatiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lips. *Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀνευ μαρτύρων γίνονται*. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, *ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν*. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16 seqq. *Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην υπηγάγετο*. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. καὶ ἄλλων) Nescio, num propter ἄλλων Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpretis haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ Ὑπατά) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod *ἐς* pro *ἐν* positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ γούς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud *ἐς* ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, περιζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. Alciphr. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ἄς ὠμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἀντρον), quas *πυμφας aliquando adiuravi in illo antro*. Idque manifestius pro *ἐν* positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, *ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται*. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν. Evang. Matth. II, 23, κατώκησεν εἰς πόλιν, *habitabat in urbe*. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἑλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitatum in vi*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἑλθὼν excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic *εἰς τὸ παρὸν* & *ἐν τῷ παρόντι*, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita *ἐν* vicissim pro *εἰς* permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus *εἰς* pro *ἐν* positum. Itā etiam *εἰσω* pro *ἐνδον* Alciphr. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅπῃ) Sic Mf. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχοι) Cur ἔχοι, & non ἔχει; ut *τρέφει*, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes edidit. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV,

ead. l. 14. Τρέφει) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεί praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliofsum desleclit oratio: ideoque οἰκεί cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφει mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tueretur Mf. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἴπῃ, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθαομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero*. L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciph. III, Epist. 54 pr. Τί δακρύεις; ἵσως ἔρησέ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. Περὶ Δεκρ.) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmurienfis παρὰ Δεκρ. quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Mf. Reg. 2955. Περὶ cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Παταρέως) Nihil dubito, quin Πατρέως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio fit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA GROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμοί) Ita ex Mf. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὲ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, *ostensaque domo pulcherrima*. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecelsit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν δεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδός) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc ση, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intelligit διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κάν τούτῳ) In lunt. κάν erat sine puncto subscripto pro, quod & aliae vet. edd. saepe omiserunt. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κάν εἴσι. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. ἱμάτια — ἀνθινά) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθινὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurrit rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 23. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροῖά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsitan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάτλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 pr. ταῦτοις ἅπασι κηλούμενος κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciphr. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundante, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχὼν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλλα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam misi pinguiiores tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχόν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae sortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe procures, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλης. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amasiis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elfner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, εἴαν με οὐσακ ἀπολείψῃ habemus, quod alii frustra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Eis ζωα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristor. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis pater ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitas simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίταλον ἀποδύομενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphrr. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκείνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accingeret. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosèque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam Gymnasium. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρὸς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλτατο. ἡ δὲ σφύδρα γὰρ &c.) Vertunt, Tum illa, lumbi agiler moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲν ὑγρὸς ἐπικινεῖται, μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, lumbi quidem tui agiler mov. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπέϊας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡ δὸνῃς. Ver-tebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρὸς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agilitate moventur, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαιστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque molliter, agilitate, vobis moventur. IENS.

ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς) Forſan ἤμῃν, i. e. ὄντως vid. Heſychius. Aut ὑμῖν pro σοὶ. non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδέος. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἰέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτης. ἰταμὸς. σκληρός. τολμῆρος καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριſτοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *iruculentum adſpeſtum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philoſopho Cynico dicit: δέμα ἀπὸ τροπαιῶν καὶ φοβερὸν, κίμην αὐχμηρὰν ἀναſείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ παſῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορτίδιον. Quare ſi ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.*

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ poſt τὸ μεστὰ deſiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. ſupra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀπ' παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum ſententia poſtulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quaſi eſſet infinitivus. Sed eſt oporativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διφ. cap. 4 f. πρὸς κελευσὶς ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

*ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Geſner. reddidit per *ne quidem*. Et ſic quoque vertendum in Long. Paſt. I, pag. 4, ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὸς φιλοφροσύνην μιμήσεται. Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipſo principio, μὴδὲ κρείττονος εἶναι σοὶ τυχεῖν ἐραſτοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Bergler. ſimilia de partic. οὐδὲ notat; unde delibendum videretur, anne vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) ὡς οὐδὲ πανοικίμου μου, ſe tueri*

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Past. III, 110, 1, οὐκ ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνικ. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὀδόνην δυνατόν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἐν δαίμον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμόν) Ita adspirare scriptum erat, forsan studio, quia ab ἰεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμός, ἀναιδής. σκληρός. ὤμος. παρὰ τὸ ἰεσθαι ὃ ἐστὶν ὀρμαίν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὡμόν) Non comparebat in editis. Sed inferuit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπότας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium reges, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vet. & Codd. ου scribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινός pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλίνει ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exutae*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in furtum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ'.

αὐτὰ) *aliae solutae foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, aliae in ferta plexae.* Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & lane sic iam habent interpretes, GRON.

ibid. Δελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem expressibam*, legit τὴν συμπότην videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαιστρά, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μεράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέχου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς: ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praesidis* more eum erudituram. Quid quod & Dei nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 addit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνομένου: ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτίον forſan, ut infra κολλῶ αὐ-
τῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβέλλων) Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μῃρῶν
gloſſema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήſας) Τὰ σκέλη ſc. τὰ ἐμὰ ver. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) Ἴως, κόλω, id eſt, *membro*, ut intelligatur de
membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*,
αὐτῷ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλᾶσθαι, alte-
rum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inferſa erant etiam
haec verba: ἄλεις ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce
de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito pror-
ſus, ſi ſapis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰſχύνετω) Forſan ἰſχύη. Sic interpreſ. GUYET.

ibid. Ἐξελευſας) Scil. τὸν ἀνταγωνιſτήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Διπζόν) Quenam lectio melior ſit, inquirere nolo,
neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio: quare
& in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) Ἐν κλινοπαλῇ nihili eſt τὸ ἄμμα in his ver-
bis τότ' ἥδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰζύος δῆſας ſύνεχε. Bene Mf.
ἄμμα κατ' ἰζύος δῆſας, *vincula ad ilia alligans*. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo
Guyeto: nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more
uſurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. *παραγενομένων δικαſτῶν*
πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Weſſeling. No. 48: *Rarior aliis*
hic uſus vocis πλείω, Noſtro triſiſſimus, qui paſſim adverbii pote-
ſtate inſtruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H.
Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, &
καλλίω, ſupra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἀκουε; Placet. GUYET. Ἄλλα
καίου) Κέου, mendose P. In L. ἀκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ
ἐπιτ.) Mitiffimum ſine dubio emendandi genus, quodque ad-
hibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi
ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet,
cum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίου, vel reddi-
derint ſed urere. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L.
Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo.
Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & ver-
ſione Geſneri, nec abit ab edd. niſi quod accentum tantum
mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine
Cod. liquiſſet. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκείοντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαιών in παλαις, h. f. *mais luttés en silence, sans raisonnement.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρῶσον) Lege ἐπιπρόσπον. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι πρῶσον, vel τέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλόν) Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγει) Cum in Basilensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγγει, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοσθημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγει) Scaliger ad Euseb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpres *oculos* dedit, quasi essent ὄμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forſan κρύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνισπάσης) Locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφέλε) Τὸ πῦρος forſan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθισον) Lege κάθισον. GUYET. Guyeti emendationi favet Ms. Reg. 2955. Sed κάθισο cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter καθίζω & καθίζομαι vid. Soloeic. § 11, ibique not.

ibid. Εἴτα δούσα) Εἴτα λαβοῦσα, & *mox* pro τὸ λοιπὸν — κατὰμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατὰμάττε, vel κατὰμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρας) Forſan, καὶ τῆς χεῖρος. GUYET.

ibid. Πάρα·φαι) Lege παρά·φαι. GUYET. P. I. & Ven. παρά·φραι·φαι. Quidam παρακύν·φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. 'Es non agnoscī a Mss. a se collatis testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον rescriptimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτὶ ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθον ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἔνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλου, palaestrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed hera mea fasciandi artem callet. Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiosè abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conscius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) Invida est circa artem suam. GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego malletm ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, herus, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gefner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, inter haec, quod posterius parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequè ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰ πρὶ τούτοις δρῶ, aut post haec sic faciam. Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, significatio τοῦ post haec tamen firmatur ab Kustero ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τὰ πρὶ τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρασίστεον; quid post haec filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque ait : Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτῳς τε καὶ Ἐκλεκτός· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖθος τῶν συγκλήτου πρωτευόντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, respici putabam ad leges & condiciones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐρωστήν. Utique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ γῦν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὸς & ἀθρόος. vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνοι) Forsan ἐκεῖνοι quaesivit Solan. Nec respuerem, si invenirem : facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρώσσα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἰώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos, sive iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ira L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non defunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia ἐαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniat, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν ἐαυτὸν ἐνσεύσασμαι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτέν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciphr. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsitan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψάμεν τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui toridem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. ῥάστη) Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *ῥάων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *ῥᾶον*. SOLAN. (*ῥάων*) Solan. iam correxerat *ῥάστη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald. 1.* quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *ῥάων*. Quod probō, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio simul & festinatio sefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat.* Unde imitatio satis apparet. REITZ. *ῥάστη* tamen Ml. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in *Epist. I Theff. I*, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθῆς* & *ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura* & *revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ* &c. REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χέρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπισέρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκείρου ταύτης περιεργασίας) O intemperantiam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*, GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. 'Ως δὲ οὐδὲν ἄλλο) 'Ως δὲ οὐδὲν ἐνδοῦν ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vet. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inseruerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. 'Ανυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Idem c. 43, ἀνυπόδετος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρεν. 'Επιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. 'Ανυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amfl. quae n in penultima dedere; hic vero s servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per s scribas, dicitque: 'Ανυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ σ, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Westeling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ s damnantes, ex Diod. Lyfia, Aelian. Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi n servavimus. REITZ.

ead. l. 15. 'Απωλλύμην) 'Απωλλύμην adscriptum in marg. Basf. 1. deletο ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. 'Απόλετο ὑπὸ τῆς αἵρας ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ οὕτως ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπεκολούθει. Mox eadem hac pag. integrioribus iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβίον) Ἄλλως, ματαίως. MARCIL. Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλος legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertius autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἔστιν) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὅστε ἔστιν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὅστε ἔβην τότε, tum sic obiurato ore procedebam. GRAEV. Ὅστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύμεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕψατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vet. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, s. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrettos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδoδάφνην. GESN.

Lucian. Vol. VI.

H h

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομήσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus vermiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμίονῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμίονῳ. GUYET. Ἡμίονῳ) Quem tamen supra passim asinum dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπὸ κατὰ τὴν θάνατον ὀρχόμενος) Capta vit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi artulit laborum finem*. laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγὼν φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse statui, decrevi, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μεσσηνίῳ — ἀφίστασθαι πάντως ἐγνώσκον, Messenii demigrare constituerunt. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Paft. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνοῦς, pro *statbat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατορθῶθαι, multa male consultis — felicem exitum habuere. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse praesentia, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Ἦς ἐμὰν τὴν ἀνασῶθι σεσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Λεῖπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Nofter, meliore paulo iure quam ante; sed commate post κατελύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 217. Theocr. Eid. XIV, 8, παίζεις ἔχον. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addido

verfu. Sic ληρεῖς ἔχων, & similia multa, profert Maitair. de Diale&. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. παλ-
ζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par.* ἐκὼν habeat pro ἔχων,
hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. Ἄρτον) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet.
Et vel sic ederem invitis edd. quae ἄρτον miro consensu ha-
bent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defende-
re possumus, ἡσδίων ἄρτον (scil. τινὰ) τῶν ἐνδον, *comedi unum
ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob
articul. τῶν, & Genitivus Atticismo aprior. Vid. Th. Mag. &
Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλαε) Et sic legere *Fl.* bene notat
Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam flebi*; ut
μοχ, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicogra-
phi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἄτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ
τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpe-
tuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51 m. παιδίσκην πάντα
καλὴν, paulo alia norione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μα-
κρὰ κλάειν Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & ἔκλαε sic
apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen μοχ συνέκλαιον,
non συνέκλαιον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas
me movet. Malim tamen interdum ἔκλαε, quam ἔκλαε, scri-
bere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum
sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia se-
quentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alio-
qui in illo iota subscripto, quod facile ab hypothetis omitti-
tur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Past. IV, p. 110
ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν
δισπότην ἔκλαιον, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen
falleret, ni statim & ibi sequeretur ἐκλαυσεν. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Ἀπ' πάντη; adscrip-
psit Guyetus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non
adducit, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλαε,
ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homeri-
cum illud: Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς
μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρώνται. Gteg.
Naz. Martyres omnia alacriter perpassos esse, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλο-
τρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Bas. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ,
quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γάρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Past. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciph. II, p. 202 & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὅποσόν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἐστωσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἕς εἵπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἵπομεν. REITZ.

ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Eln. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, ratum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Judith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀδυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστων ἀναπίπτουσιν, & vixi quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel, qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀδυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκει τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minufque commode ibi diceret, λύκει τῶν ὄτων; ita difficilium, λύκει ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τιγός, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

ὑμᾶς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo apriorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & *prehensa mania Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκείνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χείρτος, & *ille apprehendit eius iuvam*. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὄτων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβόμενῃ μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκη κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium confero, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 *Pric. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce exciuita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurum sed asino dependentem Dircen aniculam; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c.* Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non *Δίκη κέρκου*, ut nunc legitur, sed *Δίκη Δίρκης*; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciani versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχαιτο, σώσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, *σώσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ*, ut initio eiusdem huius pag. *φυγῇ σώζεσθαι αὐτὸν* & c. 34 E. *φυγῇ ἐσώζοντο*. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti lensus emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit lensus, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδόνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi *Σαρδόνιον* habent. P. vero *Σαρδάιον* & *Σαρδόνιον*. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in *Σαρδόνιον*. Et sic bene editum in Suidae *Σαρδόνιος γέλος*. De significato eius proverbii vid. Eralmus in *Rifus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. *Σαρδ. γελ.*) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. *Δὲ φησιν*) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. *Ἐτη*) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui *ὁ*, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. *Τῷ μηρῷ εἶχον*) Τὸ μηρὸν in dual. maluissim, ita ut *εἶχον* tum esset plurale; sed propter adiunctum *νοθεύμενος* non licet. Alii mallent *ἐν τῷ μηρῷ*, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ *ἐν*, ut Homer. *Iliad.* E, 137, *Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' αἰροπόκοις οἴεσσι Χραύσῃ* — ubi *ἀγρῷ* valet *ἐν ἀγρῷ*. At si quis Codex praeiret, non dubitarem *ἐν* in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omissum est *ἐν*, legiturque, *τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος*. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

eod. l. 15. *Ἐδράξατο*) Verba illa *εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο* vulgo vertuntur *si domum suam ausugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim *ἐδράξατο* hic ab *διδράσκω* fugio deducendum est, (quid namque *διδράσκειν τῶν οἴκοι* foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a *δράττω* pertingo, consequor, assequor, velut *δράξασθαι* per *ἐπιλαβέσθαι*, & *δράξαι* per *κρατῆσαι* exponitur ab Hesychio. Est ergo *δράξασθαι τῶν οἴκοι*, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur *Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης*, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio *δράξασθαι* positum aliquo modo etiam pro *affectare*, *studere*. Callimachus Epigrammate I: *Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκῳ Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος*. Verrit Vulcanius: *His simul auditis maiores quaerere census Desistit, & puerum consilium arripuit*. IENS. Vide Iensium. Conf. infra *Φιλεπ.* cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λάπους· sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *pursue*: εἰ τοῦ τι τῶν
 λόκκων ἐπιδράξασθαι δύνηται, ubi tamen etiam ἐτί δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic l. ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructionem
 huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermor. c. 72, ὁ πολὺς λεὼς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος παγὸς ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιοῦντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἐννῇ
 vidimus supra, aliaque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀρίστον παρέκειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀρίστον παρέκειτο &c. ? *Ei mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c.* IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallem tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείκνυτε αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἔδῃ πεπράξεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τοῦτ᾽ ὠνῆσμαι, pro παρὰ τοῦτου, iterum apud Nostr. infra Iov. Trag. c. 7 pr. ἀριστα κεκρυφαί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eudem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ. ead. l. 12. Τοῦπτανεῖον) Τοῦπτανεῖον videtur fuisse in I. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦπτ. REITZ.

in Schol. Δοσχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦπτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλ.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαίαις, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἔπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud εἰς ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens εἰς sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Καυδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Καυδαύλη; GESN. Forſan & hic Ταυτάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetſt. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρὴν γὰρ Καυδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Καυδαύλη καμὲν γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὄλας) Hoc & quod sequitur μάζας ὄλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

ead. l. 4. Ἀρσένων) ἵππων scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus haud impura, non scelestus, non mala, i. e. bona. GUYET. Locutus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum praeferendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦτοισι potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f. & 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse intra, ut in vulgarissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in Antigone. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; In auribusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὃ γὰρ δεῖν. Reinesius putat deesse ἐνικα, ante τοῦ. In l. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana paraphrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Video autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p. 148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, & legi καταβάστος vel καταβάντα χεῖρας κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδούναι) Video, Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. & Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: »Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ ἐπιδούναι non est pura Graeca locutio: & praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβας — ὃ δὲ οὐ κατῆλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδούται — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Etus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΤ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλίσσας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθιστα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάτος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὅδε loco ὁ δέ. » Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad eandem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque Iulius participii a Budaeo ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακώς. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνειν ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βυδίζειν ἐστίν ἢ τέμνειν, τοῦ ἀνθρώπου βυδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδάξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκοπῶντες ἐσθ' & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens.* Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἕνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elsner. sed aliud agens, ad 2 Thess. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἕνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur, quod ἐτανόδω inservit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. "Ος, δέον τὴν πηλειάδα κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μῆρινθον ἐταμέν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. » Videtur asinus, aegerime fe-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, totiusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praebuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (s. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reinell.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET* egregius *agaso* manum porrigere, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἄν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba οὐ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedit, neiciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) *Χωρίον* non est regio, ut putavit interpres; sed *fundus, praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plurarch. de sui laude pag. 544, ὥς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτητορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, *agens, ducens*. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens, portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. *Χλόην εἰς ὀφθαλμούς ἐκομίσαν*, *Chloën in conspectum adduxere*. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. frag. v. 63, *Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται*. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, *Τοὺς ζῶντας αὐ δεσμοῖσι συνδύσας βοᾶν*, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτὸν. Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοῦς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia *πα-
ρος* nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλασιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Γαμῆν ἐβούλετο) Sic γαμῆσαι accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reinesf. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἰδ' οὗτος, ἀναβύησον αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον αὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκεί-
νος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non casuum. REITZ.

ead. l. 15. Νύξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἐσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὀλόκληρος: quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὀλοκλήρου, ut, qui in-
eger sit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοῦς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐρίσκει) Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρίσσει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρήκει. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties ι & η male permulentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρήσκει* scribit, imitatum Mf. quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene dictantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ϵ proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθηκεν* pro *ἀνέθηκεν* in Inscriptt. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Henningius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde *μηλα* dictae. At *εὐρήσει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inferant. Vulgatum *εὐρήκε* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρήσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. *Τούτων — γάμων*) Modo plur. num. effertur indiscretim, modo sing. Sic *ὄραϊον ἥδη γάμου* habuimus supra Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132. Item ter quater promiscue in Evang. Matth. XXII, 2 & seqq. *Ὁραίο* autem per contemptum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. *Θεοφόρητος*) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφόρητος*, quaeritur? Pavet certe, quod ex Polybio profertur *ἀ-ψροφόρητος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. *Ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος*) H. e. *tibicinum coetus*. Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὁμιλος*, quemadmodum apud Comicum Pace 692, *τὸν δημότην ὁμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. ib. Schol. L. BOS. *Αὐλητὴς ὁμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. Eurip. Hec. 921: *Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὁμιλον*. SOLAN. Adscripserat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὁμιλος*: turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὴς ὁμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ναύταις* οὐκ ἐστὶν ὁρῶν ὁμίλειν, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικῆς, quod *ναύται* pro *ναυτικῶν* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi Ἑλλάδα φωνῇ pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Arctaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae lens. ex Nostro aliisque prosaïcis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ἔιφεσιν ἐτέμοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inoblivatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc *πῆχεις* aliter vertunt, quam *lucertios*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, *τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες*, ubi Basileenses, *caput subius guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνον κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur *οἶνον καὶ τυροῦ κάδον*. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & *καλῶς ἀκούειν*, Epiæt. Sent. VII. Alia similia dedit lens. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Colot. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro *ἐν* confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἔγνων) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἦδη πεπράξεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἀρίστα κακήρυκταί σοι. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ οὐμός) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμός. Ven. 2. vero ὁ ἐμός ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἐμός exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καινίδος) P. & I. ed. κονίδος. Sed aut genuina hic est vox καινίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κοπίδος ex κονίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Démonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Aitque, suae coniecturae non obitare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significatu plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέφαντες male olim redditum erat, currus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coegisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεις facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret & REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, aliquid maxime mirandum, s. nunquam ante visum audi-
tumve. Long. Paft. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) Καὶ ἰσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-
λώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: ac fortassis, quod
maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas vocis interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. REITZ.
in Schol. l. 2. Ἀπατέων) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζών, καὶ
ἀπατεῶν. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq.
ἐτρατεύσαντο adspirate editum mutavi, quia rypotherae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὁδόνῃ) In Coll. & P. ὁδὸν τὰ ὄμματά μου
σκαπασάντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε μὲ) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim
ὥστέ μὲ, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod
alias facile permuratur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ re-
cte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag. c.
1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter fo-
ret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρόμβον ἐξακίνης στρέφειν) Si Erasmus
ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, ut e
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter
invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίόντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὅπου ἀπάγοι. *Fl.* quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt, comparativos & superlativos ὅτερος & ὅτατος, sive ὅτερος & ὅτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, ὅτατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia *υ* in κίνδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐν pro ἐν est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Ex quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesser, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graecist. pag. 469, & Long. Paft. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgaris occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἰκημα ὑπερώον) In Act. Apost. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερώον. Ibi L. Bos demonstrat, ὑπερώον esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiaetae & Eustath. voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρώος, μητρώος, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, et si omnes edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδωκε in pluribus Codd. reperiretur, lubens in *Lucian. Vol. VI.*

contextum recepissem. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδύ-
ναι usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati, vel volu-*
ptatibus, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe
alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen
& *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic signi-
ficaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας)
τοῦ Λεὼ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus
videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram
similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. L. 9. Ἀσβεστον γέλωσιν) Hom. II. A, 599, Ἀσβεστος δ'
ἄρ' ἐν ὄρω γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. L. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψουσιν) Vide Zenob.
V, 39. SOLAN.

ead. L. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Ζεῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) Furtis. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte Fl. editio. Reliquae
omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. L. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam
de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum de-
glutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Al-
ciph. I, Ep. 22 pr. ubi καταπόσεις πλακοῦντων inveniet, ibi-
que Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Ser. VIII, Ridicu-*
lus totas simul absorbere placentas. Ita usurpavit καταπι-
νειν. Sic κατέπειον τεμάχῃ Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian.
in Afiro h. l. Ibidem supra c. 28, μαζας ὅλας κατέπειον. Quema-
dmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μαζαί — ἐκτετύ-
σσαι καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in
Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεὶς κατέπειον
οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliis c. 5, —
λίθοι — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπίνειν. Sed exemplorum
tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utun-
tur pro *deglutio*, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII,
3 pr. σῖτον δὲ, οὐδ' εἴαν τις ψάμμιζῃ, δύναται καταπίνειν.
Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρῶσκω, facile ap-
paret vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρῶ-
σκειν τινὰ, i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere*, & κα-
ταφαγὸν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo
subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. L. 6. Ἐχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότητος) Doct. I. Gavel in fin.
Obs. ad Ocyp. in Miscell. Obs. T. X, haud inepte emendat
ὑπὲρ τοῦ δεσπότητος. REITZ.

ead. L. 9. Συμπέσιον) Ad convivium vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat,
 consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII,
 c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἰπεῖν saepe
 valere καλεῖν. Ac verbum λέγειν similiter iubendi signifi-
 catu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati no-
 strae ignosce. REITZ.

ibid. εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses δεῖναι conijicere, nisi nimis prope
 παραθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem,
 si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ'
 αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad
 Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμέ-
 νους, nisi forsan legendum sit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κειμένους.
 GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχσῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. &
 Φιλοσ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine le-
 gas ἤπουν τὸν οἶνοχον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio
 Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem ser-
 vamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio
 non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ ha-
 bitus, apparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis
 ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾷ. GUYET. Πορφυρὰ scil. ha-
 bebat S. Sed vett. recte πορφυρᾷ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror.
 Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναῖκας ἐξηρημέναις
 λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo,
 expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῶς) Salmuriensis τὴν ὄψιν ἱκα-
 μὴ, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur prae-
 termittam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

*Pag. 192. l. 7. Εἶτε καὶ ἀνύσαι τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἶτε καὶ
 μὴ*) Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces
 palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui
 nullus in his est. Basileenses, qui parum curans mei iacturam &c.
 quos verissime affecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω
 prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, pa-
 rum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere-

ret, *neque*. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationē tradit L. Bos in *Observ. Crit.* pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius *Plut.* v. 194—6.) Ἄλλ' ἢν τάλαρτά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κάν ταυτ' ἀνύσει, τριταρακοῦντα βούλεται, ait: Quid hic sit ἀνύσει, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare & obrinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud *Hesiod.* in Ἔργ. p. 395, — καὶ μὴ δὲν ἀνύσεις, & nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. *Lucian.* *Asin.* (h. l.) κάκεινος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἕκσιν ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basilienses* recte ceperunt sensum. *Benedict.* Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret. *Basil.* Qui parum curans mei iacturam &c. *Exissimem* ego, ἀνύσειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύσειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in *The-ssuro* adduxit *Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a *Parcis*. Verterim igitur verba *Luciani*: Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem. Sic perficere *Latinis* est obtinere. *Terent. Eun. Act. I, Sc. 2, (v. 99.)* quam ioco *Rem* voluisti a me tandem, quin perfeceris? — *Gesnerus* recte iam dedit, impetraret; ei-que assentiens *Gronovium* minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumtum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se iam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρὸς μύρου; SOLAN. Ἐρωτῶ legendum omnino. *Guyet.* Bene, sed mallet *χρίσματι*, ex cuius compendiosa scriptura nostrum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallet *προκαλουμένη*. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ καταχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, καταχρήσατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρήσθαι cum tertio casu *Noster* adhibeat. Sic in *De luctu* c. 20; τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται &c in *Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὥς δὲ καταχρήτῃ μου τῇ περὶ*

παιδῶν (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus, καὶ ποτε ἔλθων ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλαι τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ένυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατηρξάτο, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *lunt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae lensius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco de Lucio nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶνται emendat. Quare lenstio assentior, vulgaram omnino esse sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχρῶμαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χρῶμαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθαι μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. ³Ην — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Έν πάντων ὀφθ.) Insuper hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inseruisssem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἐνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δρασμὼν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἐτυχε δὲ τῇ θείᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με θετάλη — χρίσματι μεμαγνυμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεις) Ridicule interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Theffala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, *accurrens ad provinciae praefidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte* (theatri scilicet, unde se ad Praefidem superius confidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theffalam, Theffalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum.* IENS.

ead. l. 10. Κάτωθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονός) Frater monet emendandum γεγονός etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praefes primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Caius*? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, *πατὴρ μὲν ὅστις μὲν* — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λουκιῶς, τῇ δὲ ἀδελφῇ τῇ ἐμῇ Γαίῳς. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis respon-
sio Praefidis indicat: sed qui potuit dissimulare suum? cum
tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quatenam
sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio
fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & con-
silio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae cir-
cumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohae-
rerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit,
ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores.
Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem appa-
ret, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρῆως solum nomine
lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica
est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατρὶς δὲ ἡμῶν Πάτρας) Lucius Patrensis.
Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii
Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθεῖρη ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἀπ' ἐμοῦ. GUYET.
Recte Guyetus ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una al-
terave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu
videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic si-
gnificaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque
etiam domo sua hominem procul exulare iubeat, non pot-
est φθεῖρη aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alciph-
ron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς
Πειραιᾶ φθαρέτων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθεῖρεται δὲ Ἑρ-
μιλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρα (alias ἀβρα scribitur.) Habet vero
indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciph. Epist. prio-
re loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani
Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθεῖρου rursus ita positum
videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui
illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθεῖρου,
male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis*;
nunc autem i in malam rem, neque iniuste omnino facis; nec ta-
men perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. ex-
cludi potest, sequitur enim, σὶ δὲ ἐξ κλάειν μακρὰ τὴν κε-
φαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθεῖρου, καὶ μὴ γρύζεις, quo-
que vertitur, *sed percas*, *nec verbum miffes*. Non adeo male. Li-
cet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop
voor den koekoek*, quod tamen est apertius, quando *sis* post
imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπου (optatim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὰ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσπηγέμεναις Εὐαγγέλια δοῦναι. Diserte hic Scholiastes, μέσον, ait, ὄνομα ἢ συμφορὰ. Etiam Lyfistr. 1288, ἀγασθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω ᾤν, ᾧ Κροῖσος, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορὰ, cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. appoluit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, θαρσῶν δὲ μέμνη, μὴ δὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα: quod vertitur, *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturbaberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνδρῶτος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gellneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὁ γίνεταί ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὰ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene poni proverbialis ille κυνὸς προκτὸς & ὄνου περιεργία, et si conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τίς

ἁκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus afini laboribus: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicis deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Peterfen Lubecenfi. Gieslae Hassorum 1674, 4, pag. 136.* Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄφυσκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευσκτός dicitur, & ἀνέκφευσκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 IV. habet ἄφυσκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. Hermot. cap. 79, ἐς ἄφυσκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἄφυσκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφυσκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursus c. 32. De luēt. c. 2 f. De Dipf. c. 2 f. &c. Aristo-

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἄφικτον. Et passim. Sed ἀφικ-
 κτος afferens Stephanus, ἀφεικτος similiter se nondum inve-
 nisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi
 Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit;
 etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφεικτον (interdum & corru-
 pte ἀρικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani alio-
 rumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit
 parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. 7, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. ad-
 scripserat, etiam sic legere Flor. & Coll. Quia non in Odyss.
 sed in Iliad. 7, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveni.
 Forsan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis
 accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quo-
 que ab Scholiasta hic omitti. Spiritus tamen apppositi erant.
 REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὴ, Λάχεσις, ὤ-
 μαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & vi-
 tiolus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων
 ἡπόρησιν. εἴτ' ἄλλῳ τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς
 μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διδὼς ὡς μεγάλης οὐσίας τῆς ἀπαρίας,
 ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possu-
 mus haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία
 ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito,
 quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id,
 quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in
 hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. l. & Ven. 2.
 est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est.
 SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. 9, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. 2, quod minime spernendum, quam-
 vis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. 9, 18 — 27. SOLAN.
 Quia ἀναρτησόμε. recepi, etiam versionem ad id accommo-
 davi. Genueris, vulgatam secutus, dederat, tanquam qui au-
 rea quadam catena suspensa habeas universa. At cum mox quo-
 que sequatur futurum καθήσθαι, manifestum est, minas illas
 utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque postero-
 re demum loco dicat Iuppiter, se catenam demissurum, non
 poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla defunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, ἔν ταύτῃ δὲ ἀναγράφουσι τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μέγα λω ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnet.) magno luent, (luerint.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν νῦν ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutio. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκπρεμαννύμενος) Ersi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκπρεμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostrum inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκπρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κε) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γούν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γοῦν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo tories confundi, ut saepe distinguere nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δίκαιότερον ἂν ἢ Κλωθὰ μεγαλυνήσασθαι, ὥς καὶ αὐτὸν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλλοις ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiores causas gloriandi Clotho habere, quae te ipsum astratum suspendet ex fusso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Mf. lectio facile præ hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mf. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν πρεῖον ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη περιττὰς εἶναι τὰς δυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressu in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, *ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖον) Secutus sum scripturam Mf. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes Cod. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Eddicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὐν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγῆσθαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὐν ἐπαγάγω ἥδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀνουμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ τ. α. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynici, ex quo sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda. Et video, Gesn. τὸ *sed* etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non inlolens esse, constat. Aristoph. Nes. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τὴν κλέειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificiorum χρεῖαν & cognatam illi ἀντιδοσιν, ac τὸ ἀνείσδαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c. 46, Οὐκοῦν ἔφερον ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap. 17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστέτητι) Ἰκαρὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστέτητι δὲ τινε τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis, nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum, quod praestantius est colentium. Sic recte interpres, colentium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστέτητι hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sjc pag. 123 idem Codex pro καὶ τῶν μαῖς γεραίροντες, scribit δυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὃ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεοὺς non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Amphryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Tragi & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittrair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶν etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, et si ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρπεί χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρπῆ, ἀκαρπῆ, & ἀκαρπεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciphr. III, Ep. 25, καὶ τὴν ἀγρὴν οὐδὲ ἀκαρπῆ θέλεις ὄρν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. ἑκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. ἑκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνους eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ων invenisset, alterum in —n, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. ἔφηνθα) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἔφηνθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. ἔκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. καὶ δυσίαις) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. ἔκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φησὶ) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἀρα τοῦτο φ. Marci. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud δ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. καθείρξας) Anne varia lectio ἐγχαρισάμετος ex glossa nata videtur, quam quis καθείρξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσονται, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ) Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis solum hic similia tempora postulat, ut parebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστός) Archivorum rex, unus ex septem du-
cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαίου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπεῖρε) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius, quod FL habebat. ἀπαιτοῖτε, i. e. non video, quo iure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optativi est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam retinet etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύσει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισθ. cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρνεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώνης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. Hag. vir doctus χελώνην emendarat, quod Par. etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed. Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrumque substantive extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἔψεν αὐτὸς ἐν λίβητι χαλκῷ. At cum in vulgata Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov. Conf. c. 30, ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνην ἔψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stultitiam, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἰστὸν) Cur ἰστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστιόν, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quatenam corpora fulmen disiciere amet. Sensisse id videtur Gellnerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καί) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito comparer, & alibi etiam saepe ante καί poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fueris abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ.

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tr. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημοκ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλιτος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλιτος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀπὸ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτω scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est δύνατον, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro luctu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σισύφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. Saxum volvere. COGN.

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτονον) Wessel. coniicit ἐπίτονον. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἄμοισρον) Facilius sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ αὔμοισρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum, nempe οὐκ αμοισρον τὰς μοίρας βίον βιῶν significare, & Parcas etiam fatalem vitam agere; sive ad verbum, Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere. Et sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fufius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato naras. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) iam dictum non semel supra. Vid. faltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τρηγῶδες, κατακλίσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασί, τὴν παρὰ Ῥωμαίους Ζεὺς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. ὦ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. καὶ καταμύνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) ὦ Ζεῦ &c. 2) ὦ χεῖρ. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametri. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαύδα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπολλόν. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarari erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senferit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναί πάτερ ad Ἡ τί βαρὺ in Par. iam seorsum exarari erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K k

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρώμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόντας, τοὺς ὀχριώντας, τοὺς ἀνυποδόντους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie desumpta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaati*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τῇ Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium*, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἔμοι προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πίνων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οὐλέτου φλυαρίας) Ex Comico desumpta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Mf. habetur, ὀχρος δὲ τοῦ εἴλε παρείας. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἡς οὐκ ἔν ἀραι' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκτεῖν ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγυδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγυδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγυδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἴλε παρείας, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Mf. Ox. & utraque *Vea.* recte. Reliqui libri *ss.* SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεῖνόν, ᾧδ' εἰπὼν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορά Θεάλατος ἥε οὐκ ἔν ἀραι' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπου. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀν-
δρῶν φύσις, Noster ἢ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio
ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P.*
B. 1. S. A. Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.*
ᾧδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν
alios auctr. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euri-
pidis ex quibus fabulis desumptae sunt, mihi non constar. De
ποιμίσσον vide Rhel. 669. SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὁ παγκράτιστος) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.*
ed. iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Etsi οἰκείων quoque erat in *P.* quam se-
quimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id ne-
cessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur
velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e con-
trario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum
censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaeum ei
intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri
poëta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a
Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι se-
clusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen ex-
punxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὁργᾶν) Quia Euripideum est, pro ὀργᾶν, nihil
mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ὅτις ἐστὶ σοί) Pleonasmum horum verborum
(nam priora sensum satis absoluebant) compluribus Graecis
Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat
Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indican-
te in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia
hic notarium habemus satis. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5
nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλου του) In vett. quibusdam edd. haec ita con-
tinuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις
plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro
τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad Tyran. c. 11,
Gesner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7;
addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ μακαρία) Verba Iovis ἔστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'

ἥτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

οἶσι θ' ἀμεινότερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἰσχύοις) Senarii Ἐν ἰσχύοις &c. καὶ τοῦτο &c. Ἔστηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐτι.

καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET. Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecisse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetæ afferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθις) Ex Mf. Ox. inseruimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἐνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποί.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histrionum nomina, ut infra. COGN. Τῶν τραγῳδίων ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad Μισθ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διελεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elsner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνισαῖ μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, *socium esse & adiutorem in belli certamine*; tum, *adesse periclitanti in iudicio*, docente Biseto ad Aristophan. Thesmoph. v. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adiuuare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphyry. de Abst. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σύν, quinquies tantum ξύν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni ξυλλαβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciphry. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Pañ. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάστιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum eveῖστα, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφεραν. Item 2, 71 lungerm. ναὺς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διομίσσας, quod lungermannus convertit, *naves in ancoris subrectas con-*

stius. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. *μετέωρον τοῦ πολιτεύματος ὄντος*, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, *πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι*, nempe, *principatum suspensum ac dispersum expositum*. Sed de *suspensio* sine incerto animo aequè, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, *conversum legimus*) verteretur hoc eiusdem: Προσιρτο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὁππῶτα ἀνστήσιν εἰς τὸν βασιλεὺς ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε γνῶμην ἔχοντες, κηλεύσασθαι αὐτοὺς πολέμιον νόμον. REITZ.

ead. l. 5. 'Εν στενῷ) Supra in Hermoc. c. 63, *συνελαύνεις εἰς στενόν*. Mox infra cap. 30, *ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος*. Alciph. I, Ep. 24 f. *μὴ δὲ περιίδης ἀγαθούς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους*. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. 'Ανάγκη — νόματα) Has duas voces delet Ox. Mf. quae in vulgari post *ἀνάγκη* leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur *δόξαντα* valde arida haec Mf. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. 'Επανεργεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato *ἐπαναγαγεῖν*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter FL. omnes *ἀπίοι*. Sed in *ἀπείσιν* conspirant Mff. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοῖσται) Rectius Mff. Regg. 2954. & 3011. *ἀγνοῦσται*.

ead. l. 11. Κοιτούμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἄπαντες ὁπῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantior, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet *συνέλθ.* Solan. notarat Cod. O. habere *ξυνέλθ.* uti & mox *ξυγκλῶν*. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in varianti. notare cum lethoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. *συνουσίας*. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλων) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαρτυρικῆς ἀσφαλείας) Ἀσφαλείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro *ἀσφαλείας* lego *ἀσαφείας*, & verto, *quavis obscuritas multa testat.* Sic in Gallo *χρησμονὲς ἀσαφεῖς* dixit, c. 18 f. *ἐν τοῖς ἀσαφεῖς*

τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλσίας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαρτυρικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit viria poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obsopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in *Par.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cert. male quoque ἀσφαλσίας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patet in nova ed. eius Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια θεός) Το νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὐν θήλεια θεός, μῆτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νῶνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ira commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἤμιστα ποιητικὸς εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τῶς post θήλεια θεός, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδ' αὐτῶν) Homer. Il. γ, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — νῶνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae ῥαψωδεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίμυσσ' ἐκατόμβας, ὅσοι τ' αὐ μέγατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ νῶνυμοι, βαρμίοισι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε. Emendatius Basilienfis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce νῶνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utrique secunda in νῶνυμος producitur. Hom. Il. M, v. 70: Νῶνυμους ἀπολέσσαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοῖς. Pro νῶνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νῶνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὐ) Homer. Il. I, 228, & mox νῶνυμους Il. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Αλλ' ἐς Διδε) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab Solano citato. Item ex *Iliad.* Ε, 70, ubi plane idem versus, quem lensi. ex *M.*, 70, citat, recurrit, nec tamen νωνύμους, sed νωνύμους scribitur. Quin & *M.*, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis edidit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νωνύμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare lensio, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in *Odyss.* priore modo scribitur Α, 222, — *ἑοὶ νώνυμον ὑπίσσω*, in 3 edd. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut *Od.* Ε, 182, *Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης* —, item *N.*, 239, *Οὕτω νώνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί* suspicio remanet, etiam priori *Od.* loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano, quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βομοῖσι) Lege, ἐν βομοῖς παρὰ κνίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νωνυμοί, habeamus νωνύμους, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. 'Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. *Dial.* 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* cap. 44 *ὣς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχει*, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνορος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a love haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίνδην — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίεντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θεοσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Ms. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Ms. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit gregem murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν ὁ ὅλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ ποῦ τοῦτο, ὃ Ἑρμῇ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολυτίμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῇ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολυτίμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiecit. Long. Pañ. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγήτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλώης. REITZ.

ead. l. 4. Πού) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῷ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Περτέλῃς) Περτέλῃς locus in Attica. GUYET. Vi-
de notam ad Έρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale est Horatianum il-
lud: *Cum faber incertus scannum faceretne Priapum, maluit esse*
Deum &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Et si posterius καὶ, quod Fl. omisit,
abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet No-
stro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag.
cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀβάλλω) Quod Solanus noster operae duxit no-
tare consensum in Ἀβάλλω pro Ἀβάλλοντα, monet, id iam di-
ctum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c.
6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπά-
λω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀβάλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. 1, 404; sed
nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσον,
quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Έργ.
519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ταῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικῷ, tum
πεντακοσιομέδιμον δι' ἱππᾶδος etiam mentio iniiciatur, opti-
mum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis
censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis,
Solone p. 160 H. Steph. Τοὺς ἐν ξηροῖς ἡμῶν καὶ ὑγροῖς (oleo,
arbitror) μέτρα πεντακῆσια (quingenas s. quingentas de uno-
quoque genere) ποιῶντας, πρώτους ἑταῖρα, καὶ πεντακοσιο-
μέδιμους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππων τρέφειν δυ-
ναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακῆσια· (trecentas, trecentas de
unoquoque genere) καὶ τοὺτους ἱππᾶδα τελοῦντας ἐκάλεον.
Ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ἀνομάσθυσαν, οἷς μέτρον
ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul sumpti
trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδε-
μίαν ἀρχὴν ἰδῶκεν ἀρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δι-
κάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos*
vel *primi census* homines vocari posse *πεντακοσιομέδιμους*,
equestrem Atticorum censum esse τὴν ἱππᾶδα, ζευγίτας s. *in-*
garios dictos, quod duo iuncti unum equum publicum ale-
rent, θῆτας denique cum *capite census* Romanorum compara-
ri utcunque posse. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN.
Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Cod.

καλλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Paq. 235. l. 1. Τῷ Σητικῷ) *Θητικὸν* infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in *πεντακισιομεδίμους, ἱππάδας, ζευγίτας καὶ Σητικούς*. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In *I. & Fl.* non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscripsit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ μὲν ὑπερφύα) Sententia postulare videtur, ut unica murata literula legamus *εἰ γούν*. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis constata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐποποιήντο αὐ) De meo non inseruissim illud *αὐ*, quia tam brevi intervallo iterum *αὐ* habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet *παραγμένου* frustra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

*ibid. *Αρ*) Ex Mf. Ox. ante ὅστις. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi *προεδρία* inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: *τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὑλὴν ἀποβέποιμι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπως ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακισιομεδίμους καὶ τὴν ἱππάδα αὐ εἶν*. Hic locus imperinissime vertitur: *Quid factu opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam*. Oedipus fit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur *χρυσή*, dixisset, sibi quoque inter primi subellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem *ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον*, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, *μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα*, si non inter imi subellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat *τῶν ζευγιτῶν*, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant *θητῶν*. *Θῆτες* ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii* & *capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super *πεντακοσιομέδιμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα εἶν*, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. *Πεντακοσιομέδιμνοι* erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. *καὶ τὴν ἱππᾶδα* scil. *τελούντες*, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

eod. l. 12. 'Ἀφ' ὅπως τὰ τάλαντα) Conf. supra Asin. c. 53, *ἀπὸ χελώνης πεποιημένην*. Aristoph. Nub. 766, *ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτοῦσι*. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. *στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ τάλαντων ἐξηκοντα*. REITZ.

eod. l. 13. 'Τῆς τοῦς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, vertendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — *εἶν*) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post *πεντακ* — leguntur, *καὶ τὴν ἱππᾶδα*

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἰππάδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. καθίζοντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; & καθίζεσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθίζεσθωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινέτωσαν. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίροντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθέζοντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ. 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Subaudi ποίει, ὦ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Πῶ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. πῶ τὸ νέκταρ, πῶ τὸ νέκταρ — πῶ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποίει, ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνιᾶσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (i. e. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut 'Αλ. cap. 1, & 'Απαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respiciunt volunt. Vide 'Al. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτε ἠπειλῆς) Ita ed. Fl. In Mf. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖν. In reliquis ὅπταν ἠπειλῆς. SOLAN.

ibid. ἠπειλῆς) ἠπειλῆς. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἠπειλῆς ex Homeri loco probari. Vulgatum ἠπειλῆς, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὅπταν habere, fallitur: nam ὅπταν etiam exhibet cum cert. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. I. instituta tantum signavit ὁ. ἠπειλῆς Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπειλῆς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui asferrem Hom. Il. O, 179, ἠπειλῆς κἀκείνους &c. Forsan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὅπταν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὅπταν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν παραχρῆν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Par. 239. l. 4. Ἀκούσσειν) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσειν legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρόνται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρόνται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obitare videtur sequens *πλην*, quod cum pro adverbativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρρησία*. At si, quod revera significat, *πλην* reddas, *quod reliquum est*, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter εὐπροσποτάτην & διαμέλλεις in Voss. Mf. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, sit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἀνδρες excidat, quod voce θεοι emendare mox conatur. SOLAN. Si cum Fl. ἄρξαι legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed cum in ἄρξομαι consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. ἤμας) O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes ἡμᾶς, ac tamen vos dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσαμεν τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: Καὶ ἡκουσαι τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipsis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur Long. Paft. IV, p. 106 f. ed. Moll. αἶγρον δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάντῃ ἴσθαι, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2, pag. 43, συνέρχονται τὸ ἐσθινόν. Sic mox Dial. Galli sequente, τὸ ἐσθινόν. Quare assentior diligentissimo Berglero, τὸ ἐσθινόν quoque pro τὸν ἐσθινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel *per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ*, vel *per nomen verbale*; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόιδρας τέτταρας εὐ μάλα εὐρ.) Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 εὐ δὲ ἐτι πένεστερος λιβανωτοῦ χόιδρους εὐ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Geinerus in sua correxerat εὐρωτιῶντος, & *micidi* veterat; bene, ut *leq. παρασχόντος* respondeat. Quare & hoc malim, aut potius *παρασχόντας* cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia *παρασχόντες* ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat fervari, atque exponi per ellips. praeposit. *συν*, ut *tus statim una cum carbone exstinguere-tur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ αἵθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auct. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὁσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῇ αἵθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀρχὴ τῇ ῥιπῇ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Mss. ὀσφρῆσθαι. Sed lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχόμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθρεὺς est Graece, quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est assecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θώκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθήμενους, *in cathedris sedentes*. Sed Mf. δάκων, & quidem rectius. Nam δῶκος est poëticum, quo Homerus alique sunt usi, sed δᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν δάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt Homérica. SOLAN.

ead. l. 9. Πόρωνα) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Pnt. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis & brevi in med. Sed praestat ω. Alciph. I, p. 26, παραγωνίσασθαι τοὺς ἀνταρστας βουλέμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. Το Σαρδόνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕγιον. Sic in Asin. Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδ' ἄν ἄλλο, ἢ μηδ' ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγον) Obso-
Lucian. Vol. VI. LI

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quæ quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatur est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut *οὐδενσίαν* Deorum, aut non-providentiam, non secus ac si prorsus nos non essemus, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. *οὐδέν. ἀλλά.* Quid respondendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκῆμμα) Pro his verbis in P. & O. *ἐπισκοπήσει τὸν λόγον*. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοὺς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἄτιμα) P. *ἀτίμητα*, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniecere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. *τέλειον ἱμάτιον* pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceffivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petrus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro *τελείων* fiat *τελείων*. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. *Τέλειοι θεοὶ* Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censerī poterant: Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ κἔν εὐγενεῖς ᾧσιν, ᾧσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδούκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν) 'Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν. MARCIL. 'Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ἡμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne FL. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τῷ. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π—τῷ—B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάχα ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechth. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἂν εὖνους ἔμοι Φέρον παρελθόν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elfiner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃτα) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανίζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανίζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaften Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβάς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κρίσας Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne verbum: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet orum-
um.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς εἴη Σαλαμὴς) Vid. Herod. VII, p. 271, in de-
cantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles
aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. *Ἐν
οὐδενὶ λόγῳ*) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divina-
rat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositi-
onem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro
Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέ-
λωτι τοιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. il-
lud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. edi-
tum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in
versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri,
carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam
περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sa-
crificant. REITZ.

*ead. l. 3. Ἐπειδὴν κατ' ἐλάχιστον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐ-
ρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς
πέμπουεν*) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius
rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si no-
bis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum hu-
manarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommoda-
tur. Pro σπονδὰς πέμπουεν Graevius in Mf. legi ait πομπὰς
πέμπουεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ θύοιεν
ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμπουεν, sit omnino γνήσιος. Voce
θύοιεν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per
πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes
pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanita-
te dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim
cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demo-
sthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ
ἔροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἀγαστε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δὴ οὐχ
ἡμεῖς γε, εἰποιτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμεῖμεν. Οὐκ ἐχειρο-
τονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγούς,
καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ένδς άνδρς όν άν έκπέμψητε έπλ τόν πόλεμον; οί λοιποί τας πομπάς πέμπουσιν ύμιν μετά τών ιεροποιών. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, disturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificiis. Sicut autem hic πομπάς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπήν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρία Pammenis aurarii: 'Εκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ὃ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διάχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandum, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπήν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἔραν ἔρωτα. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πειθεῖν πένθος. Νίκην νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locurus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus. IENS.

cad. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro λέκτιον. Iunt. quae ἀναήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

cad. l. 5. Πομπάς) Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Iens. SOLAN. Σπονδὰς πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & sit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπειν) Neque tamen im-

probarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum, & virorum doctorem ποιητὰς praeferebantur consensum, hoc recipere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag. 571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅψι καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅψι καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατούμενους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγύρους. Benediſtus: *Deinde brevi videbis irritantes Epicuros, Metrodorus, & Damidas, viscosque & iugulatos ab ipsis patronis hosce nostros.* Apud Latinos sane iugulare adversarium legitur, pro ad inciras redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mf. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros viscos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποσφάττειν est os obstruere adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15, ἀποσφάττειν τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obundante Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes; sed Latini dicunt, *enecas nos, Mome*: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum est, ἥδη γὰρ σε τοῦτῃ ὁσπράκῃ ἀποσφάξω, *ego te hac testa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρμένον. Melius Mf. παρασυρμένον, ut quaevis forte trahitur, a vi fluminis scilicet. Παρασυρμένον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis, quae modo praecesserunt, non probō eiusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit. Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esset partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus*; cum nunc partem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Ita optime O. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulatio*, quae ad disputationem talem bene convenit: praefertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττει etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem. Solanique diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττω. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένης) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾷδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδὼν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amar. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare*. Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, veritas. REITZ.

ead. l. 11. Ἦτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, ἦτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλέλῃσαι οὐδ' ἐν) Legendum videtur, ἐπιλέλῃσαι ὅτι οὐδ' ἐν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδ' ἐν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Plut. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem Euboeae portum* vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro Γεραιστὸς. in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἀνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἀνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατρῶους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τινὰ ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigessimum aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκείμεσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo, quo Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τῷ

ὁ Περικλῆς, τὸν λόγον ἀξιοῦ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Obscrv. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ἀντιπαρκεῖν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπύργον) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de *barbato*, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὲς quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum verterente per Latinum *permittere*, sic abit, ut putet, id nectare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφείται δὲ τὸ μέγιστον ἄγχι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare viderit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢν οὗτος καλεῖται. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, & μοχ ἡκριβωκὸς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πιθανός) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πιθανός, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur, ἰδιώτας appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elsner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectr. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνείναι) Συνείναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, etsi aliud agens, quoque scribit συνείναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνείναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgaram quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, *συριέναι* scripsisse arbitror. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *For autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, possit ei quæ non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat *συριέναι* — ὅζις ἐστι, non opus erit monuisse. REITZ.

Ps. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra *Ἑκκλ. cap. 3, νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερίριπται σοὶ ὁ λόγος* &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & *Ἀλ. c. 18. Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide *Ἀλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.*

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in *δραπέταις* non procul ab initio. Nempe *μεταίχμιον* est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc *μεταίχμῳ*, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορίριπτον) Ἀσφαλῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσφαλείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς* pro ἀσφαλής. GUYET. Etsi supra c. 6 ἀσφαλείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobratur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορίριπτον aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλῆστερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne carpiare: notumque est vetus verbum ex *Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.* Ubi cautius miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεισδαι Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπὸν καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obsopoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praefens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποτε ἡ φηγὸς ἐν Δαδῶνι αὐτόφωνος ἐμαρτύετο. GRON.

ead. l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσομεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στενωῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Ἡσιόδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἔμμετρα λέγοιμι) Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. Ei καὶ ἔμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἔμμη. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξα-σθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo accipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέχασθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ· alterum ramen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἔμμετρα, ἄμμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obs. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

capereitis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vos haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sentus est, *recipietis autem in vos, si non metro constant iussu, quare dicam.* q. d. Si iam non pedibus suis consent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Parasito p. 24, ἀναδέχομενται εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὐ potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, *recipietis, aequi bonique consuleis.* Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare ausim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἑρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex l. recepi, & ex marg. Hag. Et si lunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, pondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpretes, quam patronos, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, *aut interpretis*, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aprum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic securi sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrum Z. Έλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 10.) Et sic Nostrer de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρρεῖα κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἀρρεῖα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a συνέψεται recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἔψεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *cristae coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, *comatum*

ferret erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διασεισας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X.

Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc tabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλῶν κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Mosis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβαίροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoro & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γνύματος χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαίμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Et si *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 298 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσομένοις πυκινούσι) Subtilibus armati sermonibus. GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μῶθον) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μῶθου. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut II. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφῆς est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαία, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέταλην stivam esse aratri, constat; poni nunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil aliis occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, ταρώς ἐχέτης ἀπὸ κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam ἐχέτης, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plastro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἀπὸ κόρυμβα tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀπὸς potest alludere ad τεττιγοσορίαν Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant ὀξύβασι, κλωγμῶς, κορώται, ὄροι, ἡμιοιοι, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrisionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὅταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπτιδς) Mf. Ox. Αἰγυπτίος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. Λέγοι) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγοι.

ead. l. 17. Θμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyaen. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. Gayer. Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιος) Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus peius quid asino est κανθήλιος. Εἰ μὴ τοῦθ' αἰσῶμαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τοῦθ' αἰσῶμαι, μὴ τοῦθ' αἰσῶμαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστών ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershusii ad Porphyr. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιωτίον) Sic Horatius: Boeotorum in crasso iurares aëre natum. SOLAN.

ibid. Εὐναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit ἐνὶ pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse ἐνὶ πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocola exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gesn. ἐνὶ legendum pro ἐπὶ. Quare, cum Fl. etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuum ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πητ. cap. 18, quem locum ipse inspicio. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲν τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus f. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollerius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Nesp. 982. GESN.

ead. l. 6. Ἴσως) Ex Ms. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε) Ducibus Mss. Regg. 2955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκοῦν & ὁπότε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κομικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακαίμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλέως ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrium invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακράν. GRONOV. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare ausim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κρίσει) Homer. Odyss. A, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγῶ) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Οἰκοθῶν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homericæ & Euripidei. BOURD. Οἰκῶν) Id est: Tu, o Hercules fili, tu istis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσπας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, subintellige & aliis ἀδελφοῖς. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμετέρα, μακρὰν χαιρεῖν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πῖττις γοῦν ἀνατεπλισται, ὁσμήραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδραποτοτοῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Pocilen est. Itaque pice est refectus, cum quotidie a statuariis exprimitur, sc. eius forma, propter excellentiam.* Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forensis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocratonem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν υποπιπτούμενος, στήρῳ τε καὶ μετὰφρενον· ὥραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σῶματι πλασθεὶς παρῶρητο μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαι ἵπτε-
τουόμενος· vertunt, *cum ad porticum iam fabricaret aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungeret, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressu.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῶδῶν legatur in Mf. ἱαμβίζον. Μιμηλὴ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a love voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: ἰαῦσι πρὸς τὴν στοῶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἐστὶν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alciphron. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit magistrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, passivo intellectu, ut pater ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque, *eram fabricans vel fingens aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo*. Quod cum de se iactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praebet, id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris caelaturam impressam habens.* GRON. Ἐτύχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· ὧραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεῖς, παρηώρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὥρ' δ' ὄχλον καὶ τινὰς δύο ὠχρούς κεκράκτας, πυγμαίχους σοφισμάτων, δάμιν τε, καί. ZETΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδοῦμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem, cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*. Αἱροί. An χαλκουργῶν est aeneus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Salmuriensi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος per anastrophēn praepositionis usitatissimam, praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. *Meorum dominorum, a quibus missa sum.* Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰθναίαις ὑπο. *Ubi torretur sub Aetnae radicibus.* Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepē quoque Lucianus proloae orationis scriptor περὶ per anastrophe.

firephen (τέρει) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττεύμενος, cum a subbris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Notter vel ex Tragico aliquo defumfit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παῖον, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῆ τέχνη, eieſto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Ienius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iensf. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iensf. dicat στείχοντα in *Salmur.* ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequae ac in *Amst. B.* 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. *tumultuantem*, sed *euntem*, immo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. 1, 418. De Cyclope: Εἰ τινα που μετ' ὅσσοι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quendam prehendere possit cum onibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure veritas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando δῦραζε additur. Ceterum & στίχῳ inveniri in praef. pro στείχῳ, non repetam ex L. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ) Ἰαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγῳδῶν) In P. & L. etiam ἰαμβίζον. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἐτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἐτι χρὴ λοιπὸν, ὦ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων) Parodia est ex Homero de-
torta, quem vide ll. 4, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) l. e. οὐκ εἰσὶ θεοὶ, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, εὐτονότερον. SOLAN.

ibid. Ἐπίχει) Legend. videtur ἐπίχει pro ἐπίχσει. GUYET.
Ἐπίχει L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c.
22, & Πρωτ. c. 16. In omnibus impressis ἐπίχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὐς δεῖ ἐπιστομίζειν, non significare *os obtu-
rare*, sed *freno coercere*, recte ab I. Elsn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* ta-
men Pollux p. 972. Forsan & *facere ut quis pronus in os cadat*,
vide coniectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Καθάρλιμον) Adscripserat Hemsterh.
Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κἀνθάρος λιμὴν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Ἀντεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτ-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invi-
tant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firmant. Quare non receperisse stultitia fuis-
set. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta sint, Benedictus: iam enim alias incepta sunt, Ob-
sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte:
Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae)
vel *temere* & fortuito incepta &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ πον τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpretes aut cum
Benedicto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo
tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem
facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratic-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus remere omisit in
versione καὶ ἐπαινοῦντι at recte Obsopoeus, ac laudibus of-
fas, GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξι vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις τι
μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποια ἐστὶ, καταριθμου-
ναι καὶ ἐπαινούντι, οἰομένῃ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προτοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae sunt,
qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Mf. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττε-
ται ἢ τὸν ὅλον ἐπιμέλεια; Hoc igitur univrsum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Mf. Gr. P. & L. In-
fra iterum διτάττες ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praetu-
li vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubebant,
& melius videtur; versionem Gesneri tamen non attingi, quae
non multum ab restituta lectione. REITZ.

ibid. Τὸν κομικόν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas haec voces insertum erat
δὲ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. O. μέλλει. Reliqui
libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Mf. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. Il. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρη) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμίζ &c.) Homer. Iliad. Γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Φητεῖ δ' ἀντίστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, Il. Γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. Il. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. *ἀσπίδα πύβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *ῥιψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse. **COGN.**

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τοὺς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad Men. cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. **SOLAN.**

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic P. Sed *ἐμβάτας* l. B. 1. H. S. Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: *Ἐμβάτας*) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβάς, ἄδος, & οἱ ἐμβάται*. Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστῶρ* sit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωματία) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histtrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Paḡ. 274. l. 1. Ἐπεὶ καθ' αὐτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καθ' αὐτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσον αὐτοῦ τότε παρήσιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσον pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi ed. typographorum vitio est omiſſum, & τότε ex Mſ. repositui. Cum ex sua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur, proferet, audi tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καθ' αὐτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παρήσιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriffimus. Diſputant Damiſ & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur.

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint Tragicici, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκηνήν, quibus illi Tragoediae maiestatem augment. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, Ὅρᾱς τὸν ὑποῦ, τὸν δ' ἄπειρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα τὸνδ' ἡγού θεόν. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούση est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens audies, quasi esset hic ab ἀκούσῃ, cum sit ab ἀκούσῃ. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούση αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούση & ἄπειρον) Cum in marg. Ald. ἀμουσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούση, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκουσον pro ἀκούση notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀμουσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἄπειρον' esse a nominativo ἀπείρων, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅρᾱς &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit νιδῖς; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumieftu ampleftitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loënf. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens fallus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro ὕγραῖς ἐν ἀγκάλας Ms. θερμαῖς ἐν ἀγκάλας. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam ὕγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen disliteor, θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. L. 1. Ἀκινάκη θύοντες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, The-saur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμόλξις) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non pater. In Ox. deest Θράκες. Certe a Scythiis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσεκύνησαν ἄλλον, ὡς Ἰνδοί, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto. Vid. Hesych. & Hom. II. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis, itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam nostram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius in Epigene. GESN. Principio notae Gesneri adscripsit Wessell. V. Hesych. φαληρίς, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστερῶ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per meronymiam? Vid. Davis. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit) ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νύμφη μὲν τῷ Παπρημίτη ἱππὶ εἰσὶ, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις οὐχ ἱππὶ. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his omnibus ea, quae habentur Έκκελ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκέφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Isiacam p. 37. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Λυδῶ) Confer Έπισκ. c. 11, Z. ελ. c. 14, & hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic *Fl.* In rel. inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῆς sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκείνος ἄθερος) Croesum perniciem Sardoniam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Horat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione, non temere ἄθεροι sine auctoritate mutandum in ἄθερροι supra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ἄθεροι ἐκείνοι Παφλαγῶτες· nam et si pluralis ibi sit, & ἄθερροι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὀλέθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιβάρῳ δὲ) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Μαίλας* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est *ἐπισφάττεις*. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lecti. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τουτὶ πόθεν νῦν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mss. Ox. & P. & utraque *Venetæ* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφειγμένος) Ἀπὸ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basf.* habet *περὶ*, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφειγμένος. GUYET. Post inventum *παρὰ* non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, *περὶ* & *ἐπὶ* falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Laëtantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrium Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀναδυσάμενος τῶν ὄτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. τὰ ἀκάτσια) Id est, *ιστία*, Hefych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἢ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro δ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recureret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δὲ) Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλγος αὖ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὁ μὴ χρήσιμος πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. Ὁ μὴ χρήσιμος — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &c, quod miror, ed. P. unde nasci, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς: quod Gellnerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisio facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gellnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους &c πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Helychius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidete malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua proronus non est proronus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πόδες δεῖς τὴν πρῶραν) Nempe πόδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De cherisco nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declarat. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) Duplicarium aut tripliciarium. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed duplicarios etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

cad. l. 8. Δεινόν) Ἀσκνον, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si *mirabilem* & quasi *terribilem* narando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *strenuum* tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exemplum vero phraeos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί i. e. *Astronomi*. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοί κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινός λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινός proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obf. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδείς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transfulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστίν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ νὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλειος) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Ps. 282. l. 2. Χαρίεντας) Pro *eruditus ac politus* habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, *ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυνατὸν μὲν ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεποννηκώς*. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnef. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrum supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

eod. l. 9. Ἐτρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) Ὑπ' αὐτοὺς legendum viderur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, conrumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. Ὑφ' αὐτοῖς Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοῦς. Iensius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in *καταπτύοντες* aliquid mendi latere puto. Forfan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατουμένους*. Certe aliter solet construi *καταπτύω* vel *καταπτύομαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Ex licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo aspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti parebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbaetum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τῶν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praefereundo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiorum existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquod praesidium

in verbis praemissis, *χαρίεντας πολλούς* — ὑπὸ χειρόνων πα-
 τουμένων, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
 ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
 tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
 digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
 positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
 lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
 haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
 ptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώρας ἐπιμελητῆς) Πρωρεύς hic vulgo au-
 diebat. Έτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
 ximus. Famulum gubernatoris vocat Xenophon Οἰκονομ. Post
 hunc τοίχου ἄρχων, de cuius officio disceptatur. Vide Plut.
 1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀναβ. V, p. 217,
 25: ὅταν δὲ χειμῶν ᾖ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἔνε-
 κα χαλεπαίνει μὲν πρωρεύς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυ-
 βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. Τοίχου ἄρχων) Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide
 Suidam voce Τοίχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. Ροῦν) Ven. utraque ροῦν. Reliquae edd. & Ox.
 ροῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
 enim κ. ροῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, ed. Basf. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδ' ἐν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
 lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
 dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
 ros fat scio, quibus vis Comica nota est. Haecenus de Luciani men-
 te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
 in voculis emendandis, elegantis restituendis, obscuris illu-
 strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
 mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
 Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
 die facitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
 genio minores, ira scelestiores multo, cum in tanta Christia-
 nae veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
 impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
 periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
 brio sui similibus, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
 omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
 litatem animarum, totamque adeo religionem Christianam,
 nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
 lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
 que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorsit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obrigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima fors est; nec a fortunae telis rantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsân videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *id non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adiunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adiunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicumque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut resipiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλεῖ) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui *ἐπαντλεῖν* (λόγους) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἥδ η. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud *δὴ* repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχῃ) Deferui scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, *οὕτω γ' ἀνείη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὧς) Ox. & Fl. ed. In reliquis *ὧς καὶ*, prave; nisi quod B. 2. *ὧς καὶ* fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat frater consultiſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etsi supra c. 43 f. *ἐπισφάττεις* non plane signifi. mactas, iugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *ne, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδύνατω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales faceras sententias collegit ac forsan in lucem emittet ampliff. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπεισιν) Et si abis, discedis, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικός) Menander, teste Plut. Π. εἴθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνομ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiolem esse Fl. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρείου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρευ) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει) Alciphr. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαιφάτος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβέβησας, ἐξήγειρεν. ἐδώκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθυπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

ideo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) Persant. GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγωνὸς) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & ulum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυνθῶσι αἱ ὀρχήστραι, ἥττον οἱ χοροὶ γεγωνασι. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gesnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς est natus; γεγωνὸς, quod aures ferit. Et sic Alciph. III, Ep. 48, τοῦ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος (sic enim, pro φρονήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, Ἥρην δὲ διαπύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὸς, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθύς σι) Recte hic edd. εὐθύς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθύ vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθύ & εὐθύς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθύ περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθύ γὰρ μου — προσεῖρήνησαν, statim ad me — confluebant: item c. 42, εὐθύ τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθύς cl. Bel. de Ball. ex Ms. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθύς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ) Celeb. D'Ablancourt haec Lucian. Vol. VI.

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

edd. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Porriorem Florentinae lectionem arbirror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermor. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sentui satisfaciat: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurparum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. Ἐκείνους δὲ οὐδ' αὖ αὐτοὶ ἀντέλεγον, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Lucret. c. 16.) BOURD.

edd. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

edd. l. 7. Ὅτις οὖν ἀνδραίμων) Omissum in edd. ἀνδραίμων ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

edd. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Mf. Ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

edd. l. 9. Ἐργάσαιο, προσόδου ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἢν ἐσθλὴς τὰ ἀλφίτα. BOURD. Malim πρὸ ὁδού. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσόδου malint; neque iis adversarer: nam id *vestigal* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσθον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσθον ante lectum, iam vero πρόσθον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσόδου satis notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσθον εὔρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσθοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο.

Nam cum sit construendum, ἔση πεπονηκὸς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaesum, lucrum*, quem laborando quaerit futor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Eis τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. "Ὁς κρὶς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. 'Εφῶτε) Leg. ἐφοῖτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM *in Addend.*

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δύνῃση. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δ') Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. 'Αφωρότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἄλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυμβίαν. COG.

ead. l. 3. "Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Paftor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — ἔχω δέ τοι ὄσσην ὀνείρῳ Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χιμαίρας. Possideo, quaecunque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. 'Ηράκλεις ἀλεξίκακε) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. 'Αχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ξάνθος) Iunone suggerente: αὐδῆντα δ' ἔθηκε Ξέα λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. 'Αργούς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poetae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγός) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγός, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam fugam appellat, Trach. 175; versu autem 1175, δρῦν. LEED.

ibid. Λυτόφωτος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu fati multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, Εἴπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμεμυκεῖ, Ὀπταλῖα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis focii fame coacti solis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχέμευθῃσιν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχέμευθιαν ὑποσημαίνων, silentium Pythagoricum subindicans. Noister Lexiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λόγῳ) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λόγῳ non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμνηχάνητο) Correxerat Solan. ἐμμεμνηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus fati inculcarum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi affatim; quae si non sufficiant, adde Wessell. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. Iunipiae sic adscripta: ἐμμε — L. ἐπεποίητο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμμεμνηχάνη-

το legi, certum est, quod praeterea et ipsi etiam textui apposuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπαποίητο vel margini eiusdem adscriptam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφελόντα δὲ, ὡς ἀφείδη, τὸν Ἄρην ἀγακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος) Mirum, ni illud ὡς ἀφείδη sit glossēma τοῦ ἀφελόντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol, vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse Gallum in avem. IENS. (ὡς ἀφείδη) Tam manifesta haec est explicatio praemissi participii ἀφελόντα, ut vix mihi temperarim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius videar, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρην, ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένην, ad Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non recessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἷσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τίνα Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. (Ὅς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell. L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρεῶν γούσσαι) Senec. Ep. 19. COGN. Aristoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίσειν ἑμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτήρος βοδός, καὶ κριοῦ a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? LEED.

ead. l. 12. Γοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Gellneri etiam in textum recepissem. Iam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl. revocare*, sensum optimum exhibentis
Interpres Parisinae, intellectui consulturus, ἀπορον reddiderat
salubre & parabile. REITZ.

ibid. Ἀπορον ἀποφαινον) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic
τὸ ἀπορον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non conve-
nit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino
carer, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie
ab somniantibus vel typhothetis vel librariis inculcatam; quod
propter allinitatem priorum syllabarum in ἀποφαινον facile
potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam,
lector, opinatus eram ego, pro ἀπορον legendum esse ἀπόρρη-
τον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel
fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eosdem hos κυάμους, si edantur
ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud
Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἀβατος καὶ ἀπόρρητος τῷ
δυντῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis sa-
cris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελε-
ταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrum in Amoribus c. 42, & ἐξαγο-
ρεῖν ἀπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant.
Vide Nostrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet,
vel ipsum ἀπορον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano
profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas
habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἀπορον transpona-
mus, & adiciamus copulam, hoc modo, ἡδίστον ἐμοὶ γυνὴ
ὄψον καὶ ἀπορον, eo sensu, quem in interpretatione posui.
Ἀπορον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: ve-
rumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, mo-
do futor ira putaverit. Certe alvum facile transire κυάμους,
etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera con-
iectura nostra est, an forte legendum sit ἀπῶρον, qua ratione
locum servare posset suum, & iungi cum ἐκτράπαιον. Nempe
ἀπῶρον significare puto contrarium nominis εὖωρος: quem-
admodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπῶ-
ρον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile
potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri
opro. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Me-
nelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse af-
firmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucia-
nus tradidit. Res est omnibus ex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. καὶ τι) Corrupta haec. Lege ὅτε pro
καὶ τι. SOLAN. καὶ τοι rectius legit I. I. Wettstenius. REITZ.

Pag. 295. *l.* 3. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: Ἐκεῖνος οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

ead. *l.* 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἑ. τερατωδέστερα. BOURD.

ead. *l.* 7. Μνηστάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capitis. SOLAN.

ead. *l.* 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagræis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum Tanagrum galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. *l.* 1. Ἦκον) Quod Solanus ἦκα coniecero, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. *l.* 3. Ἄλλω) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano momenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παρανεομικέναι καὶ τὸ ἴσον ἡεβηκεναι κύαμους φαγόντα, ὥς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequè impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὲς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδ' ἐν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τοκῶν ἐνθάδε. Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes vertant κεφαλὰι testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίῳν πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδ' ἐν μὲν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλουσι, ἴσον τοι κύαμους τρώγων, κεφαλὰς τε το-

κίων. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumina flatus excitans, non quod parentis capiti sit simile, ut vellet ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere. GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, qui fabas edit, fabas edenti similis est; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσέβηκται respicit, pro ὅς φαγὼν ἡσέβηκας. Et si innumera talia inveniantur, & quidem quorum ratio constructioque satis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμὸν μὲν — ἀμάξαι ἐντεμόντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεραλὴν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίότευσα βίους) Bíos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciph. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἦθαι κέχρησαι τοῦ βίου, probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris. Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nost. Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμενηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, imbecilla capita. Adde Odyss. T, 560, — ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἶπης, γάργαλος δέ. Λουκίανός ἐν τῷ Μίκυλλος, ἡ ἀλεκτρύνων τοιούτων γάργαλον παρέρχεται μοι τὰ ὁρώμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηκὸς ὢν &c.) Pater voci octavae adscripsit ὄνειρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simili-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caecilius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Ubi possem suspicari, τὸ ὄρδινεμ venisse ex permuratis & contractis literis pro rationem. Sed simile existare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expositionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχον τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, μετασque volandi praescriptas habeat somnium. Ita apud interpretes in omnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec daret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. (Ἐνυπνίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiusmodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἀστὺκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν, Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἀστὺκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἶγε πτηνὸς ὄν) Ὑποσέλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἀναργὴς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dissonione, cogitantis παρόραμα. MARCIL. Πτανδὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoeniss. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo O-puntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant. . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Bas. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀνεωρόσι τοῖς ὀφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEOTEN, REITZ.

ead. l. 6. Τριτόθης) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarius culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET. *ibid.* Τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeuentibus Mīl Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνησθαι. Non agnoscit etiam *B. 4.*

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbis temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, οὐκ, τὸ ἐσθινόν, παρὲ, & simīl. quae ante vidimus, *Iov. Trag. c. 15*; facile colliges ex *Diod. Sic. L. II, c. 1*, τὸ τυνικαῦτα. Item *L. I, cap. ult. v. 43*. Vid. plura in not. Wessel. Adde *Act. Apost. IV, 29*, καὶ τὰ νῦν Κύριε ἐτίδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr. III, p. 318 f.* — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr. Eid. I, 15*, Οὐδέ μιν — τὸ μεσαμβρινόν — Συρισθῆν, non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, *L. III Diod. Sic.* Item τὸ προτοῦ *ibidem* & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil. Homeri* somnia imitantem. *Aen. VI, 894*: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit *Scholias*) Φαῦλος. REITZ. *Cl. Wesseling.* monuit videndum *Zenob. VI, 23*, & ibi *Schott. IDEM in Addend.*

ibid. l. 6. v' πόδας) Fortan κ' scribendum. Certe non γ'. *SOLAN.*

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas *Hom. Od. T. Δοῖαι* γάρ τε πυλαὶ ἀμύνοντων εἰσιν ὄνειρων. *Virg. VI Aen.* *Sunt geminae somni portae* &c. *COGN.*

ead. l. 2. Ὀμηρος) *Od. T, 560.* *SOLAN.*

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. *GUYET.*

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκομίσθαι μοι δοκεῖ) *In-*

terpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὄ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metallis. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metallis. GRAEV.
ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκοιμῆσθαι. Vide Ἰκαρ. c. 1 extremo. In re-
liquis κεκοιμῆσθαι. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τούμυδν) Ὡς περ οὖν τοῦμυδν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo του iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitrator. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii po-
testas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab
aetivo distinguit Long. Paft. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λουεὶ τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kusteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & aetiva sive transitiva potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὄραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὄραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὄραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui πυγμαίη secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea re R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δειπνεῖν;
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμη-
ρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil!

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quæ ruminas. Προάγειν num est *reducere*? immo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si velut coenae illius somnium *imagineris*, *animo concipias*. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari*, *animo de-formare*. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἔστιν γινέθλια) Sic ἔστιν γάμους, *purpiales celebrare*, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ συρραστὸς μαλακῶς ἔχει τὰ νύ, *subulcus vero iam aegrotas*. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὅτ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit anulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνους δὲ παρταχού προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiam notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ Ἠπιάλῳ συσχεθεῖς, εἰς τὴν αὖ ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die extingueretur aeger. Vulgatum Ἠπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρὸς) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἐφεδρὸν τινα τὸν Ἄντι:

πατρὸν εἰσῆγαγεν. Ad quae verba ille: *Approfite hic ἑξεδρος Antipater, quasi tertiarius in duorum fratrum vicem subsidarius, iuxta Scholiaſt. ad Aiac. Soph. v. 618: ἑξεδρος δὲ παρσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικῆσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura; quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choeph. v. 861, μέγος ἦν ἑξεδρος Δίσσος μέλλει θεὸς Ὀρέστῃς. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑξεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσῆγαγεν. Infra ἄλωσ. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς υἱοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 874: — ἔμελλον — Ἐξεδρος καθιδεῖσθαι κἂν μὲν Ἀσχυλὸς κρατῇ, Ἐξείν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra. Recte sic Salmurienſis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, οἱ δὲ κάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, prope- randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἑκκλήσ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χορεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῷ) Verum Scholion fuit ἐν — τριβῶνι) Σὺν τριβῶνι. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκάλουντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος Ἠπιάλῳ φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. Ἑμμ. cap. 40 SOLAN.

Ραζ. 303. l. 1. Ὀποάπου) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum meriebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schroenerus in gnomonice suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρατα. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmas. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 & c. Suid. δεκάπου. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. Το στοιχείον) Litera redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnosco; sed *numerus* tamen intelligendum, s. umbrae menturam, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α', cap. 30, mutatam nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyaen. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito defecit, *se deiecit*, habuimus Asin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἰσχηματίζμενος, ἀντιστρέφας τὸ τρίβωνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένειτο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitiide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, quia esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλὲς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Al-ciphr. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄρχων ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postulareτ οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciph. III, p. 348, οὕτως τὴν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόντων, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐβέλως) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐβέλως.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄμα λέγων) Et si abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χαῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδόμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικονίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιασθαι. De hoc loco Heinf. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔαν, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὸν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γρᾶς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius non nit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nō affirmantes tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 p. μὰ τὴν Καλλιγέειαν, ἐν ᾗ (ἡς) γὺν εἶμι, κατέχευον. Ad quæ Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristen. l. Ep. 10. Apud eund. l. Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀναγκὴν οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζεμαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τειχομαχεῖν. Ubi alius posuisset γὴν pro μὰ &c. Addo Aristoph. Plut. 157, καὶ γὰρ μὰ Δία, τούτων γε πολλὰ πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. γὴ addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ γὴ Δία; τίττους γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμένως, non sine molestia, revera fit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscriptit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρενεβέβυστο. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλείον κατακείσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. In Mf. υποκατακλίνουσι quod minime dammandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὀμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῇ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετὴν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρατα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

c. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorstii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Συνεῖρει) Σύνειρα. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπριον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δὴ) Conf. supra Iov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄνναον) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae ἄνναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἄνναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἄνναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ πρόθεον πολλοί) Alciphrr. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετῶν ἐρέπεσθαι μοι στίφος (ἐδόκειν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκατάδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciphrr. l. c. Ἐφικειν δὲ καὶ τὸ χεῖρι δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeam esse, quod reposui; cum χρυσὸν ... ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, effertur ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάομαι, solemnī ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afīn. c. 48, ἐν βαλλομαι στρώματα πορφυρᾷ, & sexcenta similia. Quare perum abiit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημέρους, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. τὸ δειπνὸν ἀρτί συνεκομιζέτο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hesychni descriptio docet, πρὶ ποσὶς τις μετὰ τὸ δειπνῶν ὑπὲρ φιλαίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicuta poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hags. utraque ἐκκομιζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὲν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὲν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὲν in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliusque auct. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτός ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μαιάνδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι, ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομαῖ ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτός, & ποτὲν neutro genere usurparum probum est: at neutrum τὸ πότον unde proberetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὲν revera neutrum est adiectivi ποτός potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Verro, quem ait convivas ita donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere IN poculo, pro ex, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπομάτι πίνειν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν τιβάκταις cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐν κερᾷ.

μένων ποτηρίων. Sed in Graecis ibi frequentius, quam in REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζόμενον) Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit editor Salmurienſis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Asin. cap. 40. Et conf. rurſum, ſi lubet, Alciphronem, ſatis iam indicatum, qui dulce ſomnium galli cantu ſimiliter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mſ. Reg. 2955. In edd. deſt artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσων) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίαις) Parvae ſunt duae labeſ, quae videntur a typographis profectae, ſed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus ſcribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαις, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαι· & ὅτι χρυſῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκοντο, pro ἐσφῆκοντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cuius ſunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσσιν antea legebatur, quod verſus reſpuit, ideoque Homerum ſecutus muravi. Vid. Il. P, 16. Et ad verba ſeq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφῆκοντο) Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφῆκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr. & ipſe Homerus, uti reſtituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὥς (P. autem δ-πίτε.) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam ed. P. ἐπίτε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi iuſta ſuſpicio eſſet, eam ex coniectura ſic emendaſſe ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἠφουν) Ὅτε τὸ ἔτνος Ἠφουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλόν. Cum duobus extorum fruſtis inieſtis legumen coquerem Saturnalibus. Ἐφω quidem mutuatur ſua tempora ab ἐφῶ, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικὸν παιδὲς docuerunt. Itaque pro Ἠφουν malebam olim Ἠφον, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe Ἠφῆσα, & pro τόμους, τεμάχη. Sed ἀλλᾶντες ſunt boruli, ſarcimina, non inteſtina. GRAEV. Ἐφῶ rarum eſſe Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens, ut Ἠφῆσα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐφῆν ab ἐφῶ Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97 A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praefentis tamen ibi uſurpa-

tur. Εἴη vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. εἴη quoque praefens est, φακὴν εἴη — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. εἴωντες legitur, quasi foret ab εἴω, ideoque Wessel. N°. 29 εἴουντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat εἴω esse, *eaui curo*, id ira verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam εἴω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκοτεινῷ καθήμετος εἴωι (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σμύνη) In P. & I. Σίμωνα, prave. SOLAN.

ibid. Κορμεσούν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ira videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνιζόμενους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ανιζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπει δὲ ἀπέθανε πρόν, ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἀσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmutienensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyssinoque tincta veste indutus. Ποῦ κείνται in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἀσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est puer, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patricia, qui patellam circum lungebat, gaudens purpurea ostroque circumtectus. In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio libriorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit: ὃ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habeat, unde**

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie farcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὕσγινοβατῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἀσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυκε ἐς ἠδρα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est utriusque. Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Nεαρ. 10, 4. Sed neque non commode (in futoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon exigit, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mss. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicitur Gelsnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιτάρᾳ) Legendum videtur ὁ τὰ ράκια τὰ τιτάρᾳ ἡμφισμενος, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gelsner. Exempla dedere Iensf. aliique ad Mort. Dial. X. § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Το τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut φίλιον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) *Cutru velius in publicum prodit* &c. Male interpret. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro *proficisci*, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνον ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, *solvens (navim) properat in Ioniam*. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαυνῇ βασιλεὺς, *cum rex in Persidem equitat*. Ibid. cap. 33, Ἄρταξεξζὶ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, *Artaxerxi per Persidem equitanti*. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαίνουσθαι. Item ἐπελαίνειν pro *adventare*, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀπεβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαρῆ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγην esse plantam, & ὕσγινον, quae exinde sit, tinctorum; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ ὕσγινοβαρές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξεύται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕσγινοβαρῆ. Ubi Periz. ex Salmaf. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὕσγινοβαρῆ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmaf. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα) An non προϊόντα; Ut intra in hoc libello, ὥστε ὁπότε προϊοίμι, εἰ μὲν πολλοὶ προσεκύνοιν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνηρ-
τήσειν αὐτάς, minantur se ipsas suspensuras. Hae sunt & minae
& facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Lucia-
no non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ω χρυσί) Homer. II. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph.
70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem
legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legi-
tur ἀξίωμα pro δ —. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ —. SO-
LAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei
apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Bel-
leroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non po-
nit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui inso-
lentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Helychium
κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad
Incerta retulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6,
ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.*
GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET.
Recipiat ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum*
res iucundissima mortalibus. REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano
haec fuisse lectio, quod asterisco apposito significavit. Sed
λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet,
q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ. sive ἵνα σοι
λοιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non
satis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse
solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa pote-
state dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit?
Vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, satis videre po-
tuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30
f. ubi aθῖνι μὲ λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, ma-
nifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolli-
ne ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἀν-
ἀμφισβητήσει, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Prio-
rem esse corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p.
478, l. 40. *Alutam* esse, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide
N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat
decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homi-
nes inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem.
Vid. Iamblichus f. 177, & Porphy. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρούνται δὲ καὶ ἱ. παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντιες, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι ταῦτα τεύαπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradidit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda cauis aurum mittis formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum ab simile narrat etiam Herodorus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ev. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴτα ὠκύνει ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν χρημάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἡκίστου ἐπισιτισάμενος) Salmurientis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo esset alius*. Sed ἥκειν χρημάτα ἐς βίον significatne frustra importare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγον τῶν χρημάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὐ ἥκω χρημάτων, sum pecuniosus, dives. Εὐ ἥκω φρονῶν apud eundem, sum prudens. Sed tum semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt εὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mf. Flor. Ald. ceterisque edd. In Florentina vero ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in vitam*. Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: ἥκω φέρον est fero. Itaeus, οὐ γονιμένας διαθήκας ἥκει φέρον, *non affert factas testamenti tabulas*. Apud poetas vero, imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγον τῶν χρημάτων. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare, cum illo esset alius*? Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebar gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigritus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commensu mecum summis*? IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius φέροντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. sup. Alex. c. 6, ἐπισιτίσας τὰ τὰ ἀρκούτα. Arrian. L. III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρὸς αὐτὸν χώραν ἤκουον. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accus. c. 28 pr. ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπισιτίσαστο. Unde videbis, non esse *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, s. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. ἤλιον — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπιστ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τόνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' ἱλίου) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν ἱλίου, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν ἱλίου) Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν ἱλίου rursus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῃ, & c. 38, ἐν Ὀλύμπῳ pro ἐπί. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρόνῳ ὕστερον) Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphy. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσούτων) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσούτων σοι φημι ὑπερφυῆς μὴδὲν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μὴδέ. GRAEV. Μὴδὲν P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. μὴδέ, aut disiunctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφιδραῖς) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φιδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεύς ὑπεξέβητο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀσίαν, τὰν Ἀττικὴν πόλιν. LEED.

ead. l. 9. τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὀρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Glib. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. Iisdem autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα γένοντο μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὗτω διεθῆκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἰδεῖν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursus vela fecisset, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὅς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἰγγόν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία: ut Aristoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellips. p. 93 super hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse, Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρος τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, Graecos, qui isthic erant. Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδὼν με) Lego, ὥστε ὅς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

ead. l. 14. Ἀναζεβιωκένας) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδην, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρόν) Iambl. in vita Pythag. N°. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτὲ γυμνα-

Σέντος τὸν μηρὸν ὀρθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic Fl. ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπέρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum Fl. si plures addicerent. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delevat: nam etsi norim, qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogans, super Hectore multa*. Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophum de Diis & iustitia*. Aelian. XII, 52 pr. Ἰσχυράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγίης) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fatetur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos sup. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσω omissum c. 8, ibique norata. Pro Imag. c. 17 & c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσω πέλαις τὰ μοίρης, quo magis mors appropinquat. Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemisissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Past. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, *sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσω ἂν ἐρέψης, μᾶλλον βλάψεις ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσω idem tacite supplendum relinquitur; & sic distingo haec aphorismi verba, non comma cum Foessio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στομυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρίτας ἑταίων. Plura Gesner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν εἶνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλωνίας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipsos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσω, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpret Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, *συντίθενται φθάσαι τι δὲ πάντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprius, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati, sive, maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno fustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 t. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniendis quam exagitandi videbatur*, ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienf. Lectr. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζεσθαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Ellner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi *ἐν ᾧ ξενίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. *Ἐν τῷ μέρει*) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit *ἐν τῷ ἰσῷ μέρει* & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur *ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει*, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. *Ἀποδυσάμενος*) T & n toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. *Ἀσπασίαν*) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. *Καινεύς*) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elarus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. *Ὦπυεν*) Forſan ὄπυεν. GUYET. Ὦπυεν) Vox non inhonestae ſignificationis. Heſychius exponit *ἐγάμεν*. LEED. Sic Fl. ſola. In reliquis ὄπυεν. SOLAN. Ὦπυεν & ſcribi curavi ſupra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo i medium omiferant. In l. hic eſt ὄπυεν, iota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὄπυν ſine i eſt ap. Ariſtoph. Ach. v. 254, — *ὡς μακάριος ὅς τις ὄπυνσει*. Quod neſcio ane poëticum ſit, ad corripiendam ſyllabam. REITZ.

ead. l. 5. *Ὀρῶς*) Sic melius P. & L. quam in impr. *οἶδας*. SOLAN.

ead. l. 7. *Εὐριπίδης*) Locus eſt Medae v. 250: *Ὅς τῆς ἀνταρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἀν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἀπαξ*. Laudat Barneſius verſionem Ennii, *Nam ter ſub armis malo vitam corneſcere, Quam ſemel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἄταξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verbum deesse; at cum in Eurip. legatur, Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἄταξ τεκεῖν, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσας) Inficite vertunt: immo praemonito te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturires: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. Ὁδίνουσας) Ὁδινούσας legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Aristoph. Thesm. 389, & Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένους. Sed praefens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noëter, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adolefcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elfner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo εἰς γένηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ira multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exstisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum γινέσθαι τινὶ hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum & omnino cum γινέσθαι cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τοῦ γινέσθαι hic esse significationem. Interim alia Elfnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum τις δὲ, aliae τις δὴ habent.

ead. l. 6. Διοσκόρων) Ita impr In Coll. Διοσκούρων, uti & 'Er. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὸ Διοσκόρων. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, Διοσκούρους, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de οὐο Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam Διοσκούροι scribi, licet nullum asserat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν) Ms. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταρμύεισθαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. Ἦσθνη γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Alpasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Sarrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: nam, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, Ἦσθνη γὰρ τοῦτω τῷ βίῳ. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mss. Regg. 2955. & 3011. Ἦσθνη γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Duce Fl. expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non inolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ablectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, πῖθον εἶται τετραμμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: Ὀρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχύον, ἔσθ; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλον, ὥς εὐ- τις ἡμῖν ἐστίν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τοι βασιλεῖα τὸν Πτολεμαῖον οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστὶ σοι &c. quae apud Davis. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrum de Merc. Cond. cap. 19 pr. τοῦτο μὲν ἤδιστον

ἐκείνο δὲ πῶς. Alii pleonasmī notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπέτης ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸν νῦν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἀγρὸν τέμνωσιν) Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἐτμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δοκῆσιν παρέχοντες ἔμβαλεῖν, *opinionem praebentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, *προσπείσιν*. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἔμβαλλειν. Ibid. ὥς δὲ ἡ τε φαλαγὴ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτοῦς. Idem V, 16 ε. αὐτὸν κατὰ κέρας ἔμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et sic alternis fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἔμβαλλον εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τείχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi*, quibus *infector*. Sed desino congerere, quae inveniuntur ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσὺνιν) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *stetuntque salignas Umbonum crates*. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, *scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγου μεταδιδούς) Ad ostracitum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, iussragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt; neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus conflictaris,

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογιζέσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογιζόμενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυτον. Optime Ms. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζέσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μεριζέ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένους. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὥλειαν, λουόμενος ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, &, si libuerit, lavaris. Praestitit sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & senior. Vespera prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δειλὴν πρωΐα, καὶ ὥλεια. Suidas: Δειλὴ ὥλεια ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δειλὴ πρωΐα, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vespera circa solis occasum. Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δειλὴ πρωΐα, ἢ μετ' ἀρίστου ὥρα. δειλὴ ὥλεια, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio. Vespera senior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ προμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindicet, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἱππομανία — ἐπείληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corrigi morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero ἄσπετε καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, oppreffit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὴν στρατὸν — ἔφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσας, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic potest. Vid. supra Ion. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. REITZ.

ibid. ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμας περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιμμένος) Afferit eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienfis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exiit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exiit. Mallem igitur, abrogata tyrannide, aut exiit tyrannide. Sed Ms. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσας τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poëtas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγαμμένη. Vertunt: reliquaue omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquisque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus chortagium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant

Lucian. Vol. VI.

P p

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγῃ) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, disces. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὺς προτέμποντας) Alios conscensus testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προτέμποντας, τοὺς ἐπόμενους, anteambulones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τοὺς προπομπεύοντας, qui ante me ibant, pompam quam regiam ducentes. Nam προτέμποντας, est praemittentes. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ παγκαλός

Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ παγκαλός χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auto & chore compositus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἁλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philop. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος &c. saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολιβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ. pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσοῦ οἱ δὲ κασιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτεράν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδηρόφρον τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Asino c. 53 pr. κλινὴ ἦν μεγάλη, ἀπὸ χαλῶντος Ἰνδικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν &c. ἐκπληροῦν, tamen securus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsis praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferni, no-

nissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμουν πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter norata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pendet χρυσῷ; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inferum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me verbum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ ἱππονδευμῶν facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spestantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πῖτται ὑπόπνηλον) Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πῖτται ὑπόπνηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* Sed Mf. καὶ πῖτται, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum.* Ὑπόπνηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πῆλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ τι εἴπω ἑφῆσθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἰεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni.* GRAEV.

ead. l. 7. Μυῶν πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt mures, quam muscae; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum socii erunt mures, non muscae; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De muribus in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελαύνειν) Conf. supra norata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epit. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege οὕτως. GUYET.

ibid. Κολασσισαίη) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήματα) P. δήματα. Veneta utraque δείματα, unde coniicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in *l.* esset δείματα, Solanus deletο γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. A. 1. II. sed & marg. Hag. ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sonsum satis planum exhibet, polui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδόν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrum T. six. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑῖος κωφῶς ὄν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσην) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius*. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit δάσος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδα. LEED. De mali expectatione ἐλπίδα vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδύσκει πᾶν ἀνθρώπινος τὴν δᾶλιν εἰς ἀφθονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1. ὑπὸ τινὶς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Baf.) θανάτῳ περιέπεσεν ἄν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολίσδοι forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoli Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἔμοι μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδῷ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smilion, defleatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἰμάσσειν non constituitur cum secundo casu. Sed legendum ex M. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpillum aberret, defleatque ab incisione recta, digitus leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui porius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἔμοι μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὥς vel ὅτι ἐντεμόν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐλεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσθκέναι φερόντα. quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaesō, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione *ἔστι*, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶν αἰτ, γὰρ ἦτο πικροτέρα, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεωμένος — ὅπτασσαι, ἢ αἰεὶν μὴν παραδόντα. Notter Ion. Conf. c. 7 ἔ. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτους εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. *Ξιφὴν ἐλεφαντόκοπα*) Heiod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus *Ξιφὴν ἐλεφαντόκοπα*, καὶ ἐπίσειστον κόμην, *eburneis capulis gladios. & comam ventilantem*, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de perionis Comicis: τῷ δὲ ἐπίσειστον στρατιῶτη ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροῖαν μελανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσεισονται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a *coma dicchaur* ἐπίσειστος, & *iactabundo*, ejl color & *coma niger*, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαῆ πύκτος δίκην, *inclantem rectos crines & multos instar quercus*. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρείχες) De histrionibus regis perionam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γινεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλᾶν παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, mediū in scena cadat, risum profecto movet spectantibus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρείχες, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis puer se per scalas, illis ablaris, ex editiore loco deicendere, necesse est ut cadat. Plurarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ αἵρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη

φέρηται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὁλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κροβατούντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prac-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἁλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταταπιῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciphr. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostris T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, λείας ἀπά-
σας καὶ κατημαρσμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. οὐκ ἔτι
μὲν ναὺς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κρῖσση. Et cap. 33, ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάκια δύστηνα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
ter apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικὰ
ἑσθίπτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελεῶν συγκεκομμέναι. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Consutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum κοδόρνων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τῷ κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-
P p 4

λαίω *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summatia*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γυγνομένων. Alin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμετρημένος) Dicit Aleſtryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόνας ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἔμμετρημένος, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρίῳ, aut ubi legitur ἔμμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mf. noster scribit *ἑμμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς οὐδαιμονήσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ἑμμετρήθη, quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μετρημένος quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλακός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrum, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτίμνεται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Math. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτούς legimus, ubi I. Elsner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; *Num tu me compelles parietes perfodere?* Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ — est, pro συναν — quae his mutatis fatis iam commodē habent; ideoquo servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστι) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλαι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλαι. Sed medium galli sermonem cupidus interruptit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσαι &c. Exempla eiusmodi interruptio- num apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. L. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpreteretur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditarem, αὖθις περιτρώεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, *at ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque*. Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim *ebibet*? quid bibere ad corii rorsionem? Deia ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινών est sordibus inquino, maculo, ἀποπινώ est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπου- ται. πίνος γὰρ ὁ ῥυπός. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πί- νος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: *at ille rursum soleas obrodens sordibus purget*. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *il- le iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. si- bi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυπουται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινούν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούν pro ἀποπινών scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλινῶν esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποπλινῶν. *Guyet.* Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc verus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianeus archetypum dicas, adeo similis est, LX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre verusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀπτείνων τὰ καττύματα, quod inter distantem & scribentem, iotacistae ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπλινῶν mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπλινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποπλινῶν quoque apprimè appositum est. Graevii ἀποπλινῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Geinerus ἀποπλινῶν legendum pro vulg. ἀποπλινῶν, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρῶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπότλιν) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & K. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse BOURD. REITZ.

ead. l. 10. Κλειθρον) Cum nihil variant edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsan suspicatus est κλειστρον in quibusdam esse, ut supra TOK. c. 57, quod ibi recte in κλειθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque τε. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidit; opinor, Sofylus. Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *σιώπῃ-
σον, ὃ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς*. Vertunt: *Ta-
ce, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur?
Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quid-
quam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in
furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intellige-
re. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅλος γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non sper-
nerem: causam vid. ex not. nostra sequi. Satis tamen tolera-
bile est ὅλος. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν Ἰππώνα ἐστὶν &c.) Typographi vitium
esse ducere, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum
enim *περὶ τὸν Ἰππώνα ἐστὶν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' &
sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absur-
dum, quem secutus prior interpret est. SOLAN. Quia nimis
brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeferens,
nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec
fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quam-
quam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic lege-
bantur: ὅλος γοῦν περὶ τὸν Ἰππώνα ἐστὶν οὐ πᾶν ἐπιμελὴς,
ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν. Gesnerus sic: *Etenim circa equile
non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec pote-
rat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τὸ εἰ-
εῖθ, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim
ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc
thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo verse-
tur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capter subinde
aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut
poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & in-
solitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum
sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sol-
licitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae
quo pristina lectio sponte iam corruet: nec quisquam, credo,
argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti
suspicionem cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus
est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis fri-
get, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*:
quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administra-
tam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίσιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e.
huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ μὲν — τοῦ κακοδαίμονος) Sic nostros vidisti sum eis ocellos. LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὁμοίος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχων) Elegantius & ἀττικότερος Μί. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπείμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὅς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑελλυμένος ἔχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρύβλια. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπείμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐθις) Theophrastus in Charact. τ. ἀπιστίας, κατὰ σταδίον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχη, καὶ Γνίφων. Alciphir. III, Ep. 34 f. Φεῖδωνος καὶ Γνίφωνος μηκροτρεπότεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Auſt. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶπαι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρας — τοὺς δακτύλους κατεσκληκότες) Ὅρας ἐπ' αὐρυπνούντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενοι τοῖς τόποις, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότες. Interpres: Vides hunc etiam curis in vigilantiem, digitis contortis usuras supputantem. Sed δακτύλους κατεσκληκότες, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατεσκληκέν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur vertere: Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, digitos eius occalluisse, callo fuisse obduktos, sive callo induruisse assidua suppuratione; & hoc malo. Mox nescio, cur σίλφη Latine vertatur silpha, ut paulo ante σμίλιον, similiū, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum blatta, & scalpellum. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότες) Tolerabile forte divitum incommodum, si digiti soli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & iam est,

hic Grifpho, *iotus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicitur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. miscantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἢ διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλούτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passive, τὸν ὀνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες. Long. Paft. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi παρανοήμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex l. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρῃ conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλούτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequae exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἐτερακλεῖ, *leg.* Ἐτεραλλεῖ.